

பவளமல்லி

லக்ஷ்மி

பவளமல்லி

1

அந்தத் துன்ப நிகழ்ச்சி நேற்றுத்தான் நடந்தது. பெரிசு ஊர்வசிக்கு, அதன் வேதனை பச்சைப்புண்ணாக நெஞ்சை வலித்தது.

இறந்தவர்களுக்கு நாட்கள் இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பறக்கும் என்பார்கள். உண்மைதான்! அண்ணன் செந்தில் இறந்து ஒரு மாத காலம் எப்படி பேசுகிறான் ஒடிச் சென்று விட்டது!

விட்டின் புழக்கடையில் காய்ந்து கொண்டிருந்த நுணிகளைக் கொடியில் இருந்து அவள் எடுத்துக் கைமடக்கில் சேகரித்தபடி உள்ளே வந்தாள்.

சித்திரை மாதத்து மண்டையைப் பிளக்கும் வெயில் வெளியே உக்கிரமாகக் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. கிணற்று மேடையருகே சிறிது நேரம் நிற்பதற்குள் அவள் கால்கள் கொப்பளித்துப் போயின.

வெயிலை மீறி அவ்வப்போது சில்லென்று எங்கிருந்தோ வீசிய காற்று கொல்லை வாசற்படி வழியே அவளைத் தூரத்தில்கொண்டு வந்தது. அத்துடன் கிணற்று அருகே நின்ற அந்தப் பெரிய வேப்ப மரத்தில் புகழ்நிறந்த மெல்லிய பூவின் மணமும் முகத்தில் மோதிக் கொண்டு உள்ளே வீசியபோது, குபீரென்று அந்த

நினைவு அவளுக்கு வந்து விட்டது. கண் இமைகளை மூடி நிர்சுட்டது. தொண்டையைத் துக்கம் அடைத்தது. மூச்சுத் திணறியதுபோலத் திகைத்துப் போனாள்.

ஒரு கையில் காய்ந்த துணிகளை அணைத்தபடி மறு கையில் கம்பிக் கதவை மூடித் தாளிட்டுவிட்டு தாள் வார்த்தைத் தாண்டி உள்ளே வந்தாள்.

கூடத்து மடக்கு நாற்காலிமீது துணிகளைப் போட்டு விட்டுத் திரும்பினாள். சுவர் ஓரமாகக் கிடந்த கயிற்றுக் கட்டிலில் உட்கார்ந்து இருந்த அம்மா பிரமைபிடித்தவன் போல் எங்கேயோ வெறித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். பயமாக இருந்தது. மலை போன்ற பிள்ளை தாய்க்குத் தலை மகன் அண்ணன் செந்தில் குடும்பத்தின் சுமைதாங்கி, முப்பத்திமூன்று வயதாகியும் மணம் செய்து கொள்ளாமல், அப்பாவிற்குப் பின்னர் குடும்பம் பொறுப்புகள் எல்லாவற்றையும் தன் தலையில் ஏற்றிக் கொண்டு, தம்பி தங்கைகளைக் காப்பாற்றி வந்தவன் மெழுகுவர்த்தியாகக் கரைந்தவன்...

அவனது திடீர் மரணம் ஊராருக்கே பெருத்த அதிர்ச்சி. உறவினர்களுக்கோ தாங்கமுடியாத பேரிழப்பு. பெற்றவனுக்குத் தீராத பெருந்துயரம்.

அவளுக்கு...?

கண்ணீர் கோடிட்ட கன்னங்களுடன் அமைதியாக எதிர்ப்புற சுவரை வெறித்த தாயின் அருகில் வந்து மெல்ல அவள் தோளைத் தொட்டாள், ஊர்வசி.

அவர்கள் எல்லோருக்குமே தாயார்மீது மட்டற்ற அன்பு. விவரம் தெரிந்த நாள் முதல் அவளை அம்மா அதட்டிக்கூட ஒரு வார்த்தை பேசியதில்லை.

எத்தனை கோபம் வந்தாலும் அவள் தாயின் வாயின் மட்டமான வசவுச் சொற்கள் எதுவுமே வெளிவராது.

அதற்குப் பதில் கண்கள்தான் பேசும். அந்தப் பார்வையில் கோபமோ ஆத்திரமோ தெரியாது.

"அண்ணன் உங்களுக்காக தன்னையே வருத்தி உழைக்கிறானே—அவனுடன் ஒத்துழைக்காது—குறும்புத் தனம் செய்கிறீர்களே—நியாயமா?" என்று பரிதாபமாகப் பரிசுரம் பார்க்கும் அந்தக் கண்களில் இப்போதும் அந்த பார்வைதான்.

ஆனால், அடிக்கடி ஊர்வசியின்மீது அந்தப் பார்வை திரும்பிய போதுதான் அவளால் இந்த வேதனையைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

"அடிபாவிப் பெண்ணே! உன்னை வாழ்விக்க பாடு பட்ட உன் அண்ணன் உயிருக்கே உலைவச்சுட்டாயோ?" அம்மா ஆத்திரத்துடன் கத்தினால்கூட பொறுத்துக்கொள்ள முடியும்போல அவளுக்குத் தோன்றியது.

சோகமே உருவாக உட்கார்ந்திருந்த தாயின் துயரம் மிகுந்த இறுக்கத்தை அவளால் தாங்கிக்கொள்ள இயல வில்லை. வாள் கொண்டு நெஞ்சை அறுப்பது போன்ற உணர்வில் தவித்தாள், அவள்.

முந்தானையினால் தாயின் கண்ணீரை மெல்லத் துடைத்து விட்டாள்.

"அம்மா கொஞ்சம் மோர்விட்டு சோற்றைக் கரைச்சுக்கொண்டு வரேன். ஒரு வாய் சாப்பிடுங்க. காலையில் வெறும் காபி மட்டும்தான் சாப்பிட்டீங்க அம்மா! அண்ணனுக்குப் பிறகு இந்தக் குடும்பத்துப் பொறுப்பை நான் ஏத்துக்கிட்டு நடத்தறேன். கவலைப் படாதீங்க. இது சத்தியம்மா!" மெல்லிய குரலில் சொல்லிக்கொண்டு தாயின் தோள்மீது முகத்தைப் பதித்துக் கொண்டாள்.

என்ன கட்டுப்படுத்தியும் ஊர்வசியால் அடக்க முடியாமல் அழகை பிரிட்டது. லேசான விகம்பலில் உடலே குலுங்கியது.

தாயின் பரிவான கரங்கள் அவள் முதுகை மெல்லத் தடவிக் கொடுத்தன.

“ஊர்வசி அழாதேம்மா, இப்படி நடக்கணும்னு விதி. ஒரு தம்ளர் மோர் மட்டும் கொணாந்திரு, போதும். குழந்தைங்க ரெண்டு பேரும் சாப்பிட்டாங்களா?” மெதுவான குரலில் கேட்டான், அம்மா சிவகாமி.

மாபெரும் துயரத்திலே மூழ்கிக் கிடந்த அந்த வேளையிலும் தாய்க்கு, மற்ற குழந்தைகளைப் பற்றிய நினைப்பு விடவில்லை.

தம்பி யோகேந்திரனும், தங்கை மேனகாவும் பிளஸ்டு தேர்வை முடித்து விட்டனர். நல்ல மதிப்பெண்களுடன் வெற்றி பெற்றுவிட்டால், அவர்களை எப்பாடு பட்டாவது கல்லூரியில் படிக்க வைத்துவிடுவதாக அண்ணன் உற்சாகப்படுத்தி இருந்தான்.

பொதுவாக அண்ணனுக்கு கல்வி மீது பெருத்த நம்பிக்கை. தனக்கு அதிகம் படிக்க முடியாது போனதை தம்பி தங்கைகளுக்காவது ஈடு செய்துவிட வேண்டும் என்பதுபோல், தொழிற்கல்வி கொடுத்து அவர்களை முன்னேறச் செய்யவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான்.

செந்திலின் ஆசையும் ஊக்கமும் தான் ஊர்வசியை ஒரு பி. ஏ. பட்டதாரியாக்கியது. அந்தப் பட்டம் மட்டும் போதாது என்று அண்ணன் எண்ணினான். வேலை வாய்ப்பு அளிக்கும் தொழிற்கல்வி நிலையத்திற்கு சென்னைக்கு மறுபடி அனுப்பி மேலே படிக்கவைத்தான்.

அவன் தனது தேவைகளை எல்லாம் தியாகம் செய்து எட்டு மாத காலம் அந்த நிறுவனத்தில் அவன் “செகரட் டேரியல்கோர்ஸ்” படித்துத் தேர்வு எழுதும் வரை பொறுமையாக, அவளது செலவுகளை சமாளித்தான்.

பாசமலரில் வந்த அண்ணனைப்போல அவன் வாழ்ந்தான் என்றால் மிகையாகாது. அப்பேர்ப்பட்ட அண்ணனைப் பறிகொடுத்துவிட்டது, அவளுக்கும் மாபெரும் இடிதான்.

ஏழந்திருந்து சமையல் அறைக்குள் புகுந்தவள் ஒரு தம்ளரில் மோரை ஊற்றி உப்பைப் போட்டு கலக்கி எடுத்து வந்து தாயிடம் கொடுத்தாள்.

யோகேந்திரன் கொளுத்தும் வெயிலைப் பொருட்படுத்தாது தெருக்கோடியைத் தாண்டி ஊருக்கு வெளியே அமைந்திருந்த மைதானத்தில் மற்ற பிள்ளைகளுடன் பந்து விளையாடப் போய் இருந்தான்.

தங்கை மேனகா எதிர் வீட்டிற்கு ஓடி, வாரப் பத்திரிகை ஒன்றை இரவல் வாங்கிக்கொண்டு முச்சிறைக்க உள்ளே வந்தாள்.

‘சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வெளியே போவது என்ன பழக்கம்?’ அக்கா கண்டிக்கு முன் தங்கை அவளைக் கடுமையாக உற்றுப்பார்த்தாள். ஊர்வசி தொடியில் விளங்கிக்கொண்டு விட்டாள்.

ஊரே அவளைப்பற்றி பேசுகிற அந்த அவதூறான செய்தி எதிர் வீட்டிலும் பேசப்பட்டிருக்கிறது.

தங்கை அதைக் கேட்டு அவமானத்தில் கொதித்துப் போய் அக்காவை ஆங்காரத்துடன் முறைக்கிறாள்.

இளம் உள்ளங்களில் வம்புப்பேச்சு எத்தனை ஆழமான பாதிப்பை உண்டாக்கி விட்டிருக்கிறது.

யோகேந்திரன்கூட அன்று என்ன சொன்னான்?

கிட்டிப்புள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது விளையாட்டில் ஏற்பட்ட சண்டையில் ஒரு சிறுவன் அந்த வம்பைத் தூக்கிப் போட்டு எல்லாப் முன்னிலை யிலும் உடைத்திருக்கிறான்.

"உங்கக்கா கல்யாணம் ஏன் தின்னுபோச்சு, தெரியுமா?" அதற்குமேல் அவன் சொன்னதைப் பொறுக்காது யோகேந்திரன் அவன் மேல் சிங்கமாக எதிரிப்போய், இருவரும் தரைமீது கட்டி உருள, மற்ற பையன்கள் இடை புதுந்து பிரித்து அப்புறப்படுத்தி சிராய்ப்புக் காயமும், சினத்தினால் சிவந்த முகமுமாக வீடு திரும்பியவன், ஊர்வசியை எப்படி முறைத்துப் பார்த்தான்.

"உங்களைப் பத்தி ரங்கன் என்ன சொல்றான் தெரியுமா..." உதடுகள் துடிக்க ஆரம்பித்தபோது, காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு அலறி அழவேண்டும்போல் ஆத்திரத்தால் துடித்தான், ஊர்வசி.

ஊரே வம்பு பேசின செய்திதான், அது.

ஊர்வசியின் கல்யாணம் தின்னுபோய் விட்டது. காரணம் என்ன தெரியுமா? வாய் அலுக்காது இன்னமும் சிலர் பேசிக்கொண்டுதானிருந்தனர். ஒரு சிறு கிராமத்தில் இந்த மாதிரியான நிகழ்ச்சி வெறும் வாயை மெல்கிற வனுக்கு பிடி. அவல் கிடைத்ததுபோல மிகச் சுவையாகி விடுகின்றது.

வேறு யாராவது ஒரு விதவைப் பெண்ணோ அல்லது ஒரு சிறுவனோ சிவன் கோயிலைத் தாண்டியிருக்கும் பெரிய பாழுங்கினாற்றில் விழுந்து பிணமாக மிகக்கும் வரை, ஊர்வசியின் சங்கதிதான் திரும்பத் திரும்பப் பேச்சாக இருக்கும். அந்தக் கிராமத்து மக்களுக்குப் பொழுதுபோக வேண்டுமே?

அன்று கடைத் தெருவில் இருந்து ஊர்வசி வீட்டுக்குத் தேவையான சில சாமான்களை வாங்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

கூட துணைக்கு யோகேந்திரன் தன் பங்குக்கான சாமான் பையுடன் வந்தவன், நண்பன் ஒருவனைக் கண்டதும் பேச நின்றுவிட்டான்.

ஊர்வசி கோபத்துடன் மடமடவென்று மேலே நடந்து கொண்டிருந்தாள். அந்தத் தெருவின் கோடி வீட்டு வாயிலில் சில பெண்கள் நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

அவர்களைத் தாண்டிச் செல்லும்போதே ஊர்வசியின் கால்கள் அச்சத்திலே பின்னிக்கொண்டன.

வாய்கூசாமல் வம்பு பேசுகிறவர்களைப் பார்க்க அவளுக்கு எப்படிமே பயம்.

அன்று அவர்கள் அவளைச் சற்று தூரத்தில் கண்டதுமே தங்கள் கிசுகிசுவைத் தொடங்கிவிட்டனர். அவள் காதுகளில் கேட்க வேண்டும் என்று எண்ணியவர்கள் போலக் கொஞ்சம் உரக்கவே பேசிச் சிரித்தனர்.

"அதோ போறாளே— அவதான் ஊர்வசி!"

"மேல் உலகத்து நாட்டியக்காரிபோல பேருக்கு ஏத்தாப்போல சிங்காரமா நடக்கறாளே!"

"அண்ணன் செத்து ஒரு மாதம் ஆகலை. அதுக்குள்ளே வயசுப் பொண்ணு, கடைகண்ணிக்குன்னு, அலிழ்த்துவிட்ட மாடு போல திரியறா..."

"கல்யாணத்துக்கு முதல் நாள் பந்தலிலே பரிசம் வச்சிக்குவோம்னு அந்தப் புள்ளையாண்டான் சொல்லிச் சும்மா... பட்டணத்தைச் சேர்ந்தவனாம். டாக்டர் படிப்பு படிச்சிட்டு இவங்க பவிசுக்கு இத்தனை பெரிய இடத்து மாப்பிள்ளை எப்படியப்பா வந்தான்னு அப்பவே நினைச்சேன்."

"கல்யாணத்துக்கு முந்தியே மாப்பிள்ளைக்கு ஏதோ சந்தேகம். பரிசம் போடறதுக்கு முந்தியே... அன்னிக்கி மாலையிலேயே சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஊருக்குப் போயிட்டான்."

"நல்லவனுக்கு அடையாளம்..." பலத்த சிரிப்பு.

காதுகள் இரண்டும் சிவந்து, கண்கள் நீரை சொரிய நெஞ்சு பதைக்க ஆத்திரத்துடன் பாதங்கள் புதைந்த தெருவில் கொழு மணலில் நடந்தாள். செருப்புகளையும் மீறி புறங்காலில் மண் சுட்டது.

கடைசியாக அவர்களில் ஒருத்தி சொன்னதைக் கேட்டு அவள் எப்படித்தான் பதறிப் போனாள்?

“கல்யாணத்திற்கு முன்னால் மாப்பிள்ளை காணாமல் போய்விட்டான்! கேள்விப்பட்டதும் அவங்க வீட்டில் ஒரே ரகளையாம்...”

“அப்ப இவள் மயக்கம் போட்டு விழுந்துவிட்டாளாம். நம்ப ஊர் வைத்தியர் சிகாமணி இல்லே அவரு தான் வந்து நாடியைப் பார்த்தாராம். அப்பவே சொல்லி விட்டாராம்— கர்ப்பநாடி ஒடறதைக் கண்டுபிடிச்சி அண்ணங்காரங்கிட்டே சொல்லிவிட்டாராம்.”

“அப்படியா சங்கதி! மாப்பிள்ளையும் ஒரு டாக்டர் தானே! இதுக்கு முன்னாலேயே வீட்டுக்கு வரப்போக பழக்கமாமே! அப்போ ஆசையா கையைப் பிடிச்சத் தொட்டுப்பேசி இருப்பான். அப்பவே அவனுக்கு நாடியில் இவள் கர்ப்பம்னு தெரிஞ்சு போயிருக்கும். அதுதான் அவறி அடிச்சகிட்டு கல்யாணம் வேண்டாம்னு ஒடிப் போய்விட்டான்...” காதைப் பிளக்கும்படி சிரிப்பு அலை மோதியது.

முகத்தின்மீது நெருப்பை வாரிக் கொட்டியதுபோல ஆத்திரமும், அவமானமும் உடலைத் தகிக்க, மனம் பதைக்க ஊர்வசி சாமான் மூட்டையைச் சுமந்துகொண்டு ஒரே மூச்சாக வீட்டுக்குள் வந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள். நடையிலேயே உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

அவளுக்கு ஒவென்று அழுகை வந்துவிட்டது. எதற்காக? யாருக்காக அழுவாள்?

காதுலிப்பதாகச் சொல்லி அவளது கருத்தைக் கவரிக் கொண்டு மனதிலே பல கற்பனைகளை எழுப்பி விட்டு கல்யாணத்திற்கு தேதி வைத்து, அண்ணன் பாடு பட்டு சம்பாதித்த பணத்திற்கு சேலையும்— பாத்ரீங்கு கரும் வாங்கி வைத்து, ஊராருக்கு எல்லாம் அழைப்பிதழ் அனுப்பிவிட்டு, எல்லாம் கூடிவரும் சமயம்— இன்பமாக அவள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த நாளின் முதல் நாள் மாஸையே மாப்பிள்ளை மாயமாகிவிட்ட மோசடியை நினைத்து அழுது புலம்புவதா?

தங்கள் குடும்பத்தினரை ஊரார் முன்னால் பழிச் சொல்லுக்கு இலக்காகி மறைந்துபோன மாப்பிள்ளையின் அடாதசெயலை எண்ணி அதிர்ச்சியடைந்து அண்ணன் செந்நிறுக்கு மாரடைப்பு வந்து, திடீர் மரணம் அடைந்து, குடும்பம் தலைவன் இல்லாது தத்தளிக்கும் அவலத்தை நினைத்து அழுவாளா!

ஊரார் அவளது கற்புக்கு மாசு கற்பித்து கற்பனைக் கதை கட்டி விடுவதை எண்ணிக் கதறுவதா?

ஊர்வசி நடைமீது உட்கார்ந்து கொண்டு பொங்கி வந்த அழுகையை அடக்கியபடி அமைதியாகக் கண்ணீர் கருந்தாள்.

மகளது மறைவால் படுத்துக் கிடக்கும் அம்மாவிற்கு ஏற்கனவே அரை குறையாக செய்திகள் காதில் பட்டு மனம் மிக நொந்து போயிருக்கிறாள்.

மாதம் ஒன்றாகியும் இன்னமும் ஊர் மக்கள் அவர்கள் வீட்டு சங்கதியை அலசிப் பிய்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து பெற்ற மனம் வீணாய் நலிப்பானேன் என்ற ஆதங்கம்.

“யார், ஊர்வசியா! நடையிலே உட்கார்ந்து என்னம்மா செய்யறே?” அம்மாவுக்கு பாம்புச் செவி.

சட்டெனக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். “சாமான்கள் ரொம்பக் கனமா இருந்திச்சு...வெயில்

வேறே... அப்படியே நடையிலே உட்கார்ந்திட்டேன்”
சமாஸித்தாள்.

“எல்லாத்தையும் சுமந்தவன்தான் போய்ட்டான்—
பென் குழந்தைகள் தலையிலே பொறுப்பைக் கட்டிட்டு”
தாயின் குரல் தழதழத்தது.

“அண்ணா வேணுமின்னா செய்தார்? அவருக்கு
அவ்வளவுதான் ஆயுசு. நீங்கதான் மனதை தேத்திக்
கிட்டு எங்களுக்கு எல்லாம் தைரியம் சொல்லணும்.
நீங்களே மனதை தளரவிட்டா—” உரிமையுடன்
அதட்டிக்கொண்டு சாமான்களுடன் உள்ளே சென்று
விட்டாள்.

இப்படி அந்தக் கிராமத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்
வொரு விதமான வேதனையில் கரைந்தது.

எல்லாருமே பொல்லாதவர்கள் — வம்பர்கள் — பிறர்
வேதனையில் மகிழ்ச்சி காணும் வஞ்சகர்கள் என்று
கூறிவீட முடியாது.

அதே தெருவில் வசித்த மூன்றாவது வீட்டுக்காரர்
மனைவி வேதவல்லி, நாளைக்கு ஒரு தடவையாவது
அம்மாவிடம் ஆறுதலாக சில வார்த்தைகள் பேசாமல்
போனதே இல்லை.

அதே போலத்தான் மருந்துகடை மாணிக்கத்தின்
மனைவி தங்கம்மாளும் பெயரைப் போலவே குணம்.

“சிவகாமியம்மா! ஏன் இப்படி மலைச்சுப்போறீங்க?
இந்தக் காலத்தில் அடிக்கடி கேள்விப்படற சங்கதிதான்
இது. தினசரிப் பத்திரிகையை எடுத்துப் புரட்டிப் பார்த்
தீங்கன்னா ரொம்ப அதிசயப்படுவீங்க. கல்யாணத்துக்கு
முன்னாலே பெண் காணாமல் போறதும் மாப்பிள்ளை
மறைஞ்சிபோறதும் ஊர் உலகத்திலே நடக்காத
அதிசயமா?”

“மாப்பிள்ளை மேலே ஏதாச்சும் தப்புத்தண்டா
இருக்கணும். இல்லாட்டி காரணமில்லாம எல்லாத்துக்கும்
ஒத்துக்கிட்டு மாப்பிள்ளை சார்பிலே கல்யாணத்தை
எடுத்து செய்ய ஒப்புக்கொண்ட நம்ப நாட்டாண்மை
நாராயணசாமிக்குக்கூட சொல்லாமல் கொள்ளாமல்
ஆசாமி கம்பி நீட்டுவாரா? சிவகாமி! இந்த மாப்பிள்ளை
இப்படி ஒடினதும் ஒருவிதத்துல நல்லதுதான். கல்யாணம்
ஆகி பெண்ணை பெங்களூர் ஊட்டின்னு அழைச்சிக்
கிட்டு போய் தேனிலவு கொண்டுவிட்டு ஒரேயடியா
மறைஞ்சிருந்தா நீ என்ன செய்வே? கர்ப்பினி பெண்ணை
வச்சிக்கிட்டு காபந்து பண்ண நேர்ந்தா உனக்கு
எப்படி இருக்கும்?”

“இப்படி அப்படி ஒரு கதையை...” சிவாமி இடையே
மெல்லிய குரலில் ஆரம்பித்ததை தடுத்து ஒங்கிப்
பேசினாள், தங்கம்மாள்.

“இந்த ஊர் வம்புக்காரிகளை விட்டுத்தள்ளு. ஒரு
கல்யாணம் நின்னுபோனா எப்பவுமே நம்ப மட்டி புத்தி
பெண் வீட்டார் மேலேதான் பழியைப் போடச் சொல்
லும். அதுவும் அந்தப் பெண் மேலேதான் தப்புன்னு
கதையளக்கச் சொல்லும். சிவகாமி நல்லா கேட்
டுக்கோ. எங்க எல்லாருக்கும் உன் குடுப்பத்தைப் பத்தி
தெரியும். இன்னிக்கா நேத்தைக்கா, முப்பது வருடமாகத்
தெரியும். உன் மகன் செந்தில் எத்தனை நாணயமான
தம்பின்னு எல்லாருக்குமே தெரிஞ்ச சங்கதி. உன்
பெண்கள் ரெண்டுபேருமே நெருப்பு, யாரும் கிட்ட
அண்ட முடியாது—அவங்களைப் பத்தி வீண் வம்பு
பேசுகிறவங்க வாய் வெந்து போகும்...” மிகவும்
காரமாகக் கடுமையாகக் கோபமாகப் பேசினாள்.

அதே தங்கம்மாள்தான் அந்த யோசனையையும்
சொன்னாள்.

கல்யாணத்திற்காக செந்தில் தங்கள் வீட்டை அட
மாளம் வைத்து, அதிக வட்டிக்கு அவன் வேலை செய்த

கடை முதலாளியிடமே கடனாக பதினைந்தாயிரம் வாங்கியிருந்தான். அந்தப் பணம் அத்தனையும், வெள்ளித் தட்டாகவும், எவர்தில்லர் பாத்திரமாகவும், துணிமணி, அரிசி, பருப்பு என்றும் மாறிவிட்டிருந்தது.

கல்யாணச் செலவிற்கு என்று ஒதுக்கி வைத்திருந்த இரண்டு ஆயிரமும் அவனுக்கு மாரடைப்பு வந்து மயங்கி விழுந்தபோது வைத்தியச் செலவுக்குப் பின் இறுதிக் கடன் வரை தொடர்ந்த மற்ற செலவினங்களுக்குக் கரைந்து போய்விட்டது.

இந்த நிலையில் மூன்று மாதத்திற்கு ஒருமுறை வட்டி கொடுக்கவோ, மேற்கொண்டு குடும்பத்தை நடத்திக் கொண்டு போகவோ அவர்களுக்கு எந்த விதத்திலும் வாய்ப்பு இல்லை.

வாங்கிய நகை — பாத்திரங்கள் — துணிமணிகள் எல்லாவற்றையும் அதே கடையில் கொஞ்சம் தள்ளுபடியில் திருப்பி விற்றுவிடுவது; வட்டி விஷமாக ஏறிக் கொண்டிருக்கும் கடனை அடைக்க முடியாவிடில், வீட்டை கட்டிக் கொடுத்தவருக்கே விற்று கடன் தொகை போக மீதியை வாங்கிக் கொள்வது, வாரி இறைத்த பணத்தை சிதறியது போக மீதியை சேகரித்துக்கொண்டு சிவகாமி தன் மூன்று பிள்ளைகளுடன் பட்டணம் புறப் பட்டுப் போய்விட வேண்டும்.

பட்டணத்தில் அவர்களது தூர உறவுக்காரர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் உதவியுடன் படித்த பெண் ஊர்வசி ஒரு வேலை தேடிக்கொள்ளவேண்டும்.

“ஆண்களைப்போல பெண்கள் படித்து வேலைக்குப் போகும் இந்தக் காலத்தில் நல்ல படிப்புள்ள ஊர்வசியை வச்சிக்கிட்டு சிவகாமி, வருங்காலத்தைப்பத்தி ஏன் பயப்படணும்? பட்டணம் போனதும் உடனடியா செலவுக்குக் கையில் கொஞ்சம் கணிசமாகவே ரொக்கம் இருக்குமே.”

இதுதான் தங்கம்மாள் தந்த யோசனை, சிவகாமியும் அதைப்பற்றி சிந்தித்தாள். இருமுறை ஊர்வசியிடம் பரிசுளாள், ஆனால், இடையிடையே மனதை அடைத்துக்கொண்ட புத்திர சோகத்திலே புத்தி கலங்கி அவள் போல பரக்கப் பரக்க விழித்துக் கொண்டு வருத்தியாக மகளைப் பார்த்தாள்.

“பல ஆண்டுகளாக வாழ்ந்த வீட்டையும், ஊரையும் தரிந்த மனிதர்களையும் விட்டுட்டு... உன்னாலதானே இப்போ நாம் பட்டணத்துக்கு ஓடவேண்டிய பரிதாப நிலைக்கு வந்துவிட்டிருக்கிறோம்” சொல்லாமல் சொல்வது போல தெரிந்தது அவள் பார்வை.

நோயாளிபோல சோகத்திலே படுத்துவிட்ட சிவகாமி பல் முன்போல் தட்டுமுன் உட்கார்ந்து சோற்றைப் பிசாற்று உண்ணத் தெம்பு இருக்கவில்லை. “உடம்புக்கு உறுமில்லை—மன அதிர்ச்சி. அதனால் உணவுகூட சிடிக்காத வெறுப்பு. ரொம்ப வற்புறுத்தாதே, நாளடைவில் சரியாகிவிடும்” என்று அவளைக் கவனித்த மருத்தியர் சிகாமணி சொல்லியிருந்தாள்.

தாயை ஊர்வசி வற்புறுத்தவில்லை. அவள் கேட்ட பழங்கல் அரிசிக் கஞ்சியை தம்ளரில் நிறைத்து குடிநீர் கொடுத்துவிட்டு, கூடத்துத் தரையில் தட்டு வைத்துத் தங்கள் மூவருக்கும் இரவு சாப்பாட்டைப் பரிமாறினாள்.

அன்னன் உயிருடன் இருந்த காலத்தில் இரவில் பின் அவர்கள் வீட்டில் சம்பிரதாயமான சாப்பாடு.

அம்மா பொறுமையாக சமைப்பாள். நாளைக்கு ஒரு சந்தன பொரியல்—ஒரு துவையல்—ஒரு வறுவல் என்று மையல் அறையில் இருந்து அம்மா பாத்திரங்களை எடுத்து வரும் முன்பே நாக்கு ஊறிப்போகும், எதிர் பார்ப்பில்

இப்போதெல்லாம் விமரிசையான சாப்பாடு அவர்களுக்குக் கட்டுப்படியாகாத காரியம்.

வெறும் ரசமும், வெண்டைக்காய் பொரியலும் மட்டுமேதான் செய்திருந்தாள். பகலில் எஞ்சியிருந்த மோரில் இன்னமும் கொஞ்சம் தண்ணீரைத் தாராளமாக ஊற்றி வைத்திருந்தாள்.

தட்டில் விழுந்த உணவைப் பார்த்துவிட்டு தம்பி யோகேந்திரன் உதட்டைப் பிதுக்கினான்.

“வெண்டைக்காய் எனக்குப் பிடிக்காதுன்னு தெரியுமே, எதுக்குப் போட்டங்க?” அக்காவை அவன் முறைத்தான்.

ஒங்கி முதுகில் ஓர் அறை வைக்கவேண்டும் என்று ஊர்வசிக்கு ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

தங்கம்மா சொல்படி பட்டணத்திற்குக் குடும்பத்தைக் கூட்டிக் கொண்டுபோய், அங்கே நினைத்தவுடன் வேலை கிடைக்காது போனால், இந்த வெண்டைக்காய் பொறியல் கூடக் கிடைக்காது என்று கத்தவேண்டும் என்று பொங்கிப்போனாள்.

ஏற்கனவே துயரில் நொந்து போயிருக்கும் தாயின் முன்னால் தம்பியை அதட்டவோ, திட்டவோ மனம் இல்லை.

“இனிமேல் நாம எல்லாத்தையும் சாப்பிட்டு வாழத் தெரிஞ்சுக்கணும். பட்டணம் போகப் போறோமே!” என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

“ரசம் மட்டும்தான் வச்சிருக்கீங்க. கூட கொஞ்சம் வத்தல் குழம்பு இருந்திருந்தா நல்லா இருக்கும்” குறை பட்டுக் கொண்டாள், மேனகா.

கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு மென்மையாக முறுவலித்தாள் அக்கா.

அண்ணனுக்குப் பிறகு அந்த இரண்டு பேருக்கும் துடுக்குத்தனமும், துணிச்சலும் அதிகமாகிவிட்டன. “இவர்களை வைத்துக்கொண்டு பட்டணத்திலே பற்றாக்குறை சம்பளத்தில் அவள் எப்படித்தான் குடும்பத்தை சுமக்கப் போகிறாளோ?” கவலை பாறாங்கல்லாக நெஞ்சை அழுக்கியது.

மோரை ஊற்றியதும் சோற்றைக் கலந்துகொண்டே மேனகா பேசினாள்.

“எதிர் வீட்டிலே செண்பகத்தின் அம்மா இன்னிக்கு மாங்காய் ஊறுகாய் போட்டுக்கிட்டிருந்தாங்க. ஒரு பெரிய ஜாடி நிறைய போட்டாங்க...” என்றபடி மோர் விட்டாள் மேனகா.

மோர் சோற்றிற்குத் தொட்டுக்கொள்ள வெங்காயத் துண்டு இரண்டை எடுத்துத் தட்டில் போட்டாள் ஊர்வசி.

“செண்பகத்திற்கு இந்த மாதக் கடைசியிலே நிச்சய தார்த்தம். பெரிசா விருந்து வைக்கப் போறாங்களாம். அதற்காகத்தான் ஊறுகாய் எல்லாம் போட்டுத் தயாரா வச்சுக்கறாங்களாம்” மேனகா தொடர்ந்தாள்.

அவள் சொல்ல வந்ததை சட்டென புரிந்துகொண்டு விட்டாள் ஊர்வசி.

“செண்பகத்திற்கு விரைவில் கல்யாணம் நடக்கப் போகிறது. அவள் என்னைப் போல பிளஸ்டு மட்டுமே படித்தவள். என் வயசு. எனக்கும் அவளைப் போல எப்போ கல்யாணம் நடக்கும்? இனி நம் வீட்டை நாடியாரும் பெண் கேட்கத் துணிவோடு வரப்போறாங்களா?”

பாவாடை தாவணி போடும் பருவப்பெண் மேனகா தோழிக்குக் கல்யாணம் என்றதும், தனக்கும் கல்யாணம் நடக்காதா என்று ஏங்கக்கூடிய எக்கச்சக்கமான இளம் வயது...

மேனகாவிற்கு வயது வந்துவிட்டது. இனிய கனவுகள், எதிர்பார்ப்புகள் இவற்றுடன் வளரப்போகிற தங்கையால் பட்டணத்து வாழ்க்கையில் என்னென்ன பிரச்சினைகள் நேரப் போகிறதோ?

“செண்பகம் கல்யாணத்துக்கு நாம் இங்க இருக்க மாட்டோம். அதுக்குள்ளாற ஒரு சமயம் நாம் ஊரை விட்டே போக நேர்ந்தாலும் நேரலாம்.”

“சீக்கிரமா சாப்பிட்டுட்டு எழுந்திருங்கோ... ஊர் கதை பேச இதுவா நேரம்?” கோபித்துக்கொண்டு உள்பக்கம் சென்றாள் ஊர்வசி.

அலுமினியப் பாத்ரீரத்தில் இருந்த சோற்றை அள்ளிப் போட்டு மோரை ஊற்றிக்கொண்டவள் ஒரு வாய் சோற்றை உருட்டி வாயில் போட்டுக்கொண்ட போது, என்னவோ தொண்டை அடைத்துக்கொண்டு விட்ட உணர்வு சோற்றை விழுங்க முடியாமல் கண் கலங்கிப் போனாள்.

சில நாள் முன்னர் டாக்டர் அரவிந்தனை மணக்கப் போகிறோம் என்ற இன்ப எதிர்பார்ப்பில் திளைத்துக் கொண்டிருந்தவளிடம், “கல்யாணம் நடக்கப் போகிற தில்லை. உங்கள் குடும்பத்தில் இடிமேல் இடியாக துன்பங்கள் நிகழப்போகின்றன” என்று யாராவது சொல்லி இருந்தால் நம்பி இருப்பாளா? மாட்டாள்.

அரவிந்தன் அவள் மனதைக் கவர்ந்துகொண்டு விட்டதோடு மட்டும் அல்லாது வளமான வருங்காலம் அவளுக்கு அமையப்போவதாக அழுத்தமான நம் பிக்கையை அல்லவா கொடுத்திருந்தான்!

அவன் வேலை பார்த்து வந்த அந்தப் பெரிய மருத்துவமனையின் அதிபர் அவனை மேற்கொண்டு மருத்துவப் பயிற்சிக்காகத் தம் செலவில் அமெரிக்கா விற்கு இரண்டாண்டு காலம் அனுப்பப் போவதாகவும்,

அந்த இரண்டு ஆண்டு காலத்திற்கு அவளையும் கூடவே அழைத்துச் செல்லப் போவதாயும் சொன்னபோது, ஊர்வசி மகிழ்ச்சியில் முழகிப்போனாளே!

தாமரைப்பட்டி கிராமத்திலே பிறந்து வளர்ந்த ஒரு சாதாரணக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த அவளுக்கா இப்படி ஒரு யோகம்?

வைத்தியர் பட்டம் பெற்ற, கண்ணுக்கு அழகான பழகுவதற்கு இனிய, ஒரு மனிதன் விரைவில் கணவ னாகப் போகிறான்... எண்ணி எண்ணிப் பூரித்துப் போய் விட்டாள்.

ஆனந்தத்தில் பொங்கிப் புரண்ட அவளது உணர்வு கள் இப்போது அவமானத்தில் புழுங்கிக்கொண்டு, துயரத்தில் தொய்ந்து எப்படியெல்லாம் மாறிவிட்டது? எல்லாம் ஒரு சில நாளில்... நினைத்துப் பார்க்க முடியாத திடீர் மாற்றம்!

2

கூடத்துத் தரையீது விரித்துக் கிடந்த பாயின் மேல் அவள் வந்துபடுத்தாள். அடித்துப் போட்டாற்போலத் தூங்கிவிடும் உடல் அயற்சி. ஆனாலும் உறக்கம் வந்தால்தானே? கடந்து போனவற்றை நினைத்துக் குழம்பி வேதனையுடன் புரண்டாள்.

அண்ணன் செந்திலுக்கு தங்கைகள் தம்பி படிக்க வேண்டும் என்ற பிடிவாதம். அதற்குத் தகுந்தாற்போல மூலருமே படிப்பில் கெட்டி. அதுபற்றி அவனுக்கு மெத்தப் பெருமை. முதலில் இருந்தே கல்லூரிப் படிப்பு முழுவதையும் சென்னை பெண்கள் கல்லூரி ஒன்றில் விடுதி வசதியுடன் ஊர்வசி படித்து முடித்தாள். பி. ஏ. படிப்பிற்குப் பின்னர் வேலை வாய்ப்புத் திட்டப் படிப்பு நிறுவனத்திலும், கம்பெனி வரவேற்பாளர்— தொலைபேசி

இயக்குனர் எனும் பயிற்சிக்கும் தொடர்ந்து படிக்க வைத்தான்.

பி. ஏ. படிப்பு உதவிச் சம்பளத்தில்தான். ஆனால், தொடர்ந்த தொழில் படிப்பிற்கு அண்ணன் மிகவும் சிரமப்பட்டதும் அவளுக்குத் தெரியும்.

தூரத்து உறவான அத்தை பத்மாவதி அம்மாள் தன் வீட்டில் அவள் தங்கிக்கொள்ள உதவினாள். அத்தை விதவை— ஐம்பது வயது தாண்டியவள். சமைக்கவும், வீட்டைக் கவனிக்கவும் துணைக்கு ஒரு பெண் வேலையாளுடன் வசிப்பவள். பேச்சுத் துணைக்கு இருக்கட்டும் என்றுதான் அவள் தன்னுடன்கூட இடமும், உணவும் அளித்து, உறவுக்காரப்பெண் ஊர்வசியை, அந்த சில மாதங்கள் வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

ஊர்வசியின் படிப்பு முடிந்துவிட்டது. வேலைக்கு மனுப் போட்டாகிவிட்டது. உடனடியாக வேலை கிடைக்கும் என்று நம்புவதற்கு இல்லை. சில மாதங்கள் காத்திருக்கும்படி நேரலாம். கிராமத்திற்குத் திரும்பிச் சென்று, வேலை வாய்ப்பு வரும்வரை காத்திருக்க வேண்டியதுதான் என்று பயணப்பட விரும்பியபோது, பத்மாவதி உடம்பு சுகம் இல்லாது ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டு விட்டாள்.

எட்டு மாத காலம் அவள் வீட்டு உப்பைத் தின்று விட்டு நோயாகிவிட்ட சமயம்கூட உதவாது ஊருக்குப் புறப்படுவது முறையல்லவே.

அண்ணனுக்கு விவரமாகக் கடிதம் எழுதிப்போட்டு விட்டு அந்த அத்தைக்கு உதவி செய்ய இரண்டு மாத காலம் கூடவே சென்னையில் தங்கும்படி நேரிட்டு விட்டது.

அப்பொழுதுதான் அவள் அரவிந்தனை சந்தித்தாள்.

பத்மாவதி அம்மாளுக்கு பெண்களுக்கு அந்த வயதிலே கருப்பையில் ஏற்படக்கூடிய ஒருவகைக் கட்டி வந்திருந்தது. உடனடியாக அறுவை செய்து அதை அப்புறப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. வசதியுள்ள பெண் மணியானதால் பத்மாவதி நகரத்திலேயிருந்த ஒரு பிரபலமான தனியார் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டு இருந்தாள்.

அறுவை சிகிச்சையின் பின்னர் அறையில் அவளுடன்கூட இருந்து வேண்டியதை எடுத்துக் கொடுத்து உதவ, அந்த அறையில் தினமும் பகல் இரவு இருவேளையும் ஊர்வசி கூடவே இருந்தாள்.

காலையில் கொஞ்ச நேரம் மட்டும் வீட்டிற்குச் சென்று உடனடியாகக் குளித்து உடை மாற்றிக்கொண்டு நோயாளிக்குத் தேவையான ஆர்லிக்ஸ் முதலியவற்றுடன் ஒடோடி திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தாள் நித்தமும்...

முதல் நாள் மயக்கமாகக் திடந்த பத்மாவதி மீதே முழுக் கவனமாக இருந்த அவள், அறைக்குள்ளே அடிக்கொரு தடவை வந்துபோய்கொண்டிருந்த நர்சுகள்-டாக்டர்கள் எவரையுமே அதிகம் கவனிக்கவில்லை. கூட்டமாக டாக்டர்களும், நர்சுகளும் அறைக்குள் நுழைந்ததும் அவள் வெளியே வந்து—வராந்தாவில் ஓர் ஓரமாக நின்றுகொண்டு விடுவாள்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. தலைமை டாக்டர் வருவ தில்லை. உதவி டாக்டர்கள் மட்டுமே வந்து போவது வழக்கம். அதையெல்லாம் ஊர்வசி பிறகுதான் தெரிந்து கொண்டாள்.

அறுவை சிகிச்சை நடந்து சில நாளாகிவிட்டது. மயக்கம் தெளிந்து மெல்ல எழுந்து சாய்ந்த நிலையில் பத்மாவதியால் படுக்க முடிந்தது. அருகிலே ஒரு நாற்காலியில் பத்மாவதி அமர்ந்துகொண்டு காலை பத்திரிகையை சற்று உரக்க வாசித்துக் காட்டிக்கொண்டிருந்தாள் ஊர்வசி.

“ஹலோ! பேப்பர் படிக்கிற அளவுக்கு உடம்பு நல்லாவே ஆயிட்டாப்ல இருக்கே! நாளைக்குத் தையல் எடுத்திடுவோம். ரெண்டு நாள் கழிச்சு விட்டுக்குப் போயிடலாம்” கரகரப்பான ஆண் குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

நல்ல உயரம்—கட்டான உடல்வாகு—வெள்ளை வெளேர் என்ற கோட்டிலே மிடுக்காகத் தெரிந்த அந்த இளம் வைத்தியரை அவள் அன்றுதான் முதன் முதலாகப் பார்த்தாள்.

டாக்டர் அரவிந்தன்!

கோட்டின் முகப்பிலே சொருகியிருந்த “பிளாஸ்டிக்” பட்டையில் தெரிந்த பெயரையும், அவனது வசீகரமான முகத்தையும் வியப்புடன் பார்த்தவரின் முக்கும் முகமும் சூடாகிப் போயின.

“இவங்க யார்? கூட உதவிக்கு...” அவனை அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தபோது கண்கள் இரண்டும் சந்தித்தன. அவளையும் அறியாத பரவசத்தில் மெய் சிலிர்த்துப் போனாள். நெஞ்சில் ஓர் இன்ப உணர்வு.

“நீங்க... வந்து...” பேச முடியாது தடுமாறினாள். பெரிய டாக்டரோட இதுவரை பார்த்ததில்லையே!

“நானும் அதே கேள்வியைத்தான் கேட்க நினைச்சேன். நான் இந்த அம்மாவைப் பார்க்க உள்ளே வந்த போதெல்லாம் உங்களைப் பார்த்ததே இல்லை. இப்பத் தான் பார்க்கறேன்! என் பெயர், அரவிந்தன். இந்த மருத்துவமனையில் அறுவை சிகிச்சையில் வேலை பார்க்கும் ஒரு வைத்தியர். நீங்கள்...” சிரித்துக் கொண்டே பையில் இருந்த சோதனைக் குழாயை எடுத்துக்கொண்டு நோயாளியிடம் நெருங்கினாள்.

“இவங்க எனக்கு அதை உறவு... நான் வெளியில் போய் இருக்கட்டுமா?” தயக்கத்துடன் கேட்டாள் ஊர்வசி.

“வேணாம். கூடவே இருக்கலாம்...” என்று கூறி விட்டு மீண்டும் அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்து முறுவலித்தான்.

உணர்ச்சிக் குழப்பத்துடன் ஜன்னல் பக்கமாக எழுந்து மெல்ல சென்றாள், அவள்.

இப்படித்தான் அரவிந்தனை அவள் முதல் முதலாகச் சந்தித்தாள். அவற்குப்பின் ஒரு நாளைக்குப் பல தடவை யாவது அந்த நோயாளியை அவன் பார்க்க, அந்த அறைக்குள் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தான். ஒவ்வொரு தடவையும் அவளிடம் பேசாது போகமாட்டான்.

“அது என்ன புத்தகம்? இர்விங் வாலஸ் எழுதிய தி டாக்குமெண்ட்டா? நானும் படிச்சிருக்கேன். ரொம்ப சுவையான புத்தகம்.”

“இன்னிக்கு என்ன தமிழ் கவிதைகள்... உங்களுக்குப் புதுக் கவிதைகள் பிடிக்குமா?”

இப்படி ஆரம்பித்த பேச்சு, மெல்ல மெல்ல சிநேகித மாகத் தொடர்ந்தது. பின்னர் காந்தமாக ஈர்த்துக் கொண்டு காதலாக மலர்ந்தது.

அத்தையை அந்தத் தனியார் மருத்துவமனையில் இருந்து விட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். எழுந்து நடமாடித் தன் வேலையைத் தானே கவனிக்கும் தெம்பு அத்தைக்கு ஏற்பட்டுவிட்டபோதிலும், தொடர்ந்து இரண்டு நாளைக்கு ஒரு தடவையாவது மருத்துவ மனைக்குப் போகும் வழியில் தனது காரை நிறுத்தி டாக்டர் அரவிந்தன் விட்டுக்கு வந்து அத்தையின் உடல் நிலையை விசாரித்துவிட்டுப் போகத் தவறியதில்லை.

ஊர்வசிக்குத் துல்லியமாகப் புரிந்துவிட்டது. அவள் அங்கே அத்தையைப் பார்க்க வரவில்லை, அவளை சந்திக்கத்தான்! அத்தை கொடுக்கும் காயியைப் பருக இல்லை, அவளைத் தன் ஆவல் மிகுந்த விழிகளால் பருகி விட்டுப் போகத்தான்! நன்றாகவே விளங்கிக்கொண்டு விட்டாள்.

ஒரு நாள் காலை, அவள் அத்தையின் காலை பூசைக் காக தோட்டத்தில் இருந்த பவள மல்லிகை மலர்களை வேகமாகக் கொய்து கூடைக்குள் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

கேட்டைத் திறந்துகொண்டு காலையில் அந்த வேளையில் டாக்டர் அரவிந்தன் தோட்டத்திற்குள் வந்தான்.

“நேற்று எனக்கு மருத்துமனையில் இரவு பணி— இப்போது நான் விட்டுக்குப் போய்க்கொண்டு இருக்கிறேன். இரவு முழுவதும் தூங்கக்கூட இல்லை.”

“அத்தனை நோயாளிகளைக் கவனித்தீங்களா?”

“ஊகூம்! உன்னைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். கண் இமைகளைக்கூட மூட முடியவில்லை” மெல்லியதாக மோகனமாக அவன் சிரித்தான்.

திடுக்கிட்ட அவளுக்கு, அந்தப் பேச்சு எத்தனை இனிமையாக இருந்தது? நெஞ்சு எப்படி படபடத்தது? முகமெல்லாம் எப்படி சிவந்து போனது?

“உங்கள் அத்தை உள்ளேயிருந்து வருவதற்கு முன் சொல்லிவிட்டுப் போக விரும்புகிறேன். நான் இரவு முழுதும் கண் மூடாது உன்னைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோது எழுதிய கடிதம். இதைப் படி, உன்னைப் பற்றி விவரம் சொல்லும்” என்று அவன் கையில் ஓர் உறையைத் திணித்துவிட்டு வேகமாக வெளியேறிவிட்டான்.

குளியலறையில் குளிக்கும் சாக்கில் முதல் வேலையாக அந்தக் கடித உறையைப் பிரித்து ஆவலுடன் படித்தான்.

“அன்புள்ள ஊர்வசி,

பார்த்த முதல் நாளே உன் பார்வையில் அடிபட்டு வீழ்ந்துவிட்டேன் என்று ஒப்புக்கொள்கிறேன். உன்னை நான் மிகவும் நேசிக்கிறேன். உன்னைப் பற்றிய விவரங்

களை ஓரளவு உன் அத்தை மூலம் அறிந்துகொண்டிருக்கிறேன்— ஆச்சரியமாக இருக்கிறதா?

காதல் ஏற்படும்பொழுது சாமர்த்தியங்களும் தானே ஏற்பட்டுவிடும். என்னை நீ மனந்து கொள்வாயா? சம்மதம் என்றால் இன்று மாலை என்னை கடற்கரையில் காந்தி சிலையருகே சந்திக்க முடியுமா? என்னைப் பற்றியும் நீ தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் அல்லவா?

அன்பன் அரவிந்தன்.”

கடிதத்தைப் பலமுறை படித்தான். தாங்க முடியாத பிரமிப்பு. முதல் நாள் பார்த்ததுமே அவளும் அவன் வசம் ஈர்க்கப்பட்டு விட்டாளே!

மிகவும் பழகியவன் போல நெருங்கி வந்து நித்தமும் அவளிடம் அவன் பேச முயன்றாலும், அவள் மனதிற்குள் ஒரு சிறு அச்சம் இருக்கத்தான் இருந்தது.

அவன் ஒரு பிரபல மருத்துவமனையில் வேலை பார்க்கும் வைத்தியர்— காரில் வந்து இறங்குகிறான். வசதியுடையவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

அவன் எங்கே? தாமரைப்பட்டி கிராமத்து கணக்கர் செந்திலின் தங்கையான அவள் எங்கே? கோபுரத்திற்கும குடிசைக்கும் இடையே ஏணி வைத்து ஏற விரும்புவது போல... சே! அவனைப் பற்றி என்ன நினைப்பு! தன் நினைவில் இருந்து அழித்து உதறி எறிய விரும்பினான்.

ஆனால், என்னவோ மீண்டும் மீண்டும் அவன் நினைவே அவளை ஆட்கொண்டு அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தது.

இளமைப் பருவம்— முதன் முதலாக சந்தித்த இளம் ஆண்மகன். அருமையாக—அழகாக—அன்பாகப் பேசினான். பார்க்கவும் கம்பீரமாக இருந்தான். படித்தவன்— தகுதியான வேலையில் இருந்தான். ஊர்வசி பொழுது போக்கக் காதல் நவீனங்கள் பலவற்றை அத்தைவீட்டில் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அதில் வருவது போல

எங்கிருந்தோ அவளுக்காக அவன் வந்து விட்டதைப் போல எண்ணி எண்ணி மகிழ்ச்சியில் பூரித்துப்போனான்.

உடனடியாக அவனைச் சந்தித்துப் பேச வேண்டும். கட்டாயம் அவனைக் கடற்கரையில் சந்திக்க வேண்டும். அத்தையிடம் ஒரு கதை சொல்லிவிட்டுத்தான் கிளம்ப வேண்டும்.

3

சீல ஆண்டாக சென்னையில் தங்கியதன் பலன்— நகரத்தின் பல இடங்கள் மிகவும் பழக்கப்பட்டிருந்தன. எந்த எண் பஸ்ஸில் ஏறினால் எங்கே போய் இறங்க இயலும் என்பதும் மனப்பாடம். அடையாறில் இருந்து அன்று மாலை பஸ்ஸில் புறப்பட்டு விட்டான்.

சொல்லியபடியே அவன் நீல வண்ண பியட்டை ஒரு பக்கமாக நிறுத்திவிட்டு அவளுக்காக காந்தி சிலையருகே காத்திருந்தான்.

“உங்களுக்கு மருத்துவமனையில் வேலை இல்லையா?” கேட்டபடி அவன் அவனை அணுகினான்.

“உன்னைக் காதலிப்பதுதான் என் முதல் வேலை.” பற்கள் பளிச்சிட உல்லாசமாக அவன் சிரித்தபோது இந்திரலோகத்திற்குள் புகுந்துவிட்ட சுந்தரமான உணர்வில் கிறங்கிப் போனான்.

மணல் பரப்பின்மேல் அமர்ந்து கொண்டு பேசினார்கள்.

தன்னைப் பற்றி அவன் சொல்லிக் கொண்டான். பெற்றவர்களை சிறு வயதில் இழந்து விட்டவன்—பெரியப்பா தயவில் வளர்ந்து ஆளாகி படித்து முன்னுக்கு வந்தவன்—அவரும் காலமாகிவிட்டவே தற்சமயம் ஒண்டிக் கட்டையாக வாழ்கிறான். இருபத்தேழு வயதிலேயே, வாழ்விலே பல துன்பங்களை அனுபவித்து விட்டதால்,

எளிய குடும்பத்துப் பெண் ஒருத்தியைத் தானே தேர்ந்தெடுத்து வாட்சனை ஏதும் இன்றி மணந்து கொண்டு வாழவேண்டும் என்ற குறிக்கோள். ஓர் எளிமையான பெண்ணுக்கு வாழ்வு தரவேண்டும் என்ற இலட்சியம்.

ஊர்வசியைப் பார்த்த அளவில் அவனுக்குப் பிடித்துக் போய்விட்டது. ஆனால், அவள் வசதியான குடும்பத்துப் பெண்ணோ என்று சிறிது கவலை ஏற்படத் தான் செய்தது. பின்னர் மெள்ள அத்தையை விசாரித்து தனது இலட்சியத்திற்கு உகந்தவள் என்று முடிவு எடுத்து விட்டான்.

படபடவெனப் பேசி முடித்துவிட்டு, “ஊர்வசி! உங்கப்பா உனக்கு தேவலோகத்துப் பெண்ணின் பெயரைத் தேர்ந்தெடுத்து வச்சதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கு” கலகலவெனச் சிரித்தான்.

ஊர்வசி வாய் திறவாமல் மனலில் கோலமிட்டுக் கொண்டு இருந்தாள். மனதில் இன்பச் சுமையின் திணறல்!

“என் நெஞ்சுக்குள்ளே நீ நடனம் செய்துகிட்டே இருக்கிறாய்! என் வீட்டிற்குள் நீ நடனம் ஆடவேண்டும் என்கிறதுக்காக உன்னை விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புறேன். உன் சம்மதம்?”

அவளுக்குத் தாளமுடியாத மகிழ்ச்சியில் அழுகையே வந்து விட்டது. தலையை அசைத்துவிட்டு கண்களை மெல்லத் துடைத்துக்கொண்டு வெட்கத்துடன் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“இது உண்மையா?” கேட்பதைப்போல நெஞ்சு ஆவேசமாக, உரக்க அடித்துக் கொண்டது.

அதற்குப்பின் அவர்கள் அடிக்கடி சந்தித்தனர். கடைத்தெருவில்—கடற்கரையில்—பூங்காவில்...

ஊர்வசி அண்ணனது கட்டுப்பாட்டிலே கண்ணியமாக வளர்க்கப்பட்டவள். பட்டணத்திலே படித்துவிட்ட

பெண் என்றாலும், முழுக்க முழுக்க அவள் தாமரைப் பட்டி கிராமத்துப் பெண்தான். அந்த பயந்த குணம், அடிமனதிலே நீறுபூத்த நெருப்பாக இருந்ததினால் அவள் அரவிந்தனுடன் பேசினாள்... சிரித்தாள். கடற்கரையில் சுற்றினாள். ஆனால், அதற்கு மேல் அத்துமீறிய செயலில் இறங்க அவனுக்கு சந்தர்ப்பமே தரவில்லை.

அப்படிக்கட்டுப்பாடாகப் பழகியது எத்தனை நல்ல காரியம் என்பதை இப்போது அல்லவா உணர்கிறாள்?

கல்யாணம் செய்துகொள்ள தனக்கு சம்மதமே, ஆனால், முறைப்படி அரவிந்தன் அண்ணன் செந்திலை அணுகி செயல்படவேண்டும் என்று அவள் கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டாள். அதற்குப்பின் அவள் ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டாள். வேலைகளுக்காகப்போட்ட வின்னாப் பங்கள் யாவும் கிணற்றில் போட்ட கல்லாகவே இருந்தன.

இப்போது அவற்றைப்பற்றி அவள் கவலைப்படவே இல்லை. விரைவில் அரவிந்தனின் மனைவியாகப் போகிறாள். இருவரும் வெளிநாட்டில் கொஞ்ச காலம் தங்கி இருக்கப்போகிறார்கள். அதற்குப்பின் அவள் திரும்பி வந்து தனது சொந்த மருத்துவமனையை அமைக்கப் போகிறாள். புகழும், பணமும் குவியப்போகின்றன. கார், பங்களா, நகைகள், பட்டாடைகள் என்று வசதியாக வாழப்போகும் அவள், வறுமையில் தத்தளிக்கும் தன் குடும்பத்திற்கு கட்டாயம் உதவி செய்யப்போகிறாள்.

அரபுக் கதையிலே வரும் அல்நாசரின் கதைபோல கற்பனையிலே வருங்காலத்தை உருவாக்கி... கனவில் மிதந்தாள்.

தூ மறைப்பட்டிக்கு செந்திலைத் தேடிக்கொண்டு அரவிந்தன் வந்தான், பேசினான். வாட்டசாட்டமாக வளர்ந்து நின்றானே தவிர, செந்திலுக்குக் கபடமே தெரியாத குழந்தை மனம்.

தங்கைக்கு இப்படி ஒரு நல்ல வாழ்க்கையா? அவள் வேலை செய்து குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற உதவ வேண்டும் என்ற நினைப்பு அவனுக்கு என்றுமே இருந்த தில்லை. பெண்களுக்குத் தொழிற்கல்வி அவசியம் என்ற கொள்கைக்காகத்தானே, படிக்க வைத்தான்! தங்கையை வாழவைக்க வேண்டியது அண்ணனின் கடமை. அதிர்ஷ்டம் வலுவிலே தேடி வரும்பொது சட்டென ஒத்துழைக்க வேண்டாமா?

தன் பக்கத்திலே யாரும் நெருங்கிய உறவினர்கள் என இல்லாததால் கல்யாணத்தை நடத்திவைக்கும் பொறுப்பை செந்திலே ஏற்கவேண்டும்; செலவைத் தான் பகிர்ந்து கொள்வதாகக் கூறினான், அரவிந்தன்.

ஊருக்குப் பெரியவரான நாட்டாண்மை நாராயணன் வீட்டில் கூடி, பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தினார்கள்.

கல்யாணத்தைக் கோவில் மண்டபத்திலே செந்தில் தன் செலவிலேயே நடத்த ஒப்புக் கொண்டான்.

அண்ணன் என்ற நிலையில் ஏதோ தன்னால் ஆன சீர்வரிசைகளை செய்வதாகத் தாழ்மையாகத் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

நிச்சயதார்த்தம் என்று தனிப்பட்ட முறையில் எதுவும் செய்யத் தேவையில்லை. கல்யாணத்தின்போது முதல் நாள் பந்தவிலேயே பரிசுத்தை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது நாட்டாண்மையின் யோசனை.

இடையே ஒரு மாத காலம் இருந்தது.

செந்தில் துரிதமாக செயல்பட்டான். கடை முதலாளியிடம் வாங்கிய தொகையுடன் சேமிப்பையும் செலவுக்கு எடுத்துக்கொண்டான். அம்மாவின் கழுத்தில் கிடந்த ஒற்றவடம் சங்கிவி அழிக்கப்பட்டு ஊர்வசியின் கழுத்திற்கும், கைகளுக்கும் நகையாகிப் போயின.

பத்திரிகை அடித்து அனுப்பியாகிவிட்டது. மாப்பிள்ளை தங்குவதற்கு அடுத்த தெருவில் நாட்டாண்மைக் காரர் உறவினர் வீடு ஒன்றில் ஏற்படாகிவிட்டது.

தெருப் பெண்கள் எல்லோருமே வந்து கல்யாணத்திற்கு வாங்கின பாத்திரங்கள், சேலைகள், நகைகள் எல்லாவற்றையும் அதிசயத்துடன் பார்வையிட்டுப் போனார்கள்.

நிச்சயத்திற்கு அவளுக்குப் பிடித்த மயில்கண் உடல், அரக்குக்கரை சரிகைப் புள்ளி சேலை ஆயிரம் ரூபாய் விலை மதிப்புள்ளதை அண்ணன் பக்கத்து டவுன் கடையிலிருந்து எடுத்து வந்தான்.

கூரைப் புடவையின் பணத்தை தான் பிறகு கொடுத்து விடுவதாக அரவிந்தன் வாக்களித்ததை ஏற்றுக்கொண்டு அண்ணன் செந்திலே முன் பணம் போட்டு சிவப்பு வண்ணத்தில் கண்ணைப் பறித்த தகடிச் சேலை வாங்கிவிட்டான். பின்னர் கணவன் வீட்டுக்கு அனுப்பிவைக்கும்போது பிறந்த வீட்டுச் சேலை, அவன் புக்ககத்தில் அன்றாடம் உடுத்த சில நூல் சேலைகள் என்று அண்ணன் செந்தில் மேலும் சில ஜவுளி திணுகளை வாங்கிக் குவித்துவிட்டான். மேனகாவுக்கு, தம்பிக்கு, அம்மாவுக்கு என்று அவன் ஒரு முட்டையையே தூக்கிக்கொண்டு வந்தான். அதையெல்லாம் பிரித்துப் பார்த்த சிவகாமி, திகைத்துப் போய்விட்டான்.

“செந்தில்! எங்கேப்பா உனக்கு? கல்யாணத்தில் உடுத்த புதுசா எதுவுமே எடுக்கலையே ஏன்?” வினவினாள், குழப்பத்துடன்.

“குழந்தைகளுக்குக் கட்டாயம் எடுக்கணும். அக்கா கல்யாணம் புதுசு உடுத்தணும்னு ஆசைப்படுவாங்க. பிறகு வீட்டில் புதுசா கல்யாணம் கூடி இருக்கு. அம்மாவுக்கு புதுசு வாங்காட்டி நல்லா இருக்காது. பெண்ணுக்கு சேலை... மாப்பிள்ளைக்கு சட்டை வேட்டி, ரொம்ப செலவாயிட்டுதம்மா. எனக்கு எடுக்காட்டி என்ன? இருக்கறதிலே சுத்தமா பாத்து எடுத்து உடுத்திட்டா போகுது” அண்ணன் நிதானமாகக் கூறியபோது, தான் ஓரமாக நின்றிருந்த ஊர்வசி கண் கலங்கிப் போனாள்.

அவளுக்கு நினைவு தெரிந்தவரை அண்ணன் தனக் கென்று சட்டென எதையுமே வாங்கிக் கொண்டது இல்லை.

கால் செருப்பு பலமுறை அறுந்து போனாலும் அதைக் கழற்றித் தூர எறிந்துவிட்டுப் புதியதாக வாங்கிப் போடத் துணியமாட்டான். அதையே தைக்கச் சொல்லிப் போட்டுக் கொள்வான். “புதுசு வாங்கும் பணத்திலே தம்பி யோகேந்திரன் கேட்ட பெல்ட் ஒன்று வாங்கித் தரலாமே. இல்லை... இல்லை, அம்மாவுக்கு புதுசாகவே ஒரு போர்வை வாங்கலாமே. அவங்க போத்தியிருப்பது ஒரே கிழிசல்” அப்படி எண்ணும் உயர்ந்த உள்ளம் உடையவன், தன் தேவைகளைத் தியாகம் செய்து கொண்டு குடும்பத்திற்காக வாழ்ந்த உத்தம அண்ணன் செந்தில்.

அரவிந்தன் என்ற பாவியினால் அப்பேர்ப்பட்ட அண்ணனையே இழந்து விட்டாளே, ஊர்வசி.

கண்களில் பொங்கிய நீர் தலையணையை நனைத்தது.

மூக்கு அடைத்துக்கொள்ளவே, மெள்ள எழுந்து உட்கார்ந்து சத்தம் இல்லாது, முந்தானையால் மூக்கையும் கண்களையும் துடைத்துக்கொண்டாள் ஊர்வசி.

கல்யாணயத்திற்கு மூன்று நாள் முன் சிவன் கோவிலில் அர்ச்சனை செய்யத் தன் தம்பியுடன் அவன் சென்றிருந்தான். அப்போது நிகழ்ந்ததை அண்ணனிடம் மறைக்காது சொல்லியிருந்தால் ஒரு சமயம் அண்ணன் உயிரோடு இருந்திருப்பாரோ!

பயம்... சுயநலம்... இன்னும் என்னென்னவோ காரணங்களால்... கேட்டதை உடனடியாக தெரிவிக் காததின் விபரீதம்தான் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட பல துன்பங்களோ?

அவள் ஏன் அதை அண்ணனிடம் சொல்லவில்லை? அர்ச்சுனை முடிந்து தம்பியுடன் பிரசாதத் தட்டைச் சுமந்துகொண்டு அவள் வெளியே வந்தாள் ... கோவிலில் அன்று கூட்டமே இருக்கவில்லை.

தம்பி யோகேந்திரன் விளையாட்டுப் பிள்ளை. நண்பர்களைக் கண்டாப்போதும் வந்த வேலையை மறந்து, ஓடிவிடும் சபாவம். அன்று வெளிப்பிரகாரத்திலே தன் பள்ளித் தோழன் ஒருவனைப் பார்த்து விட்டான்.

"நீங்க வீட்டுக்குப் போங்க. நான் இவனோட கடைத் தெருவரை போய்ட்டு ஓடிவரேன்" பதில் கூறுமுன் சிட்டாய்ப் பறந்து விட்டான்.

கோவிலுக்கும் வீட்டிற்கும் அதிக தூரம் இல்லை. தனி வழி நடக்க அவளுக்குப் பயமும் இல்லை. இருட்டுவதற்கு நேரமும் அதிகம் இருந்தது. மேலும் அவள் பிறந்து வளர்ந்த ஊர் என்ற நினைப்பில் மெல்ல, பிரகாரத்தை ஒருமுறை வலம் வரப் புறப்பட்டாள்.

யாரோ மெல்லத் தோளைத் தொட்டார்கள். அரண்டு போனாள் அவள்.

"உங்களிடம் ஒரு முக்கியமான சங்கதி பேசணும்." அப்படிச் கூறிய பெண்ணை அவள் தாமரைப் பட்டியில் முன் பின் பார்த்ததேயில்லை.

அவளது கலவரத்தைப் புரிந்துகொண்டவள் போல அந்தப் பெண் லேசாக சிரித்தாள்.

"என்னை நீங்கள் இதுக்கு முன்னே பார்த்திருக்க முடியாது. நாங்கள் இருக்கிறது சேலம் பக்கம். கிளிஞ்சுருத்தம் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவள்."

லியப்புடன் அவளையே பார்த்தாள் ஊர்வசி.

"உங்கள் திருமண அழைப்பிதழ் எங்க சொந்தக் காரங்க கையிலே கிடைச்சது. அதைப் பார்த்ததும்

உடனடியா நான் பஸ் பிடிச்ச திருச்சிக்கு வந்து இன்னொரு பஸ் பிடிச்சு, இங்கே வந்து சேர்ந்தேன்."

"எதுக்கு?"

"உங்கள் முகவரியைக் கேட்டேன். ஆனால் உங்கள் வீட்டுக்கு வருவதற்கு மூந்தி நீங்களும், தம்பியுமா நடப்பதைப் பார்த்துப் பின்னால ஓடி வந்தேன்..."

ஊர்வசியின் புருவங்கள் கேள்விக் குறியாகத் தெரிந்தன.

"கோயிலுக்குள்ளறய பேசிட்டுப் போயிடலாம்னு, உங்கள் அர்ச்சுனை முடியறவரை பொறுமையா காத்திட்டிருந்தேன். இத பாருங்க ஊர்வசி! டாக்டர் அரவிந்தனைக் கல்யாணம் செய்துக்கப்போறது நீங்கள் தானே?" படபடப்பாகப் பேசினாள், அந்தப் பெண்.

"ஆமாம்... ஏன்? என்ன விஷயம்?" கலவரத்துடன் கேட்டாள், ஊர்வசி.

நல்லவேளை, பிரகாரத்தின் மதில் சுவர் ஓரமாக அவர்கள் நின்று இருந்தனர். அருகே அவர்களது பேச்சைக் கேட்க யாருமே இருக்கவில்லை.

"டாக்டர் அரவிந்தனை நீங்கள் கல்யாணம் செய்து கொள்ள முடியாது."

ஊர்வசி அந்தப் பெண்ணை எரித்து விடுவது போலப் பார்த்தாள்.

"அவருக்கு ஏற்கனவே கல்யாணமாகி இரண்டு குழந்தைகள் இருக்குது."

"என்ன உளர்றீங்க? நான் நம்பமாட்டேன்."

"என் தங்கைதான் அவர் மனைவி. உடம்புக்கு முடியாம படுத்த படுக்கையாக இருக்கா. அதையும் மீறி இந்தக் கல்யாணம் நடந்தா சட்டப்படி செல்லாதாங்கறதை சொல்லி உங்களை எச்சரிக்கை செய்யறேன்."

இதென்ன கதை! இவள் சொல்றது உண்மையா? திடுக்கிட்டுப் போனாள், ஊர்வசி.

“நாங்கள் கவுரமான குடும்பத்தை சேர்ந்தவங்க. அதனால் போலீஸ் அது இதுன்னு கலாட்டா செய்ய விரும்பலை. நீங்கள் படிச்ச பொண்ணுங்கிறதாலே நிலைமையை விளக்கிச்சொன்னா புரிஞ்சுகொள்வீங்கன்னு உங்ககிட்டவே சொல்லி இந்தத் திருமணத்தை நிறுத்தச் சொல்லணுங்கிறது என் தங்கச்சியின் கோரிக்கை.”

‘சே! சே! இவள் வேண்டுமென்றே குழப்பத்தை உண்டாக்கக் கதை கட்டி விடுகிறாள்!’

அரவிந்தன் எத்தனை அன்போடு அவளிடம் கண்ணியமாகப் பழகினார். வரதட்சணை வேண்டாம் என முன்வந்த மனிதர் இப்படி ஒரு வேஷதாரியாகவா இருப்பார்?

‘இல்லையில்லை! இவளை நம்பக்கூடாது. இது உண்மை என்றால் இவள் ஏன் நேராக அண்ணனிடமே போய் தகவல் தெரிவித்திருக்கக்கூடாது? இவர்கள் வீட்டில் வேற ஆண்களே இல்லையா? தகுந்த ஆதாரத்துடன் வந்து முன்கூட்டியே ஏன் பேசக்கூடாது?’

ஒருநாள் அரவிந்தன் தனது காரில் அவளைத் தான் வசிக்கும் “பிளாட்டு”க்கு அழைத்துச் சென்று காட்டியது நினைவில் வந்தது.

தான் பிற்காலத்தில் குடித்தனம் செய்யப்போகும் அந்த இடத்தைத் துணிவுடன் நன்றாகச் சுற்றிப் பார்த்தாளே, ஊர்வசி!

சுவரிலோ, படுக்கை அறையிலோ பெண், குழந்தை யாருடைய படத்தையும் காணோமே!

கல்யாணம் ஆகாதவன் செய்யும் குடித்தனம் என்ற அளவில் சாமான்கள் அலங்கோலமாக, போட்டது போட்டபடி கிடந்ததைக் கண்டு சிரித்தாளே!

இப்போது என்ன இப்படி ஒரு குழப்பமான கதை? யாரோ வேணும் என்று வயிற்று எரிச்சலுக்காகக் கட்டிவிட்ட கதை...

மனதில் கோபம் தலை எடுத்தது.

“அம்மா! நீங்கள் சொல்றதை நான் நம்பப் போற தில்லே. உங்களுக்குத் துணிவு இருந்தா கல்யாணப் பந்தலுக்கு வந்து உண்மையை உடைத்துப் போடுங்கோ. நாளை மறுநாள் பந்தல்லே பரிசம் போடுறாங்க. நீங்களும் தாராளமா, உங்கள் வீட்டு ஆண் பிள்ளைங்களோட வந்து உண்மையை ரூபப்பிக்கலாம்” சினத்துடன் மொழிந்துவிட்டு, படபடக்கும் உள்ளத்துடன் வீடு திரும்பினாள்.

அவள் எதிர்பார்த்தபடி வீட்டிற்கு அந்தப் பெண் வரவில்லை.

“அத்தனையும் பொய். மோசக்காரியான அவள் அப்படியே மறைந்து விட்டிருப்பாள்” என்றுதான் எண்ணிக்கொண்டாள் ஊர்வசி. ஆனால் மனதில் மட்டும் பெரிய உறுத்தல். பூசை வேளையில் கரடிபோல, கல்யாணத்திற்கு முன் இப்படி ஒரு குழப்பமா?

ஊரில் யாரையும் அவர்கள் பகைத்துக் கொண்டதே இல்லையே? அவள் கல்யாணத்தைக் கலைக்க யார் முன் வந்திருப்பார்கள்?

மகிழ்ச்சியில் பூரித்து, உற்சாகமாக வளைய வந்து கொண்டிருக்கும் அண்ணனிடம் இதைச் சொல்லிக் கலவரப்படுத்துவது முறையா?

சில வீணர்கள், கல்யாணங்களைக் கலைக்க மொட்டைக் கடிதம் எழுதிப் போடுவதுண்டு என்று கேள்விப்பட்டு இருக்கிறாள். அதைப்போல இது ஒரு ரகம். நேரில் கல்யாணப் பெண்ணையே சந்தித்து கதை சொல்லி கலவரப்படுத்திவிட்டு வேடிக்கை பார்க்க நினைக்கிறார்களோ? இதற்கெல்லாம் ஏமாந்துவிடக்

கூடாது. தனக்குள் இரகசியமாக அடக்கிக் கொண்டாள், ஊர்வசி.

4

திருமணத்திற்கு இரண்டு நாள் முன்னதாக மாப்பிள்ளை அரவிந்தன் தாமரைப்பட்டிக்கு வந்தாகி விட்ட அந்தத் தகவலைத் தம்பி மூலமாக தெரிந்து கொண்ட ஊர்வசி, மகிழ்ந்துபோனாள். சிவகாமி மாப்பிள்ளைக்கு ரவா கேசரியும், போண்டாவும் செய்து, காப்பியுடன் சின்ன மகனிடம் கொடுத்து அனுப்பினாள்.

அண்ணா செந்தில் அடிக்கொரு தடவை அடுத்த தெருவிற்குச் சென்று மாப்பிள்ளை தங்குவதற்கு எல்லா விதமான வசதிகளும் தரப்படுகின்றனவா என்று மேற்பார்வையிட்டு விட்டு மாப்பிள்ளையுடன் மகிழ்ச்சியாக அளவளாவிவிட்டு வந்தார்.

எதிர் வீட்டு அம்மாள் வாயெல்லாம் பல்லாக வந்து சொன்னாள்: "மாப்பிள்ளை ராசாவாட்டம் நல்லாவே இருக்கார். ஊர்வசி ரொம்பக் குடுத்துவச்சவ" ஊரே அதிசயப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அன்று இரவு பந்தலில் பரிசம்.

ஊராருக்கும் சமபந்தி விருந்து. செந்திலுக்கு நிற்க நேரம் இருக்கவில்லை. கல்யாண மண்டபத்துக்கும் வீட்டுக்கும் ஓடிக்கொண்டு இருந்தான்.

பொழுது புலர்ந்து, வாழைக்குலை வாயிலை அலங்கரிக்க, சூழல்விளக்கு வெளிச்சத்தைக் கக்க—திருமண மண்டபம் களை கட்டிக் கொண்டு விட்டது.

சமையல் ஆட்கள், அண்டாக்களில் கிச்சடி சோற்றை கிளறிக் கொண்டு மும்முரமாக இருந்த சமயம், ஒரு சிறுவன் ஓடிவந்து செந்திலிடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தான்.

என்னவோ யோசனையுடன் அதை அசட்டையாகப் பிரித்துப் படித்தார்.

மறு விநாடி, பேயறைந்ததுபோல் அவர் முகம் விகாரமாகியது.

"டே! எலே பயலே!" கூப்பிடுமுன் அந்தப் பொடிப் பயல் மாயமாகிப் போனான்.

ஓட்டமும் நடையுமாக மாப்பிள்ளை தங்கியிருந்த இடத்திற்கு ஓடினார், செந்தில்.

"கையில் சிறு பெட்டியை எடுத்துகிட்டு தன் காரிலே சித்த முன்னேதான் மாப்பிள்ளை கிளம்பினார், மண்டபத்துக்கு வந்திருப்பாருன்னு நினைச்சோம்."

அதற்குமேல் செந்திலுக்கு எதுவுமே விசாரிக்கத் தோன்றவில்லை. பிரமிப்பில் கலங்கி விட்டார்.

மீண்டும் ஒரு முறை கடிதத்தை தனக்குள் வெளியில் தெரு வீளக்கு ஒளியில் பிரித்துப் படித்துப் பார்த்தார்.

"எனக்கு இந்தத் திருமணத்தில் விருப்பம் இல்லை. அதனால் நான் கிளம்பிப்போகிறேன். என்னால் ஏற்பட்ட பல தொல்லைகளுக்கும் மன்னிப்புக் கோருகிறேன். காரணம் சொல்ல முடியாத நிலையில் இருக்கிறேன்—அரவிந்தன்."

பொங்கலுக்கு அண்ணன் எடுத்துத் தந்த நீல வண்ணப் பட்டுச் சேலையை உடுத்திக் கொண்டு, ராக்கோடி நிறைய பூவைச் சுத்திக்கொண்டு கண்களில் மை கசிய, பார்வையில் கனவுகள் மிதக்க உதட்டில் புன்னகையுடன் ஓடிய உயரமாக அழகே உருவாக கல்யாணப் பெண் பரிசம் போடும் நிகழ்ச்சிக்காகத் தயாராகிக் கொண்டு இருந்தாள் ஊர்வசி.

"என்னப்பா... ஒரு மாதிரியா இருக்கியே?... என்ன நடந்தது" மகனின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு பதறிக் கொண்டு ஓடி வந்தாள், சிவகாமி.

“இனிமேலே நடக்கிறதுக்கு என்ன இருக்கு? இன்னையோட நம்பமானமே கப்பலேறிஞ்சு...”

“விபரமா சொல்லுப்பா, இந்தச் சமயத்திலே குழப்பறயே” தாயார் பதட்டமாகக் கேட்டாள்.

கண்ணாடியில் அழகு பார்த்துக் கொண்டு நின்ற ஊர்வசி திடுக்கிட்டு, உள்ளேயிருந்து கூடத்திற்குள் விரைந்து வந்தாள்.

“என்ன நடந்து விட்டது? அண்ணா ஏன் இப்படியிருக்கார்?” அவள் நெஞ்சு பயத்தில் தீவிரமாக அடித்துக் கொண்டது.

“டாக்டர் அரவிந்தனுக்கு இந்தக் கல்யாணத்திலே விருப்பம் இல்லையாம். ஒரு கடிதாசி எழுதி வச்சிட்டு ஆள் கம்பி நீட்டிட்டான். இந்தா நீயே படிச்சுப்பார்” கடிதத்தை ஆத்திரத்துடன் தங்கை முகத்தில் விட்டெறிந்தார்.

“ஐயோ! இஃ நான் எப்படி இந்த ஊரில் தலை நிமிர்ந்து நடமாடப்போரேன்! பாவிப்பயல், இப்படி ஒரு காரியம் செய்வானா?” தலைமீது இரண்டு கைகளையும் வைத்துக் கொண்டு துயரத்தில் துவண்டுபோன அண்ணன் செந்தில், அப்படியே தரைமீது இடிந்துபோய் உட்கார்ந்து விட்டார்.

ஊரார் முன்னிலையில் அரவிந்தன் இப்படியா அவமானப்படுவது? எதிர்பார்ப்புகள் எல்லாம் பெருத்த ஏமாற்றமாகிவிட்டதில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியின் கொடுமையைத் தாளாது, ஊர்வசி தள்ளாடிப் போய் விட்டாள். ஆதரவுக்காக அருகில் இருந்த தூணைப் பிடிக்கக் கையை நீட்டியவள், தடால் என்று தரையில் மயக்கமாக விழுந்து விட்டாள்.

அதற்குள் வீடு அமர்க்களப்பட்டுவிட்டது.

“கல்யாண மாப்பிள்ளை காணாமல் போய்விட்டாராம். பெண் மயக்கமாக விழுந்துவிட்டாள்” தண்டோரா

போட்டு தெரிவிக்காத குறையாக செய்தி சில நிமிடத்தில் தெரு முழுக்கப் பரவிவிட்டது. செந்தில் வீட்டு வாசலில் விசாரிக்க வந்தவர்கள் பெரும் கூட்டமாகிவிட்டனர்.

“நகருங்கள்— நகருங்கள்!” எரிச்சலோடு கூட்டத் தைப் பிளந்துகொண்டு வைத்தியர் சிகாமணி தமது மருந்துப் பெட்டியுடன் உள்ளே நுழைந்ததைக் கண்ட சில பெண்கள் கற்பனை சிறகடிக்க ஒருவருக்கு ஒருவர் இரகசியம் பேசத் தொடங்கிவிட்டனர்.

“சங்கதி இதுதான். மாப்பிள்ளை அதனால்தான் சொல்லாம கொள்ளாமக் கிளம்பி போயிட்டான். முனு மாசம் முழுகாதிருக்காளாம். வைத்தியர் நாடியைப் பார்த்து கண்டு பிடிச்சுட்டாரே.”

ஊரில் சிலர் தன்னைப் பற்றித் தவறாகப் பேசியதைக் கூட ஊர்வசி பொறுத்துக்கொண்டாள்.

ஒரு பெண்ணுக்குக் கூடி வந்த கல்யாணம் திடீரென்று நின்றுவிட்டால் நாலுபேர் நாலு விதமாகப் பேசத் தொடங்குவது இயற்கை.

பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டதுமே அவள் பொதி சுமக்கும் கழுதைக்குச் சமமாகி விடுகிறாள்.

மணவாழ்க்கையில் பொறுப்புகளை சுமப்பதைப் போல, வீட்டில் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டால் பொல்லாப் பையும் அவள் சுமக்கக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறாள். சமூகத்திற்கு எப்போதுமே இந்த விஷயத்தில் தவறான தொகு பார்வை...

அதற்கு அடுத்த நாள், அதாவது கல்யாணம் நடக்க வேண்டிய அந்த நாள் காலை அவள் மயக்கத்தில் இருந்து விழித்து எழுந்து உட்கார்ந்தபோது நடந்த மற்றொரு நிகழ்ச்சியை அவள் தன் உயிர் உள்ளவரை மறக்கவே முடியாது.

அண்ணன் செந்திலை அவள் ஒரு பொழுதும் நொந்து கொள்ளமாட்டாள். பாவம், அவர் பாடுபட்டு

சேமித்து வைத்திருந்த தமது பணம்— உடல் உழைப்பு— பெருத்த முயற்சி எல்லாமே வீணாகிப் போவதைக் கண்டு அவர் வயிறு பற்றி எரிந்ததில் அதிசயம் இல்லை.

வாயிற் கதவை அடைத்துவிட்டு— தம்பி தங்கைகளைப் புழக்கடை பக்கம் பூட்டிவிட்டு— அந்தக் கதவையும் தாளிட்டுக்கொண்டு செந்தில் இடுப்புவாரைக் கழற்றிக்கொண்டு ஊர்வசி அருகே வந்தார்.

சிவகாமி கூடத்து சுவரின்மீது சாய்ந்தபடி கண்ணீர் உகுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அழுவதைத் தவிர அந்த பேதைத் தாய்க்கு அப்போது வேறு எதுவும் செய்யத் தோன்றவில்லை.

கண்கள் சிவக்க, கடுமையாக அவளை வெறித்த அண்ணன் ஆத்திரம் கொந்தளித்த குரலில் அதட்டிக் கேட்டார்.

“பாவி மகளே, சொல்லு! உன்னை இந்தக் கதிக்கு உள்ளாக்கின அயோக்கியன் யார்னு சொல்லு? அவன் குடலை உருவி நான் மாலையா போட்டுக்கிறேன், சொல்லு! பட்டணத்துக்கு படிக்க அனுப்பினதுக்கு என் முஞ்சியிலே கரியைப் பூசிட்டியே! முறு மாசம் கர்ப்பமா இருப்பவளை கட்டிக்க எவனுக்கும் தலைவீதியா என்ன? சொல்லு, உண்மையைச் சொல்லு...”

ஆவேசம் வந்தவர்போல ஒங்கி வாரினால் பெண் என்றும் பாராது வீசி அடிக்கத் தொடங்கினார்.

வலி தாளாது ஊர்வசி அலறித் துடிக்க—

பெற்றவள் பொறுக்கமாட்டாது எழுந்தோடி வந்து குறுக்கே விழ—

முடிவில் அண்ணன் தன் தலையில் கைகளால் ஒங்கி அடித்துக்கொண்டு குழந்தையைப் போலக் குலுங்கி அழுத அந்த நிகழ்ச்சியை இப்பொழுது நினைத்துக் கொண்டாலும் ஊர்வசி கண் கலங்கித்தான் போனான்.

அவள் தன்மேல் பட்ட அடியின் வலியைத் தாளாது அழுததைவிட அப்பாவுக்கு சமமாக அன்போடு அவர்களைப் பாதுகாத்த அண்ணன் அவமானத்தால் துடிக்கிறாரே என்று மனம் கரைந்து போய் அவருக்காகவே அதிகம் அழுதாள்.

அன்று இரவுதான் அண்ணனுக்கு மாரடைப்பு ஏற்பட்டது.

சமையல் ஆள் நாயனக்காரர், பந்தல் போட்டவர் என்று வரிசையாக வந்து நின்றவர்களிடம் மன்னிப்புக் கோரி, கொடுக்க வேண்டிய தொகையைக் கொடுத்து சரிக்கட்டிவிட்டு அதிகப்படியாக வாங்கின சாமான்களை திரும்பப் பலசரக்குக் கடையில் கொடுத்து காய்கறி களைக் கோயில்மடப் பள்ளிக்கு இனாமாக வழங்கி விட்டு, சமைத்த உணவை ஏழைகளுக்கு அன்னதான மிடச் சொல்லி உத்தரவிட்டு, உடலும் மனமும் அலண்டு போனவராக விட்டுக்குள் வந்தார்.

அம்மா கூடத்து தரைமீது அவரது சாப்பாட்டுத் தட்டை எடுத்து வைப்பதைக் கண்டு வெகுண்டு போனார்.

“உங்கள் மகனுக்கு சாப்பாடு ஒண்ணுதான் குறைச்சல், வேண்டாம். தட்டை உள்ளே எடுத்து வையுங்கோ” இரைந்து கத்தியவர் நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்துவிட்டார்.

“என்னப்பா செந்தில்...? உடம்புக்கு என்ன?” அம்மா திசிலுடன் கேட்டபடி மகன் அருகே விரைந்து வந்தான். நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தான். வியர்வை ஆறாக நெற்றியில் இருந்து முகமெல்லாம் வழிந்தோடியது.

“அம்மா! நெஞ்சவலிக்குதே...” செந்தில் அரற்றினார். அதற்குப்பின் மீண்டும் அங்கே ஒரு அமர்க்களம்.

தம்பி யோகேந்திரன் டாக்டர் சிகாமணியை அழைத்து வரத் தலைதெறிக்க ஓடினான்.

அம்மா அடுப்பில் சட்டியை வைத்து தவிட்டை வறுத்து எடுத்து ஒத்தடம் கொடுக்க ஒரு துனியில் முடிப்புப் போட்டாள்.

மேனகா அண்ணனுக்குக் குடிக்கத் தண்ணீர் கொடுத்து உபசரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

குற்றவாளிபோல எதுவும் செய்ய முடியாத அண்ணன் அருகே நெருங்கவும் பயந்தவளாக ஒதுக்கு புறமாக நின்று பறந்து நடுங்கியவளாக கண்ணீர் வடித்தாள், ஊர்வசி.

டாக்டர் வந்தார்.

"மாரடைப்பு நோய் வந்திருக்கு, ஊசி போட்டிருக்கேன். ஆறு வார காலமாவது படுக்கையில் ஓய்வா இருக்கணும். எழுந்து நடமாடக்கூடாது. பேசக்கூடாது." எச்சரிக்கை செய்துவிட்டுப் போனார்.

ழின்றாவது நாள்.

அண்ணன் செந்திலுக்கு என்ன தோன்றியதோ தெரியாது. மிரள் விழித்துக்கொண்டு அருகே நின்ற தன் அருமைத் தங்கை ஊர்வசியை கையை அசைத்து அருகில் அழைத்தார்.

கட்டில் அருகே மண்டியிட்டுக்கொண்டு தலைமட்டின் ஓரத்தில் தரையில் உட்கார்ந்துகொண்டாள், அவள்.

சிங்கம்போல அவனுக்கு இருந்த பலமெல்லா வற்றையும் அந்த மாரடைப்பு நோய் ஒரே தடவையில் விழுங்கி விட்டதால் கையைத் தூக்கக்கூட முடியாத பலவீனமாக இருந்தார், அண்ணன் மிகவும் சிரமப்பட்டு கையை நீட்டி அவள் தலையை மெல்லத் தொட்டார்.

"மாப்பு மேலேயும் தோள்மேலேயும் போட்டு வளர்த்த தங்கச்சியை அப்படி மருகமா அடிச்சுட்டேனென்னு வருத்தமா இருக்கு."

பொல பொல வென்று ஊர்வசியின் கண்கள் கன்னங்களில் நீரைக் கொட்டின.

"அதைப்பத்தி இப்போ என்ன அண்ணா? நீங்க அதிகம் பேசக்கூடாதுன்னு டாக்டர் சொல்லிருக்கார். மருந்தை சாப்பிட்டு தூங்குங்க."

"இல்லேம்மா, எனக்கு இனி ஒரே தூக்கம்தான். அதுக்கு முந்தி உன்கிட்டே ஒண்ணு வேண்டிக்கிறேன்."

"அப்படியெல்லாம் பேசாதீங்க அண்ணா" விசும்பி ளாள் அவள்.

"நான் போயிட்டா இந்தக் குடும்பம் பரிதவிச்சப் போயிடும். நீ படிச்சிவ. ஏதாவது வேலை தேடிக்கிட்டு, இதுகளுக்குப் பசியாறக் கொஞ்சம் கஞ்சி ஊத்தம்மா! செய்வியா?"

"கட்டாயம் செய்வேன், அண்ணா, அந்தப் பேச்சு இப்போ எதுக்கு?"

ஏற்கனவே நீ ஒரு சுமையைத் தாங்கிட்டு இருக்கே. இன்னும் இந்த சுமைகளை உன் தலையில் ஏத்தரே னேன்னு நினைக்கிறியா?"

"அண்ணா!" அவள் குரல் உணர்ச்சி வசத்தால் நடுங்கியது.

"என்னை நம்புங்க. சத்தியமா நான் களங்கம் இல்லாத பரிசுத்தமான பொண்ணு. அதிர்ச்சியால் ஏற்பட்ட மயக்கத்தை வைச்ச யாரெல்லாமோ கதைகட்டி விட்டுட்டாங்க. சந்தேகம் இருந்தா நீங்க டாக்டரைக் கேட்டிருக்கலாமே?"

"வெட்கப்பட்டுகிட்டு கேட்கலை. உண்மையைத் தானே சொல்றேம்மா? செத்துப்போறவன்கிட்ட பொய் வேணாம். அப்படி தப்பா நீ ஏதாச்சும் செய்திருந்தாகூட நான் மன்னிச்சுட்டேன்" செந்திலுக்குப் பேச முடியாது முச்சத் திணறியது.

“நம்ப குலதெய்வம் ஆணையா நான் சொல்வது சத்தியம். அண்ணா, கனலில் கூட நான் தப்பு செய்யலை... நான் கலங்கப் பட்டவ இல்லை. உங்க கட்டுப்பாட்டில் வளர்ந்த ஒழுக்கமான ஒரு பெண். நம்புங்க அண்ணா!” ஊர்வசி தழதழத்தாள்.

“கேட்கிறதுக்கு நிம்மதியா இருக்கு. ஆனால் அவன் எதுக்காக கல்யாணத்தை நிறுத்திட்டு போனான்னு மட்டும் காரணம் தெரிஞ்சதுன்னா...”

மறுபடியும் செந்தில் நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு, வேதனையுடன் முகத்தைக் சுருக்கினார்.

அவர் மூச்சுவிட முடியாது திணறுவதைக் கண்டு நடுங்கிப் போன ஊர்வசி, அவசரமாகத் தம்பியைக் கூப்பிட்டு, டாக்டர் சிகாமணியை கையோடு அழைத்து வர ஏலினாள்.

“தண்ணி கொஞ்சம் குடிக்கிறீங்களா, அண்ணா?” குழைவாகக் கேட்டாள். ‘வேண்டாம்’ என்று அவர் தலை அசைத்தார்.

“ஒரு நாள் கோவிலில் வந்து என்னை சந்தித்த ஒரு பெண் சொன்ன தகவலை நீங்கள் கேட்டிங்கன்னா உண்மைக் காரணத்தை ஒரு சமயம் கண்டுபிடிப்பீங்க...”

சொல்லத்தான் ஊர்வசி விரும்பினாள். அதைச் சொல்ல அது நேரம் அல்ல என்று எண்ணினாள். அண்ணன் உடம்பு தேறி எழுந்து உட்காரத் தொடங்கிய பின்னர் மெல்ல சொல்லலாம் என்று நினைத்தாள்.

ஆனால், நடந்தது?

அன்று இரவு அண்ணனுக்கு மறுபடியும் மாரடைப்பு பலமாக வந்து விட்டது. இந்த முறை டாக்டர் சிகாமணியால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. நோயுடன் துடித்த மனிதனுக்கு சற்று நிம்மதி ஏற்பட ஊசி மருந்தை ஏற்றினார்.

லேசான மயக்கத்தில், செந்தில் கொஞ்ச நேரம் உறங்கிப்போனார்.

இரவு முழுதேரமும் கட்டிலின் அருகே கண் விழித்து அவர்கள் எல்லோரும் உட்கார்ந்து இருந்தனர். விடியற்கால வேளையின்போது செந்தில் முன்கும் குரல் கேட்டது.

ஊர்வசி கலவரத்துடன் தூக்கத்தில் ஆடிக்கொண்டிருந்த அம்மாவைக் குலுக்கி அருகில் அழைத்துக் கொண்டாள்.

அண்ணன் செந்தில் கண்ணை விழித்து அவளை ஒருமுறை லேசாகப் பார்த்தான். உதட்டிலே மெல்லிய தொரு புன்னகை படர்ந்தது. ஏதோ சொல்ல விரும்பியவர் போலத் தோன்றவே, அருகில் அவன் ஆவலுடன் குளிந்தான்.

அவனோ உதட்டில் உறைந்த புன்னகையுடன் நிரந்தரமாகக் கண்களை முடிக்கொண்டு விட்டான்.

5

நடந்துபோன நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் கதைபோல தொடர்ந்து மனக் கண்முன் விரிய, தாயின் காதுகளில் விழாவண்ணம், அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு, ஊமையாகக் கண்ணீர் வடித்து சோர்ந்து போனாள், ஊர்வசி.

மறுநாள் காலை காபி பலகாரத்திற்குப் பின்னர் பாத்திரங்களைத் தேய்த்துக் கழுவிவிட்டு தன் குளியலை வேகமாக முடித்துக்கொண்டு பகல் உணவு தயாரிக்க சமையல் அறைக்குள் புகுந்தாள். அலமாரித் தட்டுகளில் வரிசையாக வைத்திருந்த தகர டப்பாக்களை எடுத்து ஆராய்ந்தபோது பகீர் என்று வயிற்றை பயம் கவ்வியது.

காலியாகும் நிலையில் இருந்த வீட்டுச் சாமான்கள் இருந்த டப்பாக்களை பீதியுடன் பார்த்தாள்.

பாணை அடியில் சிடந்த அரிசியை வைத்துக் கொண்டு இன்னும் நான்கு நாள் ஓட்ட முடியும்.

அதற்குப் பின்?

"கஞ்சியாவது ஊத்தி அவர்களைக் காப்பாத்துவியா" அண்ணன் செந்தில் எங்கிருந்தோ அவளைக் கேட்பது போன்ற பிரமையில் அவள் மிரண்டு போனாள்.

பட்டினியைக்கூட இரண்டொரு நாள் பொறுத்துக் கொண்டு விடலாம். வீட்டின்மீது அண்ணன் வாங்கிய கடன் தொகையின் வண்டியைக் கேட்டு அந்தக் கடைக் காரர் நெறுக்க தொடங்கினால்?

திகில் மேல் திகிலாய் நெஞ்சுக்குள் வருங்காலம் நெருப்பைக் கொட்ட, அவள் கிளி பிடித்துப்போய் மெல்ல அரிசிப் பாணைக்குள் கையை விட்டு, அன்றைய சாப்பாட்டுக்கு வேண்டிய அரிசியை அள்ளி ஒரு பாத்திரத்தில் போட்டுக் கொண்டாள்.

அந்தச் சமயம் வாயிலில் போஸ்ட் என்ற குரல் கேட்டது. பாத்திரத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு பரபரப்புடன் ஓடினாள். தபால்காரர் தந்த தடிமனான கடித உறையை அவசரமாகப் பிரித்தாள்.

பத்மாவதி அதை எழுதியிருந்தாள்.

"கருமேகத்தின் விளிம்பில் வெள்ளிக் கோடிடும் வெளிச்சம்போலத் துன்பங்களின் நடுவே சில சமயம் நமக்கு நல்ல காரியங்களும் நடப்பதுண்டு. 'நீ முன்பு அனுப்பிவிட்டு போயிருந்த வேலை விண்ணப்பங்களுக்கு இப்பொழுதான் பதில் வந்திருக்கிறது. முன்று கம்பெனிகளில் இருந்து அடுத்தடுத்து உனக்கு எங்கள் வீட்டு முகவரிக்குக் கடிதங்கள் வந்தன. வேலை பற்றிய சங்கதி, உடனடியாக உனக்கு பார்த்து அறிவிக்க வேண்டியது என் கடமை' என்று அவற்றை நானே

பிரித்துப் பார்த்தேன். நேர்முகப் பார்வைக்கு உன்னை வாச்சொல்லி ஒவ்வொரு கம்பெனியும் நீ வரவேண்டிய தேதியைக் குறிப்பிட்டு இருந்தார்கள். நல்லவேளை, இடையே இரண்டு வார காலத்திற்கு மேல் அவகாசம் இருக்கிறது. அதனால் அங்கே கவனிக்கவேண்டிய காரியங்களை விரைவாக செய்துவிட்டு நீ உடனடியாக சென்னைக்கு ரெயிலிலோ அல்லது பஸ்ஸோ பிடித்து நாமதம் செய்யாது வந்து சேர் அப்பாவுக்கு வணக்கத்தைத் தெரிவிக்கவும். உனக்கு வேலை கிடைக்கும் வரை—உன் குடும்பத்துடன் சேர்ந்து வாழ வசதி வரும் வரை நீ என்னுடன் எங்கள் வீட்டில் தங்கியிருப்பதில் மறுப்பு இல்லை.

உன் அதை பத்மாவதி."

ஊர்வசி பரபரத்துப்போனாள். அதை சொல்வதைப் போல இத்தனை துன்பங்களுக்கு இடையே அவளுக்கு வாழ ஒரு வழி சுலபமாக அகப்படப்போகிறதா? பட்டனத்திற்குக் குடும்பத்துடன் சென்று வேலைக்காக அவள் அலையுமுன், வேலை தானே தேடிக்கொண்டு தாமரைப்பட்டிக்கு வந்து விட்டதா?

"என்னம்மா கடிதாசி அது?" அரைத் தூக்கத்தில் இருந்த அம்மா நிமிர்ந்து எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு கேட்டாள்.

"அம்மாவிடம் ஓடித் தரையில் உட்கார்ந்துகொண்டு அதையின் கடிதத்தைப் படித்துக் காட்டினாள் ஊர்வசி. கடித உறையின் உள்ளே அதை அனுப்பி வைத்திருந்த அந்தக் கம்பெனிகளின் நேர்முகத் தேர்வுக்கு அழைப்புக் கடிதங்களையும் படித்து விவரமாகச் சொன்னாள்.

சிவகாமிக்கு முதலில் அத்தனை விருப்பம் இருக்க வில்லை. தன்னந்தனியாக அவள் சென்னைக்குப் புறப்படுவதா? அதுவும் இந்த சமயத்தில்?

நாட்டாண்மைக்காரர் நாராயணனும், மருந்து கடைக் காரர் மனைவி தங்கம்மானும் மாற்றி மாற்றி நிலைமையை விவரித்த பின்னர், ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்டனர்.

சில நாளில் முதலில் ஊர்வசி சென்னைக்கு புறப் படுவது என்று ஏற்பாடு ஆகியது. நாட்டாண்மைக் காரரின் ஆலோசனையையும் துணையையும் ஏற்றுக் கொண்டு அவள் விரைவாக செயல்படத் தொடங்கினாள்.

வீட்டைக் கடனுக்கு ஒப்படைத்துவிட்டு— அதை கிரயத்திற்கு எடுத்துக்கொண்ட கடைக்காரர், கடன் போக மீதம் தந்த தொகையையும், கல்யாணத்துக்கு வாங்கிய வெள்ளிப் பாத்திரங்கள்— செய்த நகை இத்தியாதிகளை விற்று முதலாக்கி, கொஞ்சம் பணத்தை முதலில் திரட்டிக்கொண்டாள். அவள் சென்னைக்குப் போய் திரும்பும் வரை வீட்டு செலவுக்கு கொஞ்சம் பணத்தை அம்மாவிடம் கொடுத்துவிட்டு, தம்பி, தங்கைக்குப் புத்தி சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டாள்.

ஊர்வசியின் துன்பங்களுக்கெல்லாம் அத்துடன் முடிவு காலம் வந்துவிட்டது போன்று அவள் மேற் கொண்ட காரியங்கள் யாவும் வெற்றி பெற்றன.

பத்மாவதி அத்தை அவள் வருவதற்கு முன்பே பல இடங்களில் சொக்லி வைத்திருந்தாள். அவளது அயராத முயற்சியால் பைகிராப்ட்ஸ் சாலையில் இருந்து உள்ளே சென்ற குணசேகரன் தெருவில் அவளுக்கு வசிக்க ஓர் இடம் கிடைத்துவிட்டது.

இரண்டே அறைகள். ஒரு சிறு தாழ்வாரம். பொது நடை. பொது கழிவறை. ஐந்து குடித்தனத்தில் அவர்கள் பகுதியும் ஒன்று. வாடகை இருநூறு ரூபாய். முன்று மாத வாடகை முன் பணமாகத் தந்துவிட வேண்டும். இதைத் தவிர மின்சார விளக்குகளுக்கு மாதம் பன்னிரண்டு ரூபாய் தனிப்படக் கட்டவேண்டும்.

வீட்டுக்கார அய்யா மிகவும் கடுமையாகத்தான் பேசினார். வேறு வழியிருக்கவில்லை. சென்னையில் வசிக்க

அப்படி சுலபமாக இடம் கிடைத்துவிடாது என்பது அவளுக்குத் தெரியும். பத்மாவதி அத்தையின் பலத்த முயற்சியால் கிட்டியதை அவள் விட விரும்பவில்லை. முதல் வேலையாக தன் குடும்பம் பட்டணத்தில் வந்து குடியேற இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டாள். கையோடு கொண்டு வந்த பணத்தில் வாடகை, மற்ற செலவுகள் போக மீதம் இருந்ததைப் பத்திரமாக அருகில் இருந்த வங்கி ஒன்றில் தன் பெயரில் போட்டு வைத்துக் கொண்டாள்.

அடுத்தது வேலை தேடும் படலம்.

நேர்முகப் பார்வைக்கு வரச்சொல்லியிருந்த அந்த மூன்று கம்பெனிகளுக்கும் குறித்த நாட்களில் குறித்த நேரத்தில் சென்று வந்தாள். அவளது நல்ல காலம், இரண்டாவதாக அமைத்த நிறுவனத்தில் எடுத்த எடுப்பி லேயே அவளுக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டது.

“சாரதாசர்ஜிகல்” எனும் பெரிய நிறுவனம் நகரத்தில் நைய்யப்பன் தெருவில் இருந்தது. தலைவலி மாத்திரை, ஊசி மருந்தில் இருந்து அறுவை சிகிச்சைக்குத் தேவைப் பட்ட பல ஆயுதங்கள், மருத்துவமனைக்கு வேண்டிய சாமான்கள் அனைத்தும் மொத்த விற்பனை செய்யும் ஒரு பிரபலமான நிறுவனம் அது.

புதிதாகக் கட்டப்பட்ட மூன்றடுக்கு மாளிகை. கீழ் தளத்தில் வரவேற்பு அறையில் சண்முகாவில் பளபளத்த சிங்காரமான வளைந்த மேசைக்குப் பின்னால் அவள் அமர்ந்து, வந்தவர்களை வரவேற்று, தகவல் எடுத்துக் கொண்டு, கேட்டதற்கு பதில் அளித்துவிட்டு, அதே சமயம் தொலைபேசிப் பெட்டியை இயக்கி அந்தந்தப் பகுதிக்கு தொடர்பு கொடுக்க வேண்டிய பணி அவளுடையது.

மாதம் பிடிப்புகள் போகச் சம்பளம் எண்ணாற்று முப்பது ரூபாய் என்று கேட்டதுமே, அவள் வேலையை இறுக்கமாக பற்றிக்கொண்டு விட்டாள்.

பட்டணத்தில் நான்கு பேர்கள் சாப்பிடவும், இரண்டு குழந்தைகளுக்கு கல்லூரிப்படிப்பு கொடுக்கவும், வாடகை கட்டவும் அந்தச் சம்பளம் பற்றாது. அவள் அறிவாள். ஆனால் அண்ணன் கேட்டுக்கொண்டபடி அவர்களுக்குப் பசி தெரியாது அவளால் அந்த சம்பளத்தில் கஞ்சி ஊற்றி காப்பாற்ற முடியும். முதலில் வம்பு பேசி அவர்களை வதைக்கின்ற அந்த கிராமத்தைவிட்டுப் புறப்படவேண்டும் ஒரே உறுதியுடன் அவள் வேலையில் சேர்வதற்கு அவகாசம் வாங்கிக்கொண்டு ஊர்திரும்பினாள்.

முப்பது ஆண்டுக்குமேல் வாழ்ந்த வீட்டையும், பழகிய மனிதர்களையும், இன்ப துன்ப நினைவுகளையும் உதறிவிட்டுப் பட்டணம் புறப்படக் கிளம்பியபோது சிவகாமி அழுதுவிட்டாள்.

ஊர்வசிக்கும் துயரமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், தாமரைப்பட்டியில் அவர்களுக்கு வருங்காலமே கிடை யாதே. உணர்ச்சிகளை அடக்கிக்கொண்டு தங்களுடன் கடைசி வரை அன்புடன் பழகிய நாட்டாண்மை நாராயணனிடமும், தங்கம்மாளிடமும் பிரியா விடை பெற்றுக்கொண்டு, ஒருநாள் காலை குடும்பத்துடன் பட்டண வாசத்துக்குப் புறப்பட்டுவிட்டாள்.

6

அன்று அவளுக்கு விடுமுறை நாள்.

அடையாறில் வசித்த அத்தை பத்மாவதியை நேரில் சென்று வீட்டுக்கு ஒருமுறை வந்து விருந்து சாப்பிட அழைக்க வேண்டும் என்பது அம்மாவின் ஆசை. அந்த மகராசியின் தொடர்ந்த உதவி மட்டும் அவர்களுக்கு அப்போதைக்கு அப்போது கிட்டியிராவிடில் அவர்களால் சென்னை வாசத்தைச் சமாளிக்க முடியாது என்பது சிவகாமியின் அழுத்தமான அபிப்பிராயம். ஊர்வசியும்

அத்தைக்குத் தாங்கள் மிகவும் கடமைப்பட்டு இருப்பதை உணர்ந்து தானே நேரில் அழைக்க வெகு காலை யிலேயே புறப்பட்டாள்.

யோகேந்திரனும், மேனகாவும் 12-ம் வகுப்பில் மதிப்பெண்களுடன் தேறிவிட்டனர். அந்த வகையில் மிகச் சிரமம் இன்றி ஒருபெண்கள் கல்லூரியில் பொருளா தாரத்தைப் பாடமாகக்கொண்டு பி. ஏ. வகுப்பில் மேனகா சேர்ந்துவிட்டாள். பத்மாவதி அம்மான் தன் சொந்தச் செலவிலே அவளுக்குக் கல்லூரிக்கு உடுத்திச் செல்லச் சேலைகள், படிக்கப் புத்தகங்கள் இத்யாதி வாங்கிக் கொடுத்து, முதல் பகுதிக்கு வேண்டிய சம்பள மும் கட்டி உதவினாள். சில மாதங்களுக்குப் பின் மேனகாவுக்கு படிப்பைத் தொடர்வதற்கு ஏற்ற உதவிச் சம்பளம் கிட்டிவிட்டது. தம்பி யோகேந்திரன் ஐ. ஐ. டி. நுழைவுத் தேர்வில் முதல் மூன்னூறு பேருக்குள் ஏழாவதாக வெற்றி பெற்றதினால், உதவி சம்பளத்துடன் என்ஜினியர் படிப்பிற்கு அவனுக்கு ஐ. ஐ. டியில் இடம் கிடைத்துவிட்டது. ஆனாலும் அக்கா ஊர்வசி அவளது ஆஸ்தலுக்குண்டான மாதச் செலவைக் கட்டியாக வேண்டியிருந்தது.

வீட்டுச் செலவு, போக்குவரத்துச் செலவு, தம்பி—தங்கை படிப்புச் செலவு இவற்றுடன் அவள் தனக்காகவும் கொஞ்சம் செலவு செய்துகொண்டாக வேண்டியிருந்தது. அவளது வேலை அப்படிப்பட்டது. பெரிய நிறுவனங்களின் வரவேற்புப் பகுதியில் பணிபுரியும் பெண்களுக்கு அழகான தோற்றம், படிப்பு, பேசும் திறமை இவைகள் மிக அவசியம். அவர்களை நியமிக்கும் அலுவலகங்கள் முதல் தகுதிகளாக இவற்றை மிகவும் எதிர்பார்க்கின்றன. சிடுசிடுவென்று கடுமை வழியும் முகத்துடன் கரும்புனையாக மேசைக்குப் பின்னால் எரிச்சலோடு சீறிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு பெண்ணால் வியாபாரமே கெட்டுவிடும் என்று அந்த நிறுவனங்கள் நினைப்பதில் உண்மை இருக்கத்தான் இருந்தது.

அந்த வேலைக்கு உண்டான எல்லாத் தகுதிகளும் ஊர்வசியிடம் இருந்ததால்தான் சட்டென்று அவளுக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டது. அதனால் அவள் தன் தோற்றத்தில் மிக்க அக்கரையைக் காட்டவேண்டியிருந்தது. கஞ்சியில் மொற மொறத்த பெட்டி போட்ட வண்ண வண்ண வாயில் சேலைகளை உடுத்திக்கொண்டு நாளைக்கொருவித அலங்காரத்திலே மிதமான ஒப்பனையில் பளிச்சென்று பார்ப்பவர்களுக்குத் தெரிய வேண்டியிருந்தது. முகப்பவடிவுக்கும், நகப் பூச்சுக்கும் சில அதிகப்படியான சேலை துணிமணிகளுக்கும் அவள் செலவழிக்கவேண்டியிருந்தது. அந்த நிறுவனத்தின் வரவேற்புப் பகுதி மேசைக்குப் பின்னால்தான் அவள் வந்தவர்களிடம் பற்கள் தெரிய புன்னகை முகம் முழுவதும் விரிய கண்களில் சிரிப்பு வழிய அழகாக, பணிவாகப் பேசினாள். அழகான பெண் சிரித்துக் கொண்டு பேசுகிறாள் என்று வந்தவன் அதைத் தெம்பாகக் கொண்டு வேலையை முடித்துக்கொண்டு அவன் வெளியே வந்ததும் அவளை அணுகினால் அந்தச் சிரிப்பு நெருப்பாக வெடித்தது.

“மிஸ்டர்! உங்களுக்கு என்ன வேணும்? அலுவலக நேரத்தில் வரவேற்பறைக்கு வந்து கேட்டுக்கொள்ளுங்க. தெருவிலே நின்னுசிட்டு யாரிடமும் பேசுகிற பெண் வேறு கிடைச்சா பாருங்க.” பட்டென்று சொல்லிவிட்டு, வந்தவன் தொடர நினைக்கும் உறவை அங்கேயே ஒரே வெட்டாக வெட்டிவிடுவான்.

நெருப்பைத் தொட்டு கையைச் சுட்டுக் கொண்ட குழந்தை—மறுபடியும் நெருப்பு அருகில் போகுமா? காதல் என்று உணர்வுகளைக் குழப்பிக்கொண்டு அரவிந்தனிடம் ஏமாந்து அவளது குடும்பத்திற்கு அவமானத்தையும், அழிவையும் கொண்டு வந்து விட்டவன் ஆச்சே. இனியும் அவள் ஏமாறுவாளா?

பலவும் யோசித்தபடி அவன் பஸ் நிலையத்தில் காத்து நின்றான்.

அடையாறு போகும் பஸ் வந்தது. கூட்டத்தில் இடித்துப் புகுந்து கொண்டு பெண்கள் இருக்கைப் பகுதியில் ஒண்டி உட்கார இடம் பிடித்துக் கொண்டுவீட்டாள்.

காசை எண்ணிக் கொடுத்து பயணச் சீட்டை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பியபோது ஒரு கணம் அவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள். அவளுக்கு சில இருக்கை முன்னால் எதிர்புறச் சாலையைப் பார்த்தவண்ணம் இருக்கையின் ஓரத்தில் அமர்ந்து இருந்தவனைக் கண்டு அவன் பதறிப் போய் விட்டான்.

அவன்?

அரவிந்தன்!

நெஞ்சிலே ஒரு படபடப்பு.

இருக்கை முள்ளாகக் குத்தியது.

‘டாக்டர் அரவிந்தன், இப்படித் திரும்பி உங்க முஞ்சியைக் கொஞ்சம் காட்டுங்க.’ உரத்த குரலில் கத்த வேண்டும் போன்ற ஆவேசத்தில் அவள் உடம்பு நடுங்கியது.

சென்னைக்கு வந்ததும், சாரதா சர்ஜிகலில் வேலைக்கு அமர்ந்ததும் அவள் தன் மேலதிகாரியிடம் பகல் உணவு நேரத்தில் தொலைபேசியில் தன் உறவினர்களுடன் அவசரத்திற்கு எப்பொழுதாவது பேச அனுமதி வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். வேலைக்கு அமர்ந்த முதல் வாரமே அந்த அனுமதியைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினாள்.

முதலில் அரவிந்தன் வேலை செய்த அந்த பிரபல மருத்துவமனையை தொலைபேசியில் அழைத்தாள்.

“டாக்டர் அரவிந்தனைக் கொஞ்சம் கூப்பிட முடியுமா? அவரது சிநேகிதன் தங்கை, நான். அவசரமாக ஒரு செய்தி சொல்லணும்.”

“டாக்டர் அரவிந்தன்? அவர் இப்போ இங்கே வேலை செய்யலையே! அவர் வேலையை விட்டுப்போய் இரண்டு மாதத்துக்கு மேலாச்சே?”

“இங்கேயும் மோசடியா?” பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு அவள் அரவிந்தன் என்ற பெயர் அடியில் தொலைபேசி தொகுப்புப் புத்தகத்தில் காணப்பட்ட டாக்டர்களை ஒவ்வொருவராக அழைத்தாள்.

“ஆமாம்! டாக்டர் அரவிந்தன் பேசுறேன், நீங்க யார்?”

யாரோ வேறு ஒரு டாக்டர் அரவிந்தன், குரலைக் கேட்டதும் பட்டென்று தொலைபேசியைக் கீழே வைத்து விட்டாள்.

அடுத்ததும் அப்படியே.

அதற்கு அடுத்தவர், வைத்தியர் அரவிந்தன் அல்ல, இலக்கிய டாக்டர் பட்டம் பெற்ற ஓர் அரவிந்தன்.

“அட கடவுளே!” என்று எரிச்சலோடு தொலைபேசி தொடர்பை அறுத்தாள்.

ஊரில் உள்ள அத்தனை மருத்துவமனைகளுக்கும் ஒழிந்த நேரத்தில் தொலைபேசி வழியே தொடர்பு கொண்டு கேட்டாள். “டாக்டர் எம். அரவிந்தன் என்பவர் இங்கே வேலை செய்கிறாரா?”

ஊரும்! திருமணத்துக்கு முன் எப்படி மாயமாய் மறைந்து போனானோ, அப்படியே அவன் சென்னை வைத்தியர் குழுவில் இருந்து மாயமாகிவிட்டது போலத் தெரிந்தது.

சந்துக்களிலும், தெருவிலும், நெடுஞ்சாலைகளிலும் எங்கு திரும்பினாலும் வைத்தியர் என்று பெயர் பொறித்த பலகைகள் ஏராளம் சுவரில் தொங்கும். சென்னையில் அவன் எங்கே போய் அவனைத் தனிப்பட்ட முறையில் தேடிச் சந்திப்பது முடியுமா?

ஒரு சமயம் அவன் வெளிநாட்டுக்குப் படிக்கப் போய் விட்டானோ?

இப்படிப்பட்ட வேடதார்க்கு மேற்படிப்பு ஒரு கேடர

கழுத்திலே படிந்த சுருண்ட முடியையும், பின்னால் தெரிந்த தோற்றத்தையும் கண்கொட்டாது பார்த்தபடியே இருந்தான்.

“தப்பிவிடக்கூடாது!” பார்வையில் அவனை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டபடி, ஆடாது அசையாது உட்கார்ந்திருந்தான்.

அப்பொழுது அவளுக்கு மற்றோர் அதிர்ச்சி...

பஸ் கடற்கரை பகுதியில் ஒரு நிலையத்தில் நின்ற போது அவன் எழுந்து திரும்பினான்.

தொங்கு மீசையும், கன்னத்து கிருதாவும், கருப்புக் கண்ணாடியுமாக இருந்த அந்த இளைஞன் வேறு யாரோ ஒருவன்.

பின் தோற்றத்தில் அசப்பில் அவன் அரவிந்தன் போலத் தென்பட்டான்.

காதோரத்தில் வழிந்து கழுத்தை நனைத்த வியர்வையை கைக் குட்டையால் அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டான் ஊர்வசி.

மார்பு ஏன் இன்னமும் தொடர்ந்து அடங்காது துடித்துக் கொள்கிறது?

அரவிந்தன் அவன் மனதில் ஏற்படுத்திய, அந்த நினைவுகளை அவளால் ஒதுக்கிவிட முடியவில்லையா?

அவனை நினைத்தால்கூட கோபம் கொள்ளும்படி ஆழமான ஓர் ஆத்திர உணர்வை, நினைவுகொள்ள முடியாது மனம் தவித்த ஒரு பெருத்த ஏமாற்றத்தை உண்டு பண்ணி விட்டுப் போய்விட்டானே பாவி!

அதன் விளைவாக அவளுக்கு இப்போது காதல் என்ற சொல்லே கசக்கிறதே.

பற்களைக் காட்டி அவளிடம் பேசுவந்த எந்த ஆணையும் அவள் வெறுக்கத் தொடங்கிவிட்டாளே!

யாரைக் கண்டாலும் ஒரு சந்தேகம். எல்லோரும் அவன் கண்களுக்கு அரவிந்தனாகவே தென்படுகிறார்கள், இதென்ன கொடுமை!

தனக்குள்ளே எண்ணி வெகுண்டபடி அவள் இருக்கையில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

கடல் காற்று சன்னல் வழியே முகத்தைத் தழுவிய போதுதான் அவளது நெஞ்சக் குழறல் சற்று அடங்கியது. கொதிக்கும் எண்ணங்களின் தடு குறைந்து, அவள் தன்னிலை பெற்றாள்.

அத்தை வீட்டை அடையவேண்டிய நிலையத்தில் பஸ் நின்றதும் அவள் இறங்கி மெல்ல நடந்தாள்.

தோட்டத்து கேட்டைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தபோது அத்தை அந்த பவளமல்லிகை மரத்தடியில் பூக்கூடையுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

என்ன ஆச்சரியம்! “உன்னை இங்கே வரச் சொல்லணும்னு நான் நினைச்சேன், நீயே வந்துட்டே. உனக்கு ஆயுசு நூறு,” அன்புடன் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றாள் அத்தை.

“பூசைக்கு கொஞ்சம் பூவை நீ பறிச்சுப் போட்டு எடுத்துட்டுவா. நான் அதுக்குள்ளே காபி, பலகாரம் தயாராக ஏற்பாடு பண்ணேன்” அத்தை கூடையை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.

வெள்ளை இதழ்களும், சிவப்பு காமுமுள்ள அந்தச் சின்னப் பூக்களை மெல்லப் பிரித்துக் கூடையில் போட்டுக்கொண்டு அவள் உள்ளே வந்தாள்.

பூசை அறை தரையீது அதை வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்த போது அந்த நினைப்பு வந்தது.

அத்தை பத்மாவதி ஒரு நாள் வேடிக்கையாகச் சொன்ன வார்த்தைகள்.

“பவள மல்லிகை பார்க்க அழகான சின்னப்பூ லேசான வாசனை. ஆனால் ஆசையோடு நாம் தலையிலே வச்சுக்கிட்டா சட்டுன்னு வாடிப் போயிடும். அதையே சாமி படத்துக்கு மாலையாக கோத்து போட்டா ரொம்ப

நேரம் வாடாம வாசனையோட இருக்கும். அதுக்குத்தான் சொல்லுவாங்க—ஒரு பெண்ணுடைய மனது பவள மல்லிகைப்போல ரொம்ப மென்மையானது. தகாத வனுக்கு மனதைப் பறிகொடுத்திட்டா விரைவில் உணர்வுகள் சிதைந்து புழுங்கிப் போயிடும். ஆனால், ஒரு நல்லவனுக்கு மனதைக் கொடுத்தால் பவள மல்லிகை சாமி படத்திலே வாடாம இருக்காப்பல நீடித்த நிறைவோட வாழ முடியும். வாடினாலும் வாசம் குறையாத இந்த மலர் போலக் கிழ வயதிலும் அவங்க இரண்டு பேர் மனதிலும் அன்பு பரிமாறிச்சுக்கிட்டு நீடித்து இருக்கும்! அன்பு—நட்பு இவற்றை நாம் கண்டவர் மீது விரயப் படுத்தக் கூடாது.”

பொதுவாகத்தான் அத்தை தனது கருத்துக்களை அன்று தெரிவித்தாள். அது ஊர்வசியின் வாழ்க்கையில் எத்தனை உண்மையாகிவிட்டது!

பவளமல்லிகை போன்று நுட்பமான அவள் காதல் உணர்வை பாவி அரவிந்தன் தன் காலடியில் போட்டு மிதித்துப் பாழாக்கி, அவள் நெஞ்சிலே சதா நெருப்பை எரிய வச்சுட்டானே!

“கை கால்களைக் கழுவிக்கிட்டு தயாரா இரு. நொடியில் பூசையை முடிச்சிக்கிட்டு நான் வந்து சேர்ந்துக்கிறேன்” உத்தரவு இட்டாள் அத்தை.

பத்மாவதி விரைவாக பூசையை முடித்துக்கொண்டு சாப்பாட்டு அறையில் அவளுடன் கலந்துகொண்டாள்.

“ஒரு நாளைக்கு கட்டாயம் நீங்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு சாப்பிட வரணும். அம்மா கை சமையலை நீங்கள் ஒரு வாட்டியாகிலும் சுவைக்க வேணாமா? தேரில் சொல்லி நாளை குறிச்சிட்டு வரச் சொன்னாங்க” என்றாள் ஊர்வசி.

“உன் கல்யாண சாப்பாட்டுக்கே வந்துடலாம்னு நான் முடிவு செய்துட்டு இருக்கேன். அதுக்கு நீ என்ன சொல்லப் போறே?”

திகைப்புடன் ஊர்வசி அவளைப் பார்த்து விழித்தாள்.

“அப்படி உட்கார். காபி பலகாரம் சாப்பிட்டுக்கிட்டே பேசலாம்” உரிமையோடு அதை உபசரித்தாள்.

இடலியைப் பிட்டு சாம்பாரில் தொட்டுக்கொண்டு மெல்ல சுவைத்துச் சாப்பிட்டபடி அதை பேசத் தொடங்கினாள்:

“உனக்கு கல்யாணத்திற்கு ஒரு வரன் வந்திருக்கு...”

“எனக்கா அத்தை...”

“உனக்கேதான். அதைப் பத்தி பேசத்தான் உன் அம்மாகிட்டே நானே வர இருந்தேன். உன் தங்கை படிக்கணும், அதுக்கும் காலா காலத்திலே கல்யாணம் ஆகணும். தம்பியின் படிப்பு முடிஞ்சு அவனுக்கு வேலை கிடைக்கிறவரை நீ சமாளிக்கணும். அப்ப உனக்கு கிடைக்கிற சம்பளத்தை வச்சுக்கிட்டு நீ தன்னந்தனியே எத்தனை காலம் எதிர் நீச்சல் போட முடியும்? மேலும் நீ சின்ன வயசுப் பொண்ணு. வேலையில்லாத தோப்புன்னா நாலு பேர் கல்லெறிவாணு. அதனாலே உன் பாது காப்புக்கும் நீ ஒரு கல்யாணம் செஞ்சுக்கறதுதான் நல்லது.”

“மனசுக்குப் பிடிக்க வேண்டாமா, அத்தை?”

“காதல்—அது—இதுங்கிறதை மூட்டைக்கட்டி வச்சுட்டு நடைமுறையிலே வாழ முயற்சி பண்ணு.”

“நாங்கள்ளாம் ஒருத்தரை விரும்பியா கட்டிக் கிட்டோம்? பெரியவங்க பார்த்தாங்க... கட்டி வச்சாங்க. சுகமாத்தான் வாழ்ந்தோம். இரு, அவரை இங்கே வரச் சொல்லி தொலைபேசியிலே கூப்பிடறேன். உன்னைப் பத்தி அவருக்கு ஏற்கெனவே சொல்லி வச்சிருக்கேன். ஒரு வழியிலே கொஞ்சம் தூரத்து உறவுங்கூட...”

அத்தை எழுந்து சென்றாள். தொலைபேசியில் அவள் யாருடனோ பேசுவது லேசாகக் கேட்டது.

ஊர்வசிக்கு ஒரே குழப்பம். கிணறு வெட்ட முதல் போல—அத்தையைப் பார்க்க வந்த இடத்தில் இது என்ன விவகாரம்?

அவளுக்கு இப்போது கல்யாணம் அவசியமா?

யாரோ முன்பின் தெரியாத ஒரு மனிதனுடன் வாழ்க்கையில் அவள் இணைந்தால்தான் அவளது வருங்காலம் சுகப்படுமா?

சிறிது பொழுதில் வாசலில் ஸ்கூட்டர் வந்து நிற்கும் ஒசை கேட்டது.

முன் அறையில் உட்கார்ந்திருந்த அத்தை, ஆவலுடன் எழுந்தாள். “நான் சொன்ன அவர் வந்துவிட்டார்.” பரபரப்புடன் அவரை வரவேற்க வாசலுக்கு விரைந்தாள்.

ஊர்வசி உணர்ச்சியற்று எட்டிப் பார்த்தாள்.

ஸ்கூட்டரை ஒரு பக்கமாக நிறுத்திவிட்டு உள்ளே வந்த அவரை நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது.

சற்று பருத்த உருவம். முன் நெற்றியில் லேசாக ஆரம்பித்து இருந்த வழக்கையினால் பின்னடங்கிப்போன முடி, நாற்பதை எட்டிவிட்ட, முதிர்ச்சியடைந்த உருண்டையான முகம்.

உள்ளே வந்தவர் அவளை விழுங்கி விடுவதுபோல ஒருகணம் பார்த்துவிட்டு, பின்னர்தான் உட்கார்ந்தார்.

இருவரையும் அறிமுகம் செய்துவைத்தாள் பத்மாவதி.

“இவர் பெயர் ராமசாமி. நகரத்தில் பிரபலமான நிறுவனத்தில் உதவி மானேஜர் வேலை. கோடம்பாக்கத் திலே சொந்த வீடு இருக்கு. மனைவியை இழந்து நாலு ஆண்டு ஆகிறது. பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் இரண்டு ஆண் குழந்தைகள். மத்தபடிக்கு வேறு பந்த சொந்தம் யாரும் இல்லை...” சுருக்கமாக முடித்துவிட்டு அத்தை அப்பால் சென்றுவிட்டாள்.

ஊர்வசியின் அடிவயிற்றை உணர்வுகள் பிசைந்தன.

அண்ணனைவிட முத்தவராகத் தெரிந்த அந்த மனிதனை அவள் இரண்டாம் தாரமாகக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமா?

அவள் நிலை, கல்யாணச் சந்தையிலே அத்தனை மட்டமாகவா போய்விட்டது!

அவள் நெஞ்சு படக் படக் என்று அடித்துக் கொண்டது.

அவள் அமைதியாகத் தரையைப் பார்த்தாள்.

ராமசாமி பேசினார் : “நான் கல்யாணம் செய்துக்க விரும்புகிறதுக்கு முக்கிய காரணம், என் குழந்தைகள். அதனாலே நமக்குள் முதலிலேயே கண்டிப்பாகப் பேசிக் கிறது நல்லது. என் குழந்தைகளை நல்லா பார்த்துக்கிட்டு அவங்களை சீராக வளர்க்க நீ சொந்தத் தாயைப்போல அவங்ககிட்ட பரிவா நடந்துக்கணும். நீ தொடர்ந்து வேலை செய்ய வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. உன் குடும்பத்துக்கு நீதான் ஆதாரங்கிறது எனக்குத் தெரியும். அவங்களுக்கு மாசந்தோறும் ஏதாவது தந்துவிட ஒத்துக் கிறேன். ஆனால் அவங்க இப்போ இருக்கிற வீட்டிலே தான் தொடர்ந்து வசிக்கணும். நம்ப வீட்டுக்கு வந்து தங்கறதை நான் விரும்பமாட்டேன். ஏன்னா, என் குழந்தைகளின் வருங்காலம், சுகம் இதெல்லாம்தான் முக்கியம். உங்கள் வீட்டு மனிதர்கள் புகுந்து அதைக் குழப்பக் கூடாது...”

ஊர்வசிக்கு எரிச்சல் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

அவளது எண்ணத்தைத் தெரிந்துகொள்ளு முன் மனிதன் எத்தனை ஆணவமாகப் பேசுகிறார்?

“எனக்கும் இரண்டு குழந்தைகள் இருக்காங்க தெரியும் இல்லையா?” அவள் பேசினாள்.

தூக்கிவாரிப்போட்டது ராமசாமிக்கு. “இது உனது முதல் கல்யாணம்னுதான் நினைச்சேன்” தயக்கத்துடன் தடுமாறினார்.

“உங்களுக்கு இரண்டாவது கல்யாணமாக இருக்கும் போது எனக்கும் இது இரண்டாவது கல்யாணமாக இருக்கக்கூடாதா?” கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு மெல்ல சிரித்தாள்.

முகமெல்லாம் சிவக்க, கண்கள் விரிய அவர் அவளை வெறித்துப் பார்த்தார்.

“உங்களுக்கு இரண்டாம் மனைவியாக இருக்க நான் சட்டுனு ஒத்துக்கணும்னு எதிர் பார்க்கிறீங்க. ஆனால், உங்களுக்கு ஒரு பெண்ணுக்கு இரண்டாவது கணவனாக இருக்கணும்னு நினைச்சாலே அதிர்ச்சியாக இருக்கு. உங்களுக்கு ஒரு நியாயம்” தொடர்ந்து அவள் லேசாக சிரித்தபோது மனிதனின் முகம் கோபத்தில் குங்குமமாகி விட்டது.

“அது கிடக்கட்டும். நீங்கள் கேட்ட கேள்விக்கு நேரேயே பதில் சொல்விடறேன். இது என் முதல் திருமணம்தான். என் தம்பி, தங்கையைத்தான் என் குழந்தைகளனு சொன்னேன். உங்களுக்கு உங்கள் குழந்தைகளின் வருங்காலம் எப்படி முக்கியமோ, அது போல எனக்கு அவர்களுடைய வருங்காலம் ரொம்ப முக்கியம். அதனாலே உங்கள் உதவி எனக்கு சரிப் பட்டு வராது. மன்னிச்சுக்கோங்க” கைகளைக் குவித்து வணங்கிவிட்டு, எழுந்துவிட்டாள்.

சில தினங்களுக்குப் பின்னர் அவர்களைப் பார்க்க வீட்டிற்கு வந்த பத்மாவதி, சாப்பிட்டு விட்டு கிளம்பிய பின்னர் சிவகாமி மகளை அழைத்தாள்.

“அத்தை கொஞ்சம் மன வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு போனாங்க. உனக்கு ஒரு நல்ல இடத்தை முடிச்சுக் கொடுக்க பாடுபட்டாங்களாம். எடுத்த எடுப்பிலேயே நீ அவர் முகத்தில் அடிச்சாப்போல பேசிட்டியாமே? உனக்கு ஒரு நல்ல இடத்திலே கல்யாணம் நடந்தா ஒரு வழியிலே நம்ப குடும்பத்துக்கு நல்லதுதானே? மாப்பிள்ளை பக்க பலமா இருப்பாரே?”

“அம்மா! அந்த மனிதர் பேச வந்தது கல்யாணம் அல்ல— வியாபாரம்?”

“என்ன உளர்ரே?” அம்மா நிமிர்ந்து வழக்கம்போல பரிதாபமாகப் பார்த்தாள்.

“உங்களையெல்லாம் உதறி விட்டுட்டு, அவர் மூத்த மனைவி விட்டுட்டுப் போன குழந்தைகளைக் கட்டிக் காக்கத்தான் அவர் என்னைக் கட்டிக்க விரும்புகிறாராம். பாவமனுட்டு உங்களுக்கு மாதம் ஏதோ கொஞ்சம் செலவுக்கு அனுப்பி வைப்பாராம். அவர் எதுக்கு உங்களுக்கு பிச்சை போடணும்? எனக்கு அண்ணன் கொடுத்த படிப்பு இருக்கு. வேலையிருக்கு. தம்பி படிப்பை முடிச்சுக்கொண்டு வேலைக்குப் போகும்வரை அண்ணன் என்னைக் கேட்டுக்கொண்டபடி நான் உழைச்சு, உங்களையெல்லாம் பசியில்லாம கஞ்சி வார்த்தாவது காப்பாத்துவேன். அம்மா, அந்தத் துணிவு எனக்கு இருக்கு. நம்ம குடும்பத்துக்காக நான் என் வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்யத் தயார். ஆனால் திருமணங்கிற போர்வையிலே விபசாரம் செய்யத் தயார் இல்லேம்மா.”

மேலே பேச முடியாது அவள் விம்மி அழுது விட்டாள்.

7

அத்தை பத்மாவதிக்கு மிகுந்த இரக்க குணம். தூரத்து உறவினராக இருந்தாலும் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருக்கமாட்டாள். தானே வலியு முன்வந்து பணத்தையும், தன் செல்வாக்கையும் பயன்படுத்தி பலவிதத்தாலும் உதவி செய்வாள். ஆனால், அவளுக்கு ஒரு பெரும் பலவீனம் இருந்தது.

தன் ஆதரவில் இருப்பவர்கள் தன் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு அடங்கிப்போக வேண்டும் என்ற பிடிவாதம் எப்பொழுதும் உண்டு. அவள் சொல்லை மீறி விட்டால் பின்னர் அவர்களை அவளுக்குப் பிடிக்காமலே போய்விடும். அவர்களை ஒரேயடியாக ஒதுக்கி விட்டு நகர்ந்துகொண்டு விடுவாள்.

மிகவும் பாடுபட்டு தான் தேடிவைத்த வரனை ஊர்வசி தட்டிக் கழித்துவிட்டதைக் கண்டு அவள் வெகுண்டு போயிருந்தாள்.

“பெயர் ஊர்வசின்னதும்... இந்திரலோகத்தில் இருந்து வந்தவன்னு நினைப்பு. ஏற்கனவே ஒரு கல்யாணம் நின்னுபோயிட்டிது. அதனாலே கெட்ட பெயர் வேற. காகம் பணமுமாக வந்தவனை உதறிவிட்டாளே! படிச்சிருக்கோம், வேலை பார்க்கிறோம் என்ற திமிர்! இருக்கட்டும்.”

அத்தை தனக்குள்ளே சினந்துகொண்டாள். தன் கருணைப் பார்வையை அவர்கள் பக்கம் இருந்து வேறு திசைக்குத் திருப்பிக்கொண்டு விட்டாள்.

ஊர்வசியின் அலுவலகத்திற்கு நலன் விசாரிக்க, தொலைபேசியில் அவ்வப்போது தொடர்பு கொள்ளும் வழக்கத்தை அடியோடு கைவிட்டு விட்டாள்.

ஊர்வசி, தானே வலியு தொலைபேசியில் அத்தையை அழைத்து நலன் விசாரித்தாலும், சில சமயம் “வீட்டில் இல்லை” என்று வேலைக்காரி பதில் கூறிவிடுவதுண்டு.

நன்றி மறந்தவள் என்றோ, அத்தை செய்த உதவிகளை மறந்து வாழ்பவள் என்றோ, கேவலமாகக் கருதப் படக்கூடாது என்ற கொள்கையினால், சில சமயங்களில், ஓய்வு நாளில் ஊர்வசியே, அடையாருக்குச் சென்று நேரில் பார்க்கப் போவதுண்டு.

அப்பொழுதும், அத்தையிடம் அவளுக்குக் கிடைத்தது அசட்டையான வரவேற்புத்தான்.

"எங்கே வந்தாய்?" என்பது போன்ற ஏளனமான பார்வையைப் பாராட்டாமல், ஊர்வசி உட்கார்ந்து பேசுவாள். ஆனால் அத்தை, அவளை விரட்டியடிக்கும் தோரணையில் எழுந்து தன் கைக்கடியாரத்தைப் பார்ப்பான்!

"அட்டா! மறந்திட்டனே... இன்னிக்கு நான் தாம்பரத்தில் ஒரு சிதேகிதியின் பிறந்த நாள் விழாவுக்குப் போகணும்... கிளம்பணும்... அப்போ நீயும்..." என்று சட்டென விடை கொடுத்து விடுவாள்.

ஒருமுறை அவ்வாறு சென்றிருந்தபோது, அவளைப் பார்த்தவுடனேயே பத்மாவதி முகத்தைக் கடுமையாக வைத்துக்கொண்டாள்.

"ஊர்வசி! நீ எதுக்கு வந்திருக்கேன்னு தெரியும். முன் போல பணம்—காசு கடன் கொடுக்கிற சங்கதியெல்லாம் இப்போது யார்கிட்டேயும் வச்சுக்கிறதில்லை. காலங்கார்த்தாலே வந்து என்னை வீணாகச் சிரமப்படுத்தாதே."

சாட்டையடியுண்ட வேதனையால் ஊர்வசி வெட்கத்தில் சுருங்கிப் போனாள்.

உண்மையில் அவள் அதற்காக அங்கு வரவில்லை. அத்தையைப் பார்த்துப் பல நாளாயிற்றே—அவர்கள் நலன் விசாரிப்பது கடமையாயிற்றே என்று வந்தவளுக்கு நல்ல வரவேற்பு!

"உங்களைப் பார்த்திட்டுப் போகலாம்தான் வந்தேன் அத்தை!" உட்கார மனமின்றி பணிவுடன் பதிலளித்தாள் அவள்.

"உன்னை எனக்கு நல்லாத் தெரியும். நீ பெரிய காரியவாதி."

அத்தை மேலே பேசுமுன், ஊர்வசி தாங்க முடியாத வளாய், வணக்கம் செய்துவிட்டு வந்த வேகத்திலேயே திரும்பிவிட்டாள்.

அத்தையின் மனமாற்றத்தின் காரணம் அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால் அம்மாதான் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

அடிக்கொரு தடவை "பத்மாவதி இந்தப் பக்கம் வருவதையே நிறுத்திக்கொண்டு விட்டாளே, நம்ம போதாத காலம்" என்று புலம்பினாள், சிவகாமி.

சீனேனையில் அவர்களுக்குப் பெரும் உதவியாக இருந்த அத்தையின் உறவு துண்டிக்கப்பட்டு விட்டதும், ஊர்வசி தன்னந்தனியே பற்றாக் குறையில் பாடுபட வேண்டி வந்துவிட்டது.

முன்பெல்லாம் சம்பளப் பணம் மாதம் முடிவு அடையுமுன் தீர்ந்து போய்விட்டால், அத்தையிடம் ஒடி ஐம்பது, நூறு கை மாற்றாக வாங்கிக்கொண்டு வந்து காலத்தை ஓட்ட முடிந்தது. ஆனால், இப்போது அவளுக்குக் கடன் கொடுப்பார் யாரும் கிடையாது.

அம்மாவுக்கு "ஆர்லிக்ஸ்" வாங்கப் பணம் இல்லையா? ஏன் வாங்க முடியாது? முடியுமே! அவள் குடை வாங்க ஒதுக்கி வைத்திருக்கும் பணத்தை பயன்படுத்த வேண்டியதுதானே?

அம்மாவின் சுகந்தான் முக்கியம். மூவருக்கும் ஆணி வேராக—ஆதரவாக இருப்பவள் அவள் அல்லவா?

குடை என்ன பெரிய விஷயமா? ஊர்வசிக்கு இளம் வயது. கொஞ்சம் மனமயில் நனைத்தால் கரைந்து போய் விட அவள், வெல்லக் கட்டியா, என்ன?

பஸ் நிலையத்தில் இருந்து அருகில் இருக்கும் அலுவலகத்திற்குள் நுழைய கொஞ்ச தூரம் வெயிலில் நடந்தால் வாடியா போய்விடுவாள்?

தன்னைத் தானே சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு தன் தேவைகளைத் குறைத்துக்கொள்ளத் தொடங்கினாள்.

மேனகாவிற்கு இருமல் மருந்து வாங்கப் பணம் தேவை. அதைச் சரிகட்ட அந்த மாத முழுவதும் அலுவல

கத்துக் காண்டனில் காபி வரவழைத்து பகல் நேரத்தில் சாப்பிடுவதை நிறுத்திக்கொண்டால்தான் முடியும்.

யோகேந்திரனுக்கு புத்தகம் வாங்கித் தர வேண்டுமா? அவனது படிப்பு முக்கியமா அல்லது அவளுக்கு புதுக் கைப்பை வாங்க வேண்டியது முக்கியமா?

வரவேற்பு பகுதியில் வியாபார விஷயமாக விசாரிக்க வருகிறவர்கள் அவள் முகத்தைப் பார்க்கப் போகிறார்கள் தவிர, அவள் தோளில் சுமந்துகொண்டு வரும் பை இப்படித் தேய்ந்து மிகவும், பழையதாகி விட்டதே என்றாகவனிக்கப் போகிறார்கள்?

ஜேப்படித் திருடர்கள் பஸ்சில் அவள் மணிப்பர்சை அதில் இருந்து எந்தாகக் கையை விட்டுத் திருடிக் கொள்ளாது கிழிந்து இருக்கும் வாய்ப் பகுதியை மட்டும் பழுது பார்த்துவிட்டால் போகிறது — அவ்வளவுதானே! இவ்வாறு பல தியாகங்கள்.

அப்போதெல்லாம் அவளுக்கு அண்ணன் செந்தில் நினைவு வரும்.

ஒரு நல்ல சட்டைகூடப் போடாது—வெயில், மழை எனப் பாராது, குடும்பத்து சுமைதாங்கியாக அவர் எப்படிப் பாடுபட்டார்?

சாகும் தருவாயிலும் குடும்பத்தின் வருங்காலத்தைப் பற்றிய கவலையோடுதானே இறந்தார். அவர் ஆன்மா சாந்தியடைய அவன் கட்டாயம் அவரைப் போலவே தன்னலம் கருதாமல் வாழ்ந்தாகவேண்டும். அந்தக் குடும்பத்தின் அடுத்த சுமைதாங்கியாக அவன் இருக்க வேண்டும். தம்பி, தங்கை இருவரும் முன்னுக்கு வரும் வரை பசி, தாகம்...என்று எதையுமே பொருட்படுத்தக் கூடாது.

அயராது உழைத்து, சிக்கனமாக வாழவேண்டும். தம்பி, தங்கையை கண்ணின் கருமணிகளாகப் பாது

காக்க வேண்டும். அதுதான் அவளது கடமை. அண்ணனுக்கு செய்து கொடுத்த சத்தியம்.

இரண்டு ஆண்டு காலம் எப்படியோ ஓடிவிட்டது. அவளுக்கே அதிசயமாகத்தான் இருந்தது.

அம்மாவிற்குக்கூட இப்போது முன்னை விட உடம்பில் தெம்பு கூடிவிட்டிருந்ததுபோல முகம் தெளிவு பெற்றிருந்தது. வீட்டு வேலை அனைத்தையும் சிவகாமி மிகவும் சுறு சுறுப்பாக செய்து முடித்தாள்.

மேனகா பி. ஏ. இறுதி ஆண்டில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். படிப்பிலே அவள் எப்போதும் போலக் கெட்டியாகத்தான் விளங்கினாள். அந்த வகையில் தங்களைப் பற்றி ஊர்வசிக்கு மெத்த மகிழ்ச்சி.

யோகேந்திரனுக்கு இன்னும் இரண்டு ஆண்டுதான் இருந்தது.

அந்த ஆண்டின் தொடக்கத்திலேயே அவளுக்கு சம்பள உயர்வு கிடைத்தது. வேலையும் நிரந்தரமாகி விட்டதால் இனி அது பற்றிய கவலை கிடையாது என்ற நிலை. புதிதாக நிர்வாகத்தினர் கொண்டு வந்த சில சட்ட முறைகளுக்குள் அடங்கி அவளுக்கு அந்த வேலை மூலம் சில சலுகைகள் வேறு தரப்பட்டன.

மேனகாவின் படிப்பு அடுத்த ஆண்டுக்குள் முடிந்து விடும். பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு சிரமத்தைப் பாராட்டாது தொடர்ந்து அவளுக்காக இன்னும் கொஞ்ச காலத்திற்கு மேலே படிக்க, அதாவது, வேலைவாய்ப்பு திட்டக் கல்வி முறையில் ஏதேனும் ஒருவிதப் பயிற்சிக்கு அனுப்பி வைத்தால், பிறகு அவளுக்கும் எங்கேயாவது வேலை கிடைத்துவிடும்.

தம்பி, நல்ல மதிப்பு எண்களுடன் ஐ. ஐ. டி. யில் இருந்து வெளியேறி விட்டால் வேலை கட்டாயம் கிடைக்கும்.

மூவரும் சம்பாதிக்கத் தொடங்கினால், குடும்பத்தில் இப்போது தாண்டவமாடும் பற்றாக்குறை பறந்தோடி விடுமே!

வருங்காலத்தைப்பற்றி மிக்க நம்பிக்கையுடன் அவள் வேலைக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தாள். நாட்கள் நிதானமாக அமைதியாகக் கழிந்து கொண்டு இருந்தது.

அப்போதுதான் ஒருநாள் மாலை அவள் வீடு திரும்பும்போது பார்த்து விட்டாள்.

தங்கை மேனகா...யாரோ ஒரு தொங்கு மீசை, கருப்புக் கண்ணாடி கட்டழகனின் பின்னால் ஸ்கூட்டரில் அமர்ந்து கடற்கரைப் பக்கமாக விரைந்து கொண்டிருந்தாள்!

‘இந்த சங்கதி எத்தனை நாளா நடக்கிறது? அடிபாவிப் பெண்ணே! தலையில் கல்லைத் தாக்கிப்போட்டு விடப்போறியா?’ தனக்குள் எண்ணிக் குமைந்தவளுக்கு, பஸ்சில் இருந்து இறங்கி விட்டை நோக்கி நடக்க முடியாமல் கால்கள் துவண்டன.

“என்ன, ஒருமாதிரி இருக்கியே? உடம்புக்கு சுகம் இல்லையா?” சிவகாமி பதட்டமாக வினவியபோது அவளுக்கு துயரம் நெஞ்சை அடைத்தது.

சில நாளாக அவள் தங்கை மேனகா, இருட்டத் தொடங்கிய பின்னர்தான் வீடு திரும்ப ஆரம்பித்திருந்தாள்.

“இன்னைக்கு எங்கள் கல்லூரியில் ஒரு பேச்சுப் போட்டி! அதனால் நேரமாயிட்டுது” என்பாள் ஒருநாள்.

“இன்னைக்கு ஒரு கருத்தாங்கு நடந்திச்சு, பாதியில் எழுந்துவர முடியலே, நேரமாச்சு!” என்பாள் மற்றொரு நாள்.

அவள் சொன்னவற்றை அப்படியே அம்மாவும் நம்பிவிட்டாள். அக்காவும் ஆமோதித்தாள்.

காதல் என்று அரவிந்தனை நம்பி அவள் மோசம் போன ஓர் அனுபவம் அந்தக் குடும்பத்திற்குப் போதாதா?

இளையவளுக்கும் அந்த கதி ஏற்பட வேணுமா? கடவுளே! அவள் உள்ளம் கதறி அழுதது.

அம்மா கொண்டு வந்து முக்காலிமீது வைத்த காபியைக்கூட எடுத்து சாப்பிடத் தோன்றாது பிரமை பிடித்தவளைப் போலத் தங்கையின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தாள்.

அன்று மேனகா நன்றாக இருட்டிய பின்னர் மெள்ள விட்டிருந்துள் நுழைந்தாள்.

நாலுபேர் நடுவில் குடியிருக்கும் ஒண்டுக் குடித்தனக் காரர்கள் அவர்கள். கூச்சலிட்டு மனக் கொதிப்பை வார்த்தைகளால் கொட்டமுடியாத நிலை. தங்கள் பகுதி அறையின் கதவை முடிவிட்டு தங்கையை அக்கா ஆத்திரத்துடன் வெறித்தாள்.

“இன்னைக்கு உங்கள் கல்லூரியில் என்ன நடந்தது? நாடகமோ!” ஏளனமாகக் கேட்டாள்.

“அட! சரியா சொல்லிட்டங்களே. கல்லூரி நாடகத் துக்கு ஒத்திகை பார்த்திட்டிருந்தோம். நேரமாயிட்டுது.”

“காதல் நாடகத்துக்கு—கடற்கரையில் ஒத்திகைன்னு சொல்லு.”

தங்கையின் முகத்தில் பயம் நிழலாடியது. “யார் அந்த தொங்கு மீசை? ஸ்கூட்டர்லே அவன் பின்னால் நீ இருந்தே அவனோட, கடற்கரையில் இத்தனை நேரம் என்ன பேச்சு?” அடிக்குரலில் அதட்டினாள், அவன்.

மேனகாவின் முகம் மாறியது. புலிக்குட்டி போல சிறிளாள். “பார்த்திட்டங்களல்ல! பின்னே எதுக்குக் கேட்கணும்? அவரை நான் காதலிக்கிறேன். அவரும் என்னை நேசிக்கிறார்.”

“காதல்!” ஊர்வசி ஏளனமாகக் கேட்டாள்.

“ஏன்? காதலிக்கிறதுங்கறது உங்களுக்கு மட்டும் தான் ஏகபோக உரிமையோ? டாக்டர் அரவிந்தனைப் பார்த்து நீங்க ஆசைப்படலையா?”

வளர்த்தகடா மார்பிலே பாய்ந்து விட்டது!

ஊர்வசிக்கு, அந்த வார்த்தைகளின் கொடுமையைத் தாங்க முடியவில்லை.

ஆண்பிள்ளை இல்லாத குடும்பம் அப்படித்தான் சீரழியும் என்பார்களே, எத்தனை உண்மை? ஓர் அண்ணன், சிங்கம் போல இருக்கையிலேயே அவள் அரவிந்தனைத் துணிவுடன் காதலித்தாள்.

தட்டிக் கேட்க யாரும் இல்லாது, இப்போது, பத்தாம் பசுலி அம்மா தலைமையில் நடத்தும் குடும்பத்திலே மேனகா துணிந்துவிட்டதில் வியப்பு இல்லையே?

“என்ன சொன்னே” கையை ஒங்கிக்கொண்டு நெருங்கிய அக்காவை அலட்சியமாகப் பார்த்தாள், மேனகா.

“அண்ணன் உங்களை அடிச்சாரே பெல்ட்டாலே... அந்த நினைப்பா? என் மேலே கையை வச்சா தெரியும் தேதி.”

அவமானத்தில் ஆடிப்போய் விட்டாள் ஊர்வசி. அதட்டிப் பேசத் தெரியாத அம்மா சிவகாமி, விகிதித்துப் போய் நின்றாள்.

“இதென்ன புது சங்கதி? சின்ன மகளுக்குக் காதலாமே, ஆண்டவனே?” அவள் பெற்ற மனம் புலம்பியது.

“அத்தை கொண்டு வந்த இடத்திலே நீங்கள் வாழ்க்கைப்பட்டு இருந்தா, இப்ப என்னைப் பெண் கேட்டுக்கிட்டு நம்மவீட்டுக்கு யாராச்சும் வந்திருப்பாங்க. இப்ப ஏற்கனவே நம்ப குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட அவமானத்தை பட்டணம் வரை தெரிஞ்சு கொண்டு

விட்டாங்க. ஏன் என்னைக் காதலிக்கிற ரவிசங்கர்கூடக் கேட்டார். ஆமானு உண்மையைச் சொன்னேன். அப்படித் தெரிஞ்சும் என்னை மணக்க ஆசைப்படறார். அதைத் தடுக்க நீங்கள் யாரு?”

“நான் உன் அக்கா.”

“நந்தி போல எங்க வாழ்க்கையின் குறுக்கே நிக்கற நீங்களா அக்கா? நீங்கள் வேணுமின்னா கல்யாணமே வேணாமனு துணிஞ்சிருக்கலாம். ஆனால், நான் ஊர் உலகத்திலே இருக்கிற மத்த பெண்களைப்போல வாழ ஆசைப்படறேன். குடியும் குடித்தனமுமா இயற்கையை ஒட்டி வாழ விரும்பறேன். அதனால் நீங்களே இந்த கல்யாணத்தை எடுத்து செஞ்சா மரியாதை. இல்லே... நாங்களே ஓடிப்போய் பதிவுத் திருமணம் செய்துகிட்டு வாழத் தெரியும்.”

எத்தனை எடுத்தெறிந்து பேசுகிறாள்! வாழ்க்கையில் முன்னோடியாக உதவிய கல்வி... தங்கையின் துடுக்கை தான் அதிகம் ஆக்கியிருக்கிறது. பிரமித்துவிட்டாள் ஊர்வசி.

“முடிவா என்ன சொல்றீங்க?” மேனகா உரக்கக் கிரீச்சிட்டாள்.

காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டே ஊர்வசி, “கத்தாதே! ஒரு தடவை நம்மனைப் பார்த்து ஊர் சிறிச் சது போதும்—மறுபடியும் வேணாம். உனக்குப் பிடிச்ச வனுக்கே, அவன் எந்த வேலையில் இருந்தாலும் சரி, கட்டி வச்சிடறேன், சத்தியம்... சத்தியம்... போதுமா?” என்றாள். அதற்குமேல் அழுகையை அடக்க முடியாது அறையின் தரைமீது சுருண்டு படுத்துக்கொண்டாள்.

அன்று அந்த வீட்டில் மூவரும் சாப்பிடவே இல்லை. மௌனமாக இருந்த ஊர்வசிக்குத் துயரத்தின் சுமையால் பசியில்லை.. கோபத்துடன் மூலையில் சுருண்டு

கொண்ட மேனகாவிற்கும் பசியில்லை. சிவகாமிக்கு திகில்—பசியே ஏற்படவில்லை.

அதற்குப் பின்னர் ஊர்வசி வேகமாகச் செயல்படத் தொடங்கினாள். அலுவலகத்தில் கணக்குப் பகுதியில் வேலை பார்த்து வந்தவர்களில் அவளிடம் மிக்க அனுதாபத்துடன் நடந்து கொள்பவர் நல்லசிவம். அப்போதைக்கு அப்போது அவளைப் பார்த்து நாலு வார்த்தை அன்பாக விசாரிப்பார்.

கல்யாணம் என்பது சாதாரண சங்கதியா? அண்ணனே ஏமாந்துபோன காரியமாயிற்றே! அதனால், அவள் நல்லசிவத்தைத் தங்கையின் கல்பாண விஷயமாக உதவிக்காக அணுகினாள்.

அவரும் அனுதாபத்துடன் முன் வந்தார்.

ரவிசங்கர் நகரத்தில் இருந்த அரசாங்க வங்கியில் பணி புரிந்துகொண்டிருந்தான். பெற்றோருக்கு இரண்டாவது மகன். நடுத்தரக் குடும்பம். முத்தவனுக்கு சுமாரான இடத்தில் பெண் எடுத்து இருந்தார்கள்.

திருமணம் என்றதும் ரவிசங்கர் காதலை முட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு, பெற்றோரின் பின்னால் பதுங்கி விட்டான். பெற்றவர்கள், வரதட்சிணை, சீர் என்று கண்டிப்பாக பேசினார்கள். வலிந்துபோனால் எப்போதும் இளப்பம்தானே?

வேறு வழி புலப்படவில்லை ஊர்வசிக்கு. ஆபத்துக்கு உதவ என்று கிராமத்தில் இருந்து கொண்டுவந்து வங்கியில் சேமித்து வைத்திருந்த பணத்துடன், அலுவலகத்திலும் கொஞ்சம் கடன் வாங்கினாள், சம்பந்திகள் போட்ட நிபந்தனைகளுக்கு எல்லாம் அடிபணிந்து, எப்படியோ சுபயோக சுபதினத்தில், மேனகாவின் திருமணத்தை முடித்துவிட்டாள்.

முன்றாவது ஆண்டு படிப்பை கணவன் வீட்டிலே இருந்து தொடர்ந்து படிப்பதாகக் கூறிவிட்டு, தங்கை புக்ககம் புறப்பட்டுப் போய்விட்டாள்.

வாங்கிய கடன் பிடிப்புப்போக மீதம் வந்த சம்பளத்தை வைத்துக்கொண்டு வருங்காலத்திற்கு யோகேந்திரன் கைகொடுப்பான் என்ற நம்பிக்கையில் அவள் நாட்களை ஒட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

8

யோகேந்திரன் நான்காவது ஆண்டு மாணவனாக நல்ல முறையில் படித்துக்கொண்டு இருந்தான்.

எப்படியோ இன்னும் ஓர் ஆண்டைக் கழித்து விட்டால் நல்ல காலம் பிறக்காதா? ஏக்கமும் எதிர்பார்ப்பு களுமாக ஊர்வசி வேலைக்குப் போய் வந்துகொண்டிருந்தாள்.

நாள் முழுவதும் போலியாகச் சிரித்து, முகம் கோணாமல் கிளிப்பிள்ளையாகப் பதில் சொல்லி அவள் அலுத்துப் போனாள். பஸ் நிலையத்தில் இருந்து சோர்வாக விடு நோக்கி நடந்தவள், தங்கள் வீட்டு வாயில்முன் படகுபோல ஒரு கார் நிற்பதைக் கண்டு வியப்பு அடைந்தாள்.

ஒண்டுக் குடித்தனக்காரர்களில் யாருக்கு அப்படிப்பட்ட உயர்மட்டத்து உறவினர்கள்?

அதிசயத்துடன், மெல்ல நடையைத் தாண்டி தங்கள் பகுதிக்குள் வந்தவள், திகைப்புடன் நின்றுவிட்டாள்.

முன் அறையில் அவன் பயன்படுத்தும் பகுதியில் இருந்த ஒரே ஒரு பிரம்பு நாற்காலியை அடைத்துக் கொண்டு, மல் ஜிப்பா, தங்கச் செயின், பட்டுக்கரை வேட்டி ஆசாமி ஒருவர், கருப்பு டிரேமிட்ட முக்குக் கண்ணாடி வழியே அவளை ஊடுருவிப் பார்த்தார்.

சிவகாமி வாயெல்லாம் பல்லாக மதிச்சியுடன் துடான காபியைத் தம்ளரில் எடுத்துக் கொண்டுவந்து அவர் முன் பணிவாக வைப்பதைக் கவனித்தாள்.

“நீங்கதானே யோகேந்திரனின் அக்கா? இப்ப வந்து விடுவீங்கன்னு உங்க அம்மா சொன்னாங்க. எதுக்கும் உங்களைக் கலக்காமே பேசக்கூடாதுன்னு அம்மா நினைக்கறதாலே, காத்துக்கிட்டிருக்கேன்.” மிடுக்காகப் பேசிய அவர் காபியை எடுத்து நாதுக்காகப் பருகினார்.

“வயசில நீங்க சின்னவங்கதான், பரவாயில்லே. அப்படி உட்காருங்க.” அருகில் இருந்த மோடாவை சுட்டிக்காட்டினார்.

அவர்கள் வீட்டுக்குள் வந்து அவளுக்கே உத்தர விரும் இந்த ஆசாமி யார்? பார்வைக்குப் பகட்டுடன் இருக்கிறாரே!

யோகேந்திரனை இவருக்கு எப்படித் தெரியும்? வியப்புடன் மோடாமீது அமர்ந்தாள்.

“சுருக்கமா சொல்லிடுறேன். அம்மாகிட்ட ஏற் கெனவே விவரமா கூறிட்டேன். ‘அசோக் என்ஜினீ யரிங் கார்ப்பரேச’ன்னு கேள்விப்பட்டிருப்பீங்க. அம்பத் தூரில் இருக்கிற அந்த தொழிற்சாலை என்னுடையது. நான் எப்படி எங்க குடும்பத்துக்கு ஒரே மகனோ அதே போல கலா எனக்கு ஒரே மகள்—என் சொத்துக்கு ஒரே வாரிசு. ரொம்ப செல்லமா வளர்ந்த குழந்தை. அவள் விருப்பம்போல திருமணம் செய்திடறதுன்னு நினைச் சேன். அப்படியே அமைஞ்சிட்டது. ஐ.டி.ஐ.யில் மாணவர் விழாவிலே பார்வையாளராக வந்த கலா உங்கள் தம்பி யோகேந்திரனை சந்திச்சாளாம். பிறகு நான் சொல்லணுமா?” அவர் உரக்க சிரித்தார்.

ஊர்வசி மனம் கலவரம் அடைந்தது.

“பையனை நேரா விட்டுக்கே கூட்டு வந்துட்டா, எம் மகள். கபடமே இல்லாதவ. நமக்கு இருக்கிறது கரு வேப்பிலைக் கொத்துபோல ஒண்ணே ஒண்ணு, கண்ணே கண்ணுன்னு, அவ ரொம்ப புத்திசாலி. அதனால் அவ மனசுக்கு ஏத்தவனை அமைச்சுக் கொடுத்திட்டா... பின்னால் தொழிற்சாலையைக் கவனிச் சுக்குவான். அது மட்டுமா? உங்க தம்பிக்கு அந்த வகை யான படிப்பு இருக்கு. பார்க்க கை சளைச்சக் குடும்பம்! அதனால் என்ன? பெண்ணை கொடுத்து குடும்ப நிலையை உசத்திட்டாப் போவுதுன்னு தீர்மானிச் சிட்டேன். உங்கம்மா ஒத்துக்கிட்டாங்க. நீங்க, அக்கா! ஒரு வார்த்தை சொல்லிட்டா. கல்யாணம் முடிஞ்சா மாதிரி. உங்க தம்பி படிப்பையும் நான் கவனிச் சுக்கறேன்...” முச்சுவிடாமல் பேசினார்.

இந்தப் பொடிப்பயல் யோகேந்திரனுக்குமா காதல்?

“அவங்களே, தம்பி படிப்பு முடிஞ்சி, மேலே படிக்க அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பறதா சொல்றாங்க” சிவகாமி ஒத்துப் பாடினாள்.

அம்மாவே ஒப்புக்கொண்டாகிவிட்டது. யோகேந் திரன் காதலுக்குக் கட்டுப்பட்டவன். பெரிய மனிதர், பணம், பதவி, அந்தஸ்து எல்லாவற்றையும் அவன் காலடியில் கொட்டத் துடிக்கிறார். அக்கா ஊர்வசி இடையில் என்ன சொல்லுவாள்?

யோகேந்திரன் கல்யாணம், மிக அம்ர்க்களமாக நடந்தது. தேனிலவிற்குப் பின்னர் யோகேந்திரன் வீட்டிற்கு வருவதில்லை. மாமனார் அனுப்பிய படகுக் காரில் ஆஸ்டலில் இருந்து அண்ணா நகர் பங்களா விற்குப் போய்வர ஆரம்பித்தான். அந்த ஆண்டு படிப்பு முடிந்ததும் அவன் நிரந்தரமாக மாமனார் வீட்டில் மனைவியுடன் தங்கிவிடுவது என்று ஏற்பாடு.

ஒரு ஞாயிறு காலை, அவன் மாமனாரின் காரில் அம்மாவைப் பார்த்துப் போக வந்திருக்கான்.

“கல்யாணம் ஆனதும் பெத்தவளைக்கூட மறந்துட்டே, போகட்டும். மேனகா கல்யாணத்துக்கு அக்கா வாங்கின கடன் போக, என் கை தங்க வளையல்கள் ரெண்டை அமர்லால் கடையில் அடகு வச்சிட்டிருந்தேன். அது முழுசும் போல இருக்கு. உன் மாமனார் கிட்ட அவசரமாக ஒரு முவாயிரம் ரூபாய்.. கடனாக வாங்கி உதவ முடியுமா? நம்ப குடும்பத்துக்கு உதவுவதாக சொல்லியிருந்தாரே” அம்மா ஆரம்பித்ததும் மகள் துள்ளினாள்.

“மாமனார் கிட்ட கடனா... நான் கேக்கறதா? என் மரியாதை என்ன ஆகறது... என்னைப்பத்தின பொறுப்புத்தான் இப்ப அக்காவுக்குக் குறைஞ்சிட்டுதே. இந்தக் கடனை அவர்களே சமாளிக்க முடியுதா?” என்றான், கோபமாக.

சமையல் அறையில் இருந்து வந்த ஊர்வசி காதுகளில் அந்த வார்த்தைகள் விழுந்தன! “தம்பி! கவலைப்படாதே! இதை மட்டும் இல்லே. இனி எதையும் சமாளிப்பேன். பெத்தவளைக் கடைசிவரை வச்சுக் காப்பாத்திக் கஞ்சி ஊத்தறேன்னு அண்ணனுக்கு நான்தானே சத்தியம்செய்து கொடுத்திருக்கேன். அதனால், பொறுப்பு உங்களுக்கு யாருக்கும் இருக்காது. போடா போ! உன் பாசுக் கார், இனிமே இந்த சந்திலே வந்து நின்னால்கூட, உனக்கு மரியாதை குறைஞ்சிடும்” கோபமாகப் பேசிவிட்டு மீண்டும் உள்ளே சென்று விட்டாள்.

அடுப்பில் குழம்பு கொதித்துக்கொண்டிருந்தது. அவள் சுமைதாங்கிதான். வெயில் அடித்தாலும், மழை பெய்தாலும், இடி விழுந்தாலும் தாங்க வேண்டியவன். மனம் கொதியாய் கொதிக்க, அவள் அழுதாள்.

தாய், மகள் என்று அவர்களது உலகம் மிகவும் சுருங்கிப் போனது. மகனின் மறுப்பால் மனம் இடிந்து

போய்விட்ட தாயின் உள்ளத்திற்கு அமைதியை உண்டாக்க அவள் மறுபடியும் ஒரு கடன் தொகைக்கு அலுவலகத்தில் விண்ணப்பித்துக்கொண்டு மிகவும் சிரமப்பட்டு வாங்கினாள்.

அம்மாவின் கைகளில் வளையல்கள் மீண்டும் ஏறின. ஆனால், அவள் கணக்கில் அலுவலகத்தில் கடன் சுமையாக ஏறியது. மனதில் தனிமையும், துயரமும் கனமாகக் குடியேறின.

மேனகாவின் புக்ககத்தார் அவளைப் பிறந்த வீட்டிற்கு அனுப்புவது இல்லை.

யோகேந்திரன் கல்யாணத்திற்கு மட்டும், மேனகா கணவனுடன் மண்டபத்திற்கு வந்திருந்தாள். அது பெரிய மனிதர் வீட்டுக் கல்யாணம். அதில் கலந்து கொள்வதினால் பெருமை. ஆனால், பெற்றவளைப் பார்க்க அந்த சிறு சந்தில் இருந்த ஒண்டுக் குடித்தன வீட்டிற்குள் நுழைய அவளுக்கு இப்போது அவமானமாக இருந்தது. அபூர்வமாக ஒரே ஒரு நடவை அக்காவை அலுவலக தொலைபேசியில் கூப்பிட்டு நலன் விசாரித்ததோடு சரி, அவள் தன் பிறந்த வீட்டை மறந்துபோனாள்.

யோகேந்திரனோ அவளுக்குமேல் ஒருபடி தன்னலக் காரனாகி விட்டான். அம்மா அவளிடம் கடன் பணம் கேட்ட நாளில் இருந்து ஞாயிற்றுக்கிழமைகூட அவன் இவர்களை வந்து பார்ப்பது இல்லை. மனைவியுடன் படகுக் காரில் அந்த நாளில் சினிமா-ஓட்டல் என்று சுற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

அம்மாவால் நம்பத்தான் முடியவில்லை. ஒரு மரத்தில் பழுத்த கனிகளில் கூட சுவை வேறுபாடு உண்டா?

ஒரு தாயின் மக்கள்தான் அந்த நால்வரும். அண்ணன் செந்திலுக்கும் ஊர்வசிக்கும் இருந்த கடமை உணர்ச்சி, பொறுப்பு, தியாக மனம் கடுகளவுகூட மேனகாவிடமும், யோகேந்திரனிடமும் காணப்படாதது ஏன்? தங்களின்

சுகமே பெரிது என்று வாழ விரும்பும் தன்னலக்காரர்களாக அவர்கள் இருவரும் ஏன் தடுமாறிப் போனார்கள்?

எத்தனை முயன்றும் அவளுக்கு அடிக்கடி தம்பி, தங்கை இருவர் நினைவும் நெஞ்சை நெருடத்தான் செய்தது.

அன்று காலை அந்த வரவேற்பு பகுதிக்கு வந்தவர்களில் யாரோ ஒருவர் கையோடு கொண்டு வந்த ஒரு காலண்டர் சுருளை மறந்து மேசையீது வைத்துவிட்டுப் போயிருப்பதைக் கண்டாள்.

அதை எடுத்து ஒருபுறமாக வைத்துவிட்டு அவள் தன் வேலையில் ஆழ்ந்து போனாள்.

"மிஸ் ஊர்வசி!"

கனமான கரகரப்பான ஆண்குரல்.

திடுக்கிட்டு எழுதிக் கொண்டிருந்த குறிப்புப் புத்தகத்தில் இருந்து நிமிர்ந்தாள். வழக்கமான புன்னகையுடன் மேசைக்கு முன்னால் நின்ற அவனைப் பார்த்தாள்.

"வேலைக்கு வந்து சேர்ந்ததும் முதல்காரியமாக அலுவலகத்தில் உள்ள ஊழியர்களின் பெயர்களை தெரிந்து கொண்டு விடுவது என் பழக்கம். பெயரைச் சொல்லி அமைத்தால்தான் ஊழியர்கள் இடையே உண்மையான நேசபாசம் உருவாகும் என்பது என் கருத்து. அந்த வழியில் உங்கள் பெயரைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்."

"அப்படியா?" தொடர்ந்து புன்னகையை உதிர்த்தாள் ஊர்வசி.

"நான் இந்த நிறுவனத்தில் சேர்ந்து இன்னியோட முனுநாள் ஆகிறது. என் பெயர் தேவநாதன். முணாவது மாடியிலே இருக்கும் கணக்கு வழக்குப் பகுதியிலே நான் வேலை பார்க்கிறேன். பம்பாய் தலைமை நிறுவனத்தில் இருந்து என்னை மாத்தியிருக்காங்க. பம்பாயே தேவலை

போலிக்கு— சென்னையிலே வெயில் மண்டைடை உடைக்கிறதே!" சொல்லிவிட்டு மென்மையாகச் சிரித்தான்.

மாநிறமும் கச்சிதமான உயரமும் பருமனுமாக இருந்த அந்த மனிதனை அவள் தெரிந்து கொள்ளாவிடில் தலை போய்விடாது. மனதிற்குள் எரிச்சலாகத்தான் இருந்தது.

ஆனாலும், அந்த இடத்தின் வேலைக்குரிய புன்சிரிப்பை மீண்டும் உதிர்த்து விட்டு, கண்களால் சிரித்தாள். "அப்படியா! ரொம்ப மகிழ்ச்சி" என்றாள், பணிவான குரலில்.

"வேலை நடுவே உங்களை வந்து தொந்தரவு கொடுக்கக் கூடாது என்று தேநீர் இடைவெளியின் போது இறங்கி வந்திருக்கேன். நான் காலையிலே தவறிப் போய் வச்சிட்டுப் போன காலண்டர் ஏதாவது உங்கள் கண்ணில் பட்டதா?"

"இதையா சொல்றீங்க?" ஒதுக்குப்புறமாக வைத்திருந்த அந்த சுருளை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினாள்.

சட்டென்று அதை வாங்கிப் பிரித்து அதன் முதல் பக்கத்தில் மேலே தெரிந்த படத்தை ஆவலுடன் பார்த்து விட்டு, அவள் பக்கம் திருப்பிக் காட்டினாள் தேவநாதன்.

"ரொம்ப அழகா இருக்கு இல்லே இந்தப் படம்! நான் ஒரு காலண்டர் பித்தனல்ல, இந்த குறிப்பிட்ட காலண்டரை இந்த படத்துக்காக நடைபாதைக் கடை ஒன்றில் வாங்கினேன்" மறுபடியும் மென்மையாகச் சிரித்தான்.

படத்தில் பாவாடை தாவணி அணிந்த கிராமத்துச் சிறுமி ஒருத்தி, புழுதிபடிந்த மேனியோடு-பரட்டைத் தலையில் தெரிந்த ஒரு வயதுக் குழந்தையை இடுப்பில் சுமந்து கொண்டு, தலையில் ஒரு தண்ணீர் குடத்தை

வலக்கையால் தூக்கிக் கொண்டு நடந்து செல்லும் காட்சி வரையப்பட்டு இருந்தது.

திடீரென்று நெஞ்சை யாரோ கையால் பிசைந்து விட்டது போன்ற வேதனையில் துடித்துப்போனாள், ஊர்வசி.

“நான் சின்னப் பையனாக இருந்தபோது, எங்கக்கா இப்படி என்னைத் தூக்கிட்டு தொலைதூர ஆத்தில் இருந்து தண்ணீ எடுத்துக்கிட்டு வருவாங்களாம். நான் தாயில்லாத பிள்ளை. அக்காதான் என்னை தன் குழந்தை போல வளர்த்தவங்க அடடா? நான் ஏதாவது தவறாகச் சொல்லி விட்டேனா?” அனுதாபத்துடன் அவளைப் பார்த்தான்.

சிரிப்பு தவழ்ந்த கண்களில் நீர் படர்ந்து கொண்டிருந்தது. யோகேந்திரனை சின்ன வயதில் இடையில் சுமந்து கொண்டு சோறு ஊட்டி வேடிக்கை காட்டிய நினைவு நெஞ்சை அழுத்தவே, அவள் ஒருகணம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போனாள்.

“பாசமுள்ள நல்ல சகோதரி உங்க அக்கா, அதை நினைச்சேன், மனம் நெகிழ்ந்து போச்சு” சிரித்து மழுப்பி விட்டு தொலைபேசி தொகுப்புப் பெட்டியை இயக்கத் திரும்பிக் கொண்டாள்.

“நன்றி...” என்று கூறிவிட்டு, காலண்டரைப் பெற்றுக் கொண்டு அவன் மின் ஏனியில் மறைந்து போனான்.

அதற்குப் பின் அவள் அவனை வரவேற்புப் பகுதியில், வாயில் பக்கத்தில், பஸ் நிலையத்தில் என்று பல இடங்களில் சந்திக்க நேர்ந்தது.

“வணக்கம்” என்பதைத் தவிர, அவன் அவளிடம் அதிகம் பேச்சு வைத்துக் கொண்டதில்லை. தன் இடம் தெரிந்து ஒதுங்கிக் கொள்ளும் அவனது குணம் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்தது.

வரவேற்பு அறையின் ஒரு பக்கத்திலேயே உணவு நேரத்தின் போது ஓர் ஒதுக்குப்புறமாக அமர்ந்து விட்டில் இருந்து கொண்டு வந்த உணவை அவசரமாக சாப்பிட்டு முடிப்பது அவள் வழக்கம். பகல் உணவு நேரத்தின் போது, அன்று தன் தோள் பையை எடுத்துத் திறந்தவள் அயர்ந்து போனாள். அம்மா கட்டிக் கொடுத்த சாப்பாட்டை வீட்டிலேயே வைத்துவிட்டு வந்து விட்டிருந்தான்.

மாடியில் இருந்து இறங்கி வந்த தேவநாதன் நேராக அவன் அருகே வந்தான்.

“சாப்பாடு கொண்டு வர மறந்துட்டீங்க, பரவாயில்லை. நான் கொண்டு வந்திருக்கிறதை பகிர்ந்துக்கற திலே மறுப்பு இல்லேன்னா, எனக்கும் தர மறுப்பு இல்லை!” சிரித்தான்.

சட்டென்று மனதைக் கவரும் வசீகரமான தோற்ற முடையவன் இல்லை. ஆனால் அவன் சிரித்தபோது முகத்தில் பளிச்சிட்ட தனியான களை அவன் மனத்திற்கு இதமாகத் தோன்றியது.

அதுவரை அவளிடம் அந்த அலுவலகத்தில் நெருங்கிப் பழக முயன்ற பல பேர்களைவிட, அவனது அணுகு முறையில் ஒரு கண்ணியம் தெரிந்ததை உணர்ந்தாள்.

“உங்கள் சாப்பாட்டை எனக்குப் பாதி கொடுத்துட்டா உங்களுக்குப் பத்தாம போய்டுமே! பிறகு வேலை நடுவிலே பசிக்கும்” அவன் வேடிக்கையாக சிரித்தான்.

இத்தனை ஆண்டுக்குப்பின் ஓர் ஆடவனுடன் பேசும் போது மனம் விட்டு உண்மையாக அவன் அன்றுதான் சிரித்தான், இது என்ன புதுமை! அவன் மனதை அழுத்திக் கொண்டிருந்த கனமான உணர்வுகள் லேசாகிப் போயினவா?

வியப்புடன் அவன் பின்னால் சாப்பாட்டு அறையை நோக்கி நடந்தான்.

ஃபிரீப் கேசில் இருந்த தன் டிபன் டப்பாவை எடுத்துத் திறந்து மேசைமீது வைத்தான்.

கம்மென்று அறை முழுவதும், வெங்காயத்தின் வாசனை. சுட்ட ரொட்டிகளையும், மசாலா உருளைக் கிழங்கையும் பங்கிட்டு டப்பாவின் முடியில் வைத்து அவளிடம் நகர்த்தினான்.

“உங்கள் வீட்டிலே அவங்க நல்லாவே சமைக்கிறாங்க” என்று கூறிவிட்டு, ரொட்டியைப் பிட்டு உருளைக்கிழங்குடன் வாயில் திணித்துக் கொண்டான்.

“அன்னிக்குக் கொஞ்சம் என்னைப்பத்தி அறிமுகம் செய்துகிட்டேன். மீதத்தை சொல்லலை. என் அக்கா தான் என்னையும் என் தங்கச்சியையும் எடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கினாங்க. நான் படிச்ச முன்னுக்கு வந்து பணம் சேர்த்து தங்கச்சியை நல்ல இடத்திலே கட்டிக் கொடுத்தேன். அக்காவுக்கு ரத்த அழுத்த நோய். எனக்கு ஒரு கல்யாணம் பண்ணி பார்க்கணும்னு ஆசைப்பட்டாங்க. முப்பத்தஞ்சு வயது ஆகுதே, இப்படியே ஒண்டிக் கட்டையா நின்றுடப் போறேனேன்னு கவலைப்பட்டாங்க. போன வருடம் அவங்க அதிக ரத்த அழுத்தத்திலே திடீர்னு மயக்கம் போட்டு விழுந்தவங்க எழுந்திருக்கலை.”

“கேட்க வருத்தமா இருக்கு.”

“அவங்க ஆசை நிறைவேறாமலே போயிடுச்சு. சென்னையிலேதான் நான் பி. ஏ. படிச்சேன். ஆனால் பம்பாயில்தான் வேலை கிடைச்சது. தங்கச்சிக்கு கல்யாணம் முடிஞ்சதும் ஒரே பிடிவாதமாக சென்னையிலே ஒரு சின்னப் பிளாட்டை கம்பெனியில் கடன் எடுத்து வாங்கிப்போட்டது நல்லதா போச்சு. நிக்க ஒரு நிழல் இருக்கு, இப்போ அடுத்தபடியா?”

அவன் முடிக்குமுன் அவள் குறுக்கிட்டாள்.

“ஒரு கல்யாணமாக்கும்...”

பவளமல்லி

85

“இல்லை. போக்குவரத்து சிரமம் தீர ஒரு ஸ்கூட்டர் முதல்ல வாங்குவதாகத் திட்டம். இரண்டு படுக்கை அறை கொண்ட சின்ன பிளாட்டுதான். ஒண்டிக்கட்டை எனக்கு அதுவே இப்ப அதிகம். நானே சமைச்சுக்கறேன். நான் நல்லாவே சமைப்பேன்.”

“தெரிகிறது. மசாலா உருளைக்கிழங்கு ரொம்ப ருசியாக இருக்கு. உங்களைக் கட்டிக்கப் போறவ கொடுத்து வச்சவள்தான்.”

“அப்படியா?” சிரித்தபடி தேவநாதன் அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

திடீரென்று தன் முகம் முழுவதும் சூடாகி விட்டதை அவன் உணர்ந்தான்.

“இன்னும் சில நாளில் ஸ்கூட்டர் வாங்கி முடிச்சுடுவேன். பிறகு நீங்கள் சொன்ன காரியத்தில் மும்முரமாக இறங்கப்போறேன்” உரத்த குரலில் வாய்விட்டு சிரித்தான்.

முதல் சந்திப்பின் போதே ஒளிவு மறைவின்றி அவன் பேசியது அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

9

தீந்திப்புகள் தொடர்ந்தன.

சில நாளில் அவளுடன் அவனும் அதே பஸ்ஸில் பைகிராப்ட்ஸ் சாலை வரை துணையாக வந்தான்.

ஒரு நாள் அவளுடன் நிலையத்தில் இறங்கி வீடு வரை வந்து விட்டான்.

“தப்பா நினைச்சுக்காதீங்க. இந்த காலத்தில் இருட்டு வேளையில் உங்களைப்போல இளம்பெண்கள் தனியே போகிறது அவ்வளவு நல்லதல்ல. அதனால் வாசல்வரை துணை வந்தேன்.” தயக்கமாகச் சொன்னான்.

“உள்ளே வந்து எங்க அம்மாவை சந்திச்சுட்டுப் போங்கோ. அலுவலகத்திலே என்னைப்பத்தி அக்கறை கொள்ளக்கூடிய நல்ல நண்பர்கள் இருக்கிறது அவர்களுக்கு தெரிஞ்சா அவங்க மனதுக்கு அமைதியா இருக்கும்” வற்புறுத்தி உள்ளே அழைத்தாள். “நாங்கள் ஒன்று குடித்தனத்தில் வசிக்கிறவங்க. அடிமட்ட நிலையில் வாழும் சராசரி மனிதர்கள்!”

“நான் மட்டும் என்ன? அரச பரம்பரையா!” அவன் பற்கள் பளிச்சிட, முகத்தில் களை மின்னலடிக்க சிரித்தான்.

“இந்த பிள்ளையாண்டான் ரொம்ப நல்லவனாட்டம் தெரிகிறது. எந்த ஊராம் கேட்டியா?” அம்மா விசாரித்த போது ஊர்வசி மவுனமானாள்.

அவன் எந்த ஊர், யார் மகன் என்று விவரம் தெரிந்துகொள்ள இப்போ என்ன அவசியம்?

அடிக்கடி அவன் மனதை துயரத்தில் வாட்டிய அந்த அலுப்பு உணர்வு மீண்டும் தலை தூக்கியது.

அதற்குப் பின்னர் தினமும் அவன் அதே பஸ்ஸில் அவளுடன் வருவது—இறங்கி அவளுடன் கூட நடந்து அவன் வசித்து வந்த தெருமுனைவரை துணையாக வந்து விட்டுத் திரும்புவது—என்பதை வழக்கமாகக் கொண்டு விட்டான்.

உறவினர்கள் என்ற தொடர்பு இன்றி, தாயும் மகளுமாகத் தனிமையில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு தேவநாதன் காட்டிய இந்த நட்பு மிகவும் பிடித்து விட்டிருந்தது. ஆனால் மனதில் அவனைப்பற்றி வேறு கற்பனைகளுக்கு அவன் இடம் கொடுக்காது உணர்வுகளை இறுக்கமாகவே வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவர்கள் வசித்த தெருவின் முனையில் ஒரு சிறு பிள்ளையார் கோவில் இருந்தது. சில சமயம் அவன் வேலையிலிருந்து வரும்பொழுது கடவுளுக்கு தீபாராதனை

தடந்து கொண்டிருக்கும். வாசலில் நின்றபடி காலணிகளை கழற்றிவிட்டு, கைகளைத் தூக்கி கும்பிட்டுவிட்டு, அவன் வீட்டிற்குப் போவது வழக்கம்.

அன்று தீபாராதனை நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்த கோவில் முன் ஒரு சில நிமிடம் நின்று வணங்கிவிட்டு, காலணிகளை மாட்டிக்கொண்டு அவனுக்கு விடை கொடுக்கத் திரும்பினாள்.

தேவநாதனும் கடவுளை வணங்கிவிட்டு, அவசரமாகக் காலில் செருப்புகளைத் திணித்துக்கொண்டு இருந்தான்.

நான் நினைக்கிறதை இந்த இடத்திலே கேட்பது ரொம்பப் பொருத்தமாக இருக்கும்னு மனதில் தோன்றது.

“ஊர்வசி, உன்னை நான் ரொம்ப விரும்புறேன். கல்யாணம் செய்துகொள்ள பிரியப்படறேன். உன் விருப்பத்தைத் தெரிஞ்சுக்கணும்னு ஒரு வாரமா ஆவலில் துடிக்கிறேன். மங்களமான ஒரு விருப்பத்தை தெய்வ சந்நிதியிலே சொல்லிக் கேட்கிறது ரொம்பப் பொருத்த மாச்சே.”

திடுக்கிட்டுப் போனாள் ஊர்வசி. அவன் நெஞ்சு வேகமாகத் துடித்தது.

வேதனையா? வியப்பா? விருப்பமா? இனம் புரியாத ஓர் உணர்வுக் குழப்பத்திலே அவளுக்கு முச்சுமுட்டியது. வினாடியில் நிலைமையைச் சமாளித்துக் கொண்டாள்.

“முடிவைச் சொல்லிக்க எனக்கு அவகாசம் கொடுப்பிங்களா?”

“எத்தனை நான் வேணுமானாலும் எடுத்துக்கோ. நிதானமா யோசிச்சு உன் முடிவைச் சொன்னால் போதும். ஆனால், முடிவு எனக்குச் சாதகமா இருக்கணும்னு நான் தெய்வத்தை வேண்டிக்கிறேன்”

சொல்லிவிட்டு தலையை அசைத்து விடைபெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டான்.

அடுத்தடுத்த நாட்கள் தேவநாதன் அவன் இருந்த பகுதிக்கு வரவேயில்லை. மாலை வேளைகளில் அவளை சந்திக்கவும்—விடுவரை தொடரவும் முடியவில்லை. அவளது அமைதியைக் கலைக்கக்கூடாது என்ற திட்டமோ என்னவோ?

அன்று வேலை முடிந்ததும் அலுவலகத்தில் இருந்து கிளம்பியவள் பஸ் நிலையத்தை அடையும் முன் திடீரென்று பொழியத் தொடங்கிய பெருத்த மழையில் சிக்கிக் கொண்டு விட்டாள்.

வேகமாக இருள் பரவிக்கொண்டு வரும் வேளையில் மழையில் தனியாக நிற்குகொண்டு அவள் பாதை ஓரத்தில் இருந்த ஒரு கடை முதப்பில் ஒதுங்க ஒண்டிய போது...

சர் என்று ஒரு பெரிய கார், கப்பல் போன்று அவள் அருகே வந்து மழை நீரை வாரித் தெளித்துக்கொண்டு நின்றது.

“ஏறிக்கோ! அப்பாடா! தேடித் தேடி உன்னை முடிவில் எங்கே கண்டுபிடிச்சேன் பாத்தியா?”

உரிமையுடன் அதட்டியபடி முன் இருக்கையின் கதவை திறந்துவிட்ட ஆணின் குரலைக் கேட்டு அவள் அதிர்ந்து போனாள்.

இப்படி அவன் இந்த மழையில், எங்கிருந்தோ வந்தவன்போல, வெளிநாட்டுக் கார் ஒன்றை ஓட்டிக் கொண்டு...

அவள் நினைக்குமுன், “ஏறிக்கோ. இங்கே அதிக நேரம் நிற்கக்கூடாது. போக்குவரத்துக்கு இடைஞ்சல்” அவன் அதட்டினான்.

காந்தத்தினால் கவர்ந்து இழுக்கப்பட்ட இரும்புத் துளைப்போல, அவளையும் மீறிய ஆவலால் உந்தப்

பட்டு சட்டென்று வண்டிக்குள் புகுந்து முன் இருக்கையில் அமர்ந்துகொண்டாள்.

அவன் கதவை மூடினான்.

கார் நுங்கம்பாக்கம் நெடுஞ்சாலையில் மழையைக் கிழித்துக்கொண்டு கப்பலாக மிதந்து ஓடியது.

கொஞ்ச தூரம் சென்றதும் போக்குவரத்து அதிகம் இல்லாத நெடுஞ்சாலையில் ஓர் ஓரத்திலே வண்டியை அவன் நிறுத்தினான்.

மழை நின்றதுவிட்டது. தெரு விளக்குகள் பளிச் சென்று எரிந்தன. எதிர்ப்புறமாக வீசிய சுழல் வீளக்கு வெளிச்சத்திலே தன் அருகே உட்கார்ந்திருந்த அவன் முகத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் அவள்.

நெஞ்சு படபடப்பு இன்னமும் அடங்காது உணர்ச்சி பீழம்பாக இருக்கையில் அவள் அடங்கிப் போயிருந்தாள்.

அதே அரவிந்தன்!

அவள் மனதை ஆட்கொண்டு, அவளை அவமானப் படுத்திவிட்டு, ஓடி மறைந்துபோன அதே ஆண் அழகன் அரவிந்தன்தான் அவள் அருகில் அமர்ந்து இருந்தான்.

அழகையும் — கோபமும் — ஆத்திரமும் அவளுள் புரண்டு எழ, பேச முடியாது அவள் திணறிக்கொண்டிருந்தாள்.

“ஊர்வசி! நடந்ததெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். முதலில் உன்கிட்ட நான் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். கல்யாணத்துக்கு முதல் நாள் ஊரைவிட்டு நான் ஏன் ஓடினேன் தெரியுமா?”

அவனே பேசத் தொடங்கினான்.

“உங்களுக்கு ஏற்கெனவே ஒரு மனைவி—குழந்தைகள் இருந்தாங்க.” ஆத்திரத்தில் அவள் குரல் உடைந்தது.

“கோவிலில் உன்னை சந்தித்த என் மைத்துனி உன் னிடம் எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டாள்னு கேள்விப் பட்டதும் பயந்துகொண்டு கோழையாதி நான் மறைஞ்சு போனேன். ஊரைவிட்டே ஓடிப்போனேன். இத்தனைக் காலமும் நான் தாய் நாட்டில்கூட இல்லை. சாம்பியாவில் ஓர் ஆஸ்பத்திரியில் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். என் மனைவி இறந்து போனாள்னு செய்தி வந்தது. இங்கே திரும்பி வந்தேன். மாமனார் குழந்தைகளைத் தன்னிடம் வச்சுக்கப்போவதாக வம்பு செய்தார். சரின்னு அவர் கிட்டேயே விட்டுட்டேன்.”

“இந்த உண்மையை அப்போ ஏன் என்கிட்ட சொல்லலை!”

“சொன்னால் நீ என்னை வெறுத்து ஒதுக்கி விடு வேன்னு பயம். உண்மையா சொல்றேன் ஊர்வசி, முதலில் எனக்கு நடந்தது ஒரு பொம்மைக் கல்யாணம். உறவு விடக்கூடாதுன்னு ஒரு நோயாளிப் பெண்ணை என் தலையில் கட்டி என் வாழ்வையே நாசப்படுத்தித் தாங்க என்னைப் பெத்தவங்க. உன்னைப் பார்த்ததும் தான் எனக்கு வாழ்க்கையிலே ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டது. உண்மையா நான் நேசித்த ஒரே பெண் நீதான். உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியாம என் மாமனார் வந்து கலாட்டா பண்ணிடுவார்னு பயந்து கொண்டு ஊரைவிட்டே ஓடிவிட்டேன், தப்புன்னு ஒப்புக்கிறேன். அதை மறந்து என்னை மன்னிச்சிடு.”

“அந்தக் கதை எல்லாம் நான் எப்பவோ மறந்துட்டேன்.”

“ஊர்வசி, அப்படி அலட்சியமாப் பேசாதே. நான் தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பினதும் முதல்வேலையா தாமரைப் பட்டிக்குப் போய் உன்னைத் தேடினேன். பட்டணத் துக்கு வந்துட்டங்கன்னு சொன்னாங்க. நானும் ஆறு மாசமா உன்னை இங்கே தேடாத இடம் பாக்கியில்லை. சில நாளைக்கு முந்தான் எங்க மருத்துவமனை டாக்டர்

இங்கே சில மருந்துகளை மொத்த விலைக்கு வாங்க வந்தப்போ, ஓர் அழகான பெண்ணை வரவேற்பு பகுதி யிலே பார்த்ததாகச் சொன்னார். பேரைக் கேட்டதுமே எனக்குச் சந்தேகம் வந்தது. சில நாள் முன் நான் உங்கள் அலுவலகத்துக்கு வர்துபோல வாசல் வரை வந்து வரவேற்பறை பக்கம் எட்டிப் பார்த்தேன். அந்த ஊர்வசி நீயேதான்னு தெரிஞ்சப்போ எனக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி... ஒரு சில நாளை உன்னை எப்படியாவது சந்திச்சு பேசணும்னு நான் பட்ட பாடு... அப்பப்பா... ஊர்வசி ஊரைவிட்டு ஓடினேன். நாட்டைவிட்டுக்கூட போய் விட்டேன். ஆனால், மனதைவிட்டு உன் மேலே எனக்கு இருக்கிற அன்பை ஒதுக்கவே முடியலை. ஊர்வசி, உன்னை நான் உயிரினும் இளியவளா இன்ன மும் நேசிக்கிறேன் தெரியுமா?” அவனது குரல் கர கரத்தது.

நெஞ்சம் கரைந்து போனாள் அவள்.

“அரவிந்த், இப்போ நீங்க சொல்றதெல்லாம் உண்மையா?”

“அத்தனையும் உண்மை ஊர்வசி, என்னை நம்பு. இப்போ நான் அந்தக் கல்யாணத்தில் இருந்து விடுதலை யடைஞ்சுட்டேன். என்னை இப்போ ஏத்துக்குவியா ஊர்வசி? நமக்கு இடையே ஏற்பட்ட இந்தப் பிரிவு காலத்திலே உன் மனதிலே வேறு யாருக்காவது...”

ஊர்வசி பதில் அளிக்காது திடீரென்று குலுங்கி அழுதாள்.

அன்று இரவு அவளுக்கு உறக்கமேயில்லை.

தேவநாதனின் களையான முகம் நினைவில் தோன்றியபோது எல்லாம் அவளுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

ஒரு நல்ல மனதை நோகச் செய்யப் போகிறோமே என்ற குற்ற உணர்வில் கவலைப்பட்டாள்.

அரவிந்தன் நினைவு மறந்துபோன அந்த எதிர் பார்ப்புகளைக் கிளறி மனதின் ஒரு முலையில் லேசான நம்பிக்கையையும், உற்சாகத்தையும் உண்டாக்கியது.

அண்ணன் மரணத்திற்கு காரணமாக இருந்த அரவிந்தனை மணக்க ஒப்புதல் கொடுப்பது முறையா?

ஐயோ! அந்த நல்ல மனிதன் தேவநாதனுக்கு என்ன முடிவு சொல்லப் போகிறான்?

குழம்பிக்கொண்டிருந்தான்.

அடுத்த நாள் பஸ் நிலையத்து அருகே தனது "வாலியண்ட்" காரை ஓட்டி வந்து அவளை அதில் ஏற்றிக் கொண்டான் அரவிந்தன்.

கார் காற்றைப்போல நெடுஞ்சாலையில் தவழ்ந் தோடியது.

"ஊர்வசி, உன்னைப் பிரிஞ்ச இந்த சில ஆண்டுகள் நான் உன்னை மறக்க முடியாது. பட்ட வேதனை சொல்லில் அடங்காது. அதனாலே இன்னிக்கு நீ உன் சம்மதத்தைக் கட்டாயம் எனக்கு இப்பவே சொல்லி டனும். நீ என்னை நேசிக்கிறது உண்மையானால்— நம்பறது உண்மையானால் என்னோட இப்பவே காரில் திருவான்மியூரில் இருக்கும் என் பங்களாவுக்கு வந்து டனும். இன்று இரவு நீ என்னோடு அங்கே தங்கிடனும். நாம் ரெண்டு பேர் மட்டும் ஆனந்தமா... நம்ம வருங் காலத்தைப்பத்திப் பேசி தீர்மானிச்சி..."

பேசிக்கொண்டே வெறிபிடித்தவன் போல தன் இடக்கையை நீட்டி அவள் கரத்தை அழுந்தமாகப் பிடித்தான்.

"சே... இதென்ன யோசனை? பண்புகெட்டதனமா பேசிகிட்டு" கோபத்துடன் தன் கையைப் பிடித்த அவள் கரத்தை உதறிவிட்டு, தெரு முனையில் அவள் இறங்கிக் கொண்டான்.

யுவனல்லி

"மனதாலே இணைஞ்சுபோயிட்ட நமக்குக் கல்யாணம்கிறது ஒரு சம்பிரதாயத்துக்குத்தானே? இதில் என்ன தப்பு?"

சீற்றத்துடன் அவனை முறைத்துப் பார்த்தாள் ஊர்வசி. அவன் நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

இந்த அரவிந்தன், உண்மையில் அவளை நேசிக் கிறாரா? திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்புகிறாரா? அப்படியென்றால், இந்த பண்புகெட்ட கோரிக்கை எதுக்கு?

ஒரே குழப்பம்! கோபம்!

வேகமாக வீட்டுக்குத் திரும்பினாள். கைப் பையை அலுப்புடன் நாற்காலி மீது வீசிப்போட்டாள்.

அத்துடன் ஒரு சிறு குறிப்புப் புத்தகமும் தொப் பென்று கீழே விழுந்ததைக் கண்டாள்.

எடுத்துப் பார்த்தாள்.

அது வைத்தியர்கள் நோயாளிகளுக்கு மருந்து சீட்டு எழுதிக் கொடுக்கும் தாள்கள் அடங்கிய அட்டை. அவன் பெயர்—தொலைபேசி எண்... வேலை செய்யும் மருத்துவமனையின் முகவரி எல்லாம் தலைப்பில் கொடுக்கப்பட்டு இருப்பதைப் பார்த்தாள்.

பரிச்சென்று மின்னலாக ஓர் எண்ணம் மனதில் உதயமாகியது.

அன்று இரவு அவள் நிம்மதியாக உறங்கிப்போனாள்.

10

யிறுநாள் காலை அவள் அலுவலகத்தில் விடுப்பு எடுத்துக்கொண்டு, ஆட்டோ ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு பூந்தமல்லி நெடுஞ்சாலையில் இருந்த அன்புமணி மருத்துவமனைக்கு விரைந்தாள்.

அது ஒரு சிறு தனியார் மருத்துவமனை. புதிதாக சமீபத்தில் கட்டப்பட்டது போன்ற தோற்றம். முன்னால் சின்னஞ்சிறு தோட்டம். அதைத் தாண்டி படிக்களில் ஏறிகண்ணாடிக் கதவுக்குப் பின்னால் தெரிந்த வரவேற்பு அறைக்குள் நுழைந்தவர் அதிர்ந்து போனான்.

கல்யாணத்துக்கு முதல் நாள் கோவிலில் சந்தித்த, கலவரத்தை உண்டாக்கிய அதே பெண்... வரவேற்பு அறை மேசைக்குப் பின்னால், புன்முறுவலுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“அட! நீங்க இங்கே எப்படி!” கேலியும் குரோதமுமாகக் கேட்டாள் அவள்.

“அதே கேள்வியை நானும் கேட்கிறேன்...” ஊர்வசி ஆத்திரமாக அவளை வெறித்தாள்.

“தாராளமா கேளு. இது எங்கள் அப்பா, என் சகோதரி கணவர் டாக்டர் அரவிந்தனுக்காக கட்டிக் கொடுத்த மருத்துவமனை. இதில் வேலை செய்ய எனக்கு உரிமை உண்டு. டாக்டர் அரவிந்தன் என் சகோதரியின் கணவனு நான் முன்பே சொல்லியிருப்பது உனக்குத் தெரியும்...”

“உன் சகோதரி இறந்துபோன பின்புகூட இன்னும் அதே உறவா...”

“என்ன உளறுகிறே! என் சகோதரி உடம்பு குணமாகி தன் கணவனுடன் மூன்று ஆண்டுகாலம் சாம்பியாலிலே இருந்துட்டு இப்பத் திரும்பி வந்திருக்கா. தனியா வரலை. இன்னொரு குழந்தைக்குத் தாயாகும் நிலையிலே தாய் நாட்டுக்கு கணவனோடு வந்து இருக்கா. இந்த மருத்துவமனை இப்போ அரவிந்தனுடையது. என் சகோதரியின் பிரசவமும் இங்கேதான் நடக்கப் போகுது. எதுக்காக அவரைத் தேடிக்கிட்டு இங்கே வந்திருக்கே? மறுபடியும் எங்க குடும்பத்திலே குழப்பத்தை உண்டாக்கவா?”

ஊர்வசி திகைப்புடன் பேசமுடியாது, சிலையாக நின்றாள்.

கல்லு போல மனைவியை உயிருடன் வைத்துக் கொண்டு அரவிந்தன் இப்படி ஒரு பொய்யைச் சொல்லணுமா?

“என் சகோதரி செத்துட்டா, அதனாலே கவலை இல்லாம டாக்டர் அரவிந்தனை இப்போது நீ கல்யாணம் செஞ்சுக்கலாமனுதானே நினைச்சு அவரைப் பார்க்க வந்தே... என் அத்தான் அப்படி ஒரு கதை உங்கிட்ட சொல்லியிருக்கணும். அழகான பெண்ணைக் கண்டால் அவருக்கு ரொம்ப சபலம். அவர் பேச்சில் மயங்கிக் கெட்டுப்போன பெண்கள்...”

அவள் முடிக்குமன்... பதட்டமாக படிக்களைத் தாண்டி ஓட்டமும் நடையுமாக தோட்டத்திற்கு வந்து விட்டாள், ஊர்வசி.

அப்போது கேட்டைத் தாண்டிக்கொண்டு நடைபாதை மீது அந்த பழுப்பு வண்ண “வாலியன்ட்” கார், கப்பல் போல நகர்ந்து ஓடி வந்து நிற்பதைக் கண்டாள்.

வண்டியை ஓட்டி வந்த டாக்டர் அரவிந்தன் கீழே இறங்கி மறுபக்கம் வந்து கதவைத் திறந்து கைத்தாங்கலாக ஒரு பெண்ணை இறக்கி விடுவதைக் கவனித்தாள்.

தாய்மையில் பூரிப்பாகத் தெரிந்த அந்தப் பெண் இறங்குமன் குளிந்தபோது சட்டைக்குள் இருந்து கொத்தாக திருமாங்கல்யம் தங்கச் சரட்டிலே மார்பு புடவை மீது விழுந்து தூரிய ஒளியில் பளபளப்பதைக் கண்டு மிரண்டு போனாள்.

அய்யய்யோ! எத்தனை பெரிய பொய்!

பூமி இடிந்து வானம் பொடியாக— உலகமே அவளைச் சுற்றி சுழல்வது போன்ற பெரும் திகைப்பில் அவள் ஒரே பாய்ச்சலாக ஓடி, சாலையில் விரைந்து கொண்டிருந்த ஓர் ஆட்டோவை நிறுத்தி ஏறிக் கொண்டாள்.

அப்பொழுதுதான் அவளுக்கு முச்சுவிடத் துணிவு வந்தது.

வைத்தியர் பணி ஓர் உயர்ந்த தொழில். நோயினால் அவதிப்படும் மக்களின் துன்பத்தைப் போக்கி, நோயைக் குணப்படுத்த முயலும் அரும்பெரும் பணி. அதில் ஈடுபட்டு இருக்கும் ஒரு வைத்தியனுக்கு இப்படியா ஒரு கேவலமான புத்தி? பெண் ஆசையாமே! கொலைகூட செய்ய அஞ்சமாட்டான், படுபாவி! வஞ்சகமாகப் பேசி அவள் கற்பையே துறையாடப் பார்த்தானே!

போயும் போயும் இவனையா அவள் காதலித்தாள்? இந்த பாதகனை நினைத்து உருகி, மனதிலே கசப்பையும், வெறுப்பையும் திரட்டிக்கொண்டு, தன் வாழ்வையே அழித்துக் கொண்டிருந்தாளே...

மேலே சிந்திக்க முடியாது குபுக்கென்று பொங்கி வழிந்த கண்ணீரை ஆத்திரத்துடன் துடைத்துக் கொண்டாள்.

பொன்மாலைப் பொழுதில் அவள் தேவநாதனுடன் கடற்கரையில் நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

“பத்து நாளுக்குமேல் ஆகிவிட்டது. நான் கேட்ட தற்கு இன்றைக்காவது பதில் கிடைக்குமா?”

சிரித்தபடியே காந்தி சிலையருகே ஓர் இடத்தில் அவளுடன் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“இந்த இடத்தில்தான் உன் முடிவைக் கேட்கணும்னு எனக்கு ஆசை. நான் சொல்ல வேண்டியதையும் இங்கே தான் சொல்ல விரும்புகிறேன். காந்தியடிகள் அரிச் சந்திரன் போல வாழ்ந்த உண்மையான மனிதர். அதனாலே, நான் சொல்றதையெல்லாம் நீ நம்பலாம். எனக்கு இந்த சிலை முன் பொய் சொல்லத் துணிவு இருக்காது.”

லேசாக ஊர்வசி சிரித்துவிட்டாள். இந்த சிலையருகேதானே அரவிந்தன், அவளிடம் காதலிப்பதாகக் கதை சொன்னான்?

பவளமல்லி

உண்மையைப் பேசுகிறவங்களுக்கு, மனம் ஒண்ணே சாட்சி. பொய் பேசுகிறதே தொழிலா உள்வங்களுக்கு கடவுளே சாட்சியாக நின்றாலும் பயன் இல்லை.

“நீங்கள் நினைக்கிற அளவுக்கு நான் உயர்ந்த குணமுடைய இலட்சியப் பெண் இல்லை. இதே இடத்தில் என்னைக் காதலிப்பதாக உறுதி சொன்ன டாக்டர் அரவிந்தன் என்பவரிடம் மனதைப் பறிகொடுத்து, உணர்வுகள் குழம்பி, மனம் குலைந்து போனவள். உடலால் கெட்டுவிடவில்லை; ஆனால், உள்ளத்தால் அழிந்து போனவள். நேத்துவரைகூட அந்தக் கயவனின் பேச்சை நம்பிக்கொண்டு என்னையே நான் ஏமாத்தி கிட்டிருந்தேன்.”

“எனக்குத் தெரியும். டாக்டர் அரவிந்தனின் காரில் போனதைப் பார்த்தேன்.”

“பார்த்த பிறகும் நீங்கள் என்னை விரும்புகிறீர்களா?”

“நான் என்னைப் பற்றி சொல்கிறதை நீ நம்புவது போல உன்னைப் பற்றிய உண்மைகளை நீ சொல்லும் போது நான் பூரணமாக நம்பறேன். நீ முதல் முதலாக சந்தித்த ஆண் டாக்டர் அரவிந்தன். இளம் வயது. உனக்கு அப்போ பிரியப்பட்டே. அதனால் என்ன? கல்யாணத்தின்போது அவன் மறைந்தது, உன் அண்ணன் இறந்தது, நீங்கள் இங்கே வந்தது எல்லா வற்றையும் உன் தாயார் என்னிடம் ஒளிக்காமல் சொல்லி விட்டாங்க. நீயும் சொல்லிவிட்டே. இனி நான் கேட்க வேண்டியது உன் பதில் ஒன்றுதான். இப்பவும் கேட்கிறேன், உன் முடிவு என்ன?”

அவனது அமைதியான குரல், அவளது நெஞ்சத் தைத் தொட்டது.

தெளிவான அவனது முகமும், பார்வையும், அவளது புன்பட்ட மனதிற்கு மிக்க இதமாக இருந்தது.

அரவீந்தனைப் போன்ற அயோக்கியர் இடையே, தேவநாதன் போல உத்தமர்களும் இருக்கிறார்கள். அவள் நினைத்தது போல உலகத்தில் உள்ள அத்தனை ஆண்களும் வஞ்சகர்கள் அல்ல... அல்ல...

உணர்வுகள் எல்லாம் பொங்கிப் புரண்டு குலுங்க, அவள் கண் கலங்கிப் போனாள்.

“நான் சொல்றதையெல்லாம் நம்பி என் வார்த்தைகளை எடுத்துக்கிறதினால் நான் உங்களை மணந்து கொள்ள மனப்பூர்வமாக ஒத்துக்கறேன். உண்மையான ஒரு மனைவியாக இருந்து உங்கள் அன்புக்குப் பாத்திரமாகி— ஒழுக்கமானவளாக நான் வாழ்நாள் முழுவதும் உங்கள் துணைவியாக இருப்பேன்னு சத்தியம் செய்யறேன். என் அண்ணன் ஆன்மா இதுக்கு சாட்சி” மேலே பேச முடியாது தழுதழுத்தாள்.

“அடடா! என்ன இது! நல்ல மகிழ்ச்சியான சங்கதியைச் சொல்லிவிட்டு ஆனந்தமா இருக்கவேண்டிய நேரத்தில் ஏன் கண் கலங்கணும்? என் மனைவியைக் கண் கலங்காம வச்சுக்கணுங்கறதுதான் என் கொள்கைகளில் முக்கியமானது. தெரிஞ்சுக்கோ, அதோ பார்... உன் முகத்தைப் போல... புரண நிலவு அடிவானத்தில் இருந்து கடலில் குளிக்கட்டு எழுந்து வரப்பல... எத்தனை அழகா இருக்கு பார்” சொல்லிக்கொண்டே கையை நீட்டி அவளைத் தூக்கித் தன் அருகே நிறுத்தினான்.

“மல்லிப்பூ! இங்கே வாப்பா. இந்தப் பொண்ணுக்கு மல்லிகைப்பூன்னா உசிராம்... வாங்கித் தந்துடறேன். பின்னாலே அதைப்பத்தி தகராறு வேண்டாம்.” வேடிக் கையாகச் சொல்லிக்கொண்டே இரண்டு முழம் பூவை வாங்கி அவள் கரத்தில் வைத்தான்.

ஊர்வசி குப்பென்று சிரித்தாள். மகிழ்ச்சியுடன் மேலும் மேலும் சிரித்தாள். வெட்கத்துடன் அவன் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

□□□

அழகு

1

அந்த வீட்டின் குடித்தனக்காரர்கள் அத்தனை பேரும் குழாயடியில் போராடிக் கொண்டிருந்தனர்.

எட்டடிக்குப் பத்தடி அகல முற்றம் அது. எல்லோருக்கும் காலை நேரத்தில் அவசரம்.

அந்த நான்கு ஒண்டுக் குடித்தனத்தின் ஏகபோக ராணிதான் மரகதம். அவள்தான் வீட்டின் சொந்தக்காரி.

அந்தக் காலத்தில் கையில் இருக்கும் பணத்தை நாசமாக்கி விடக்கூடாது என்று அவள் அம்மா வடிவு ஒரு புத்திசாலித்தனமான காரியத்தை செய்து விட்டுப் போயிருந்தாள். தன் அருமை மகளுக்கு அந்தத் தெரு வீட்டை வாங்கிப் போட்டு விட்டிருந்தாள். அந்த வீடும் இல்லாதிருந்தால் மரகதம் இப்போது என்ன செய்து இருப்பாள்?

வாயிற் பக்கம் இருந்த சின்னத் திண்ணையில் இருந்து இருமல் ஓசை கேட்டது. தொடர்ந்து சலிக்காது இருபி குடித்தனக்காரர்களின் கவனத்தையும் அனுதாபத்தையும் அள்ளிக் கொள்வதில் சிவநேசன் கைதேர்தவன். இருமுவதில் அவன் ஒரு மன்னன்.

பாதி உண்மையாக ஏற்பட்ட இருமல், பாதி வேண்டுமென்றே அவன் எழுப்பும் சத்தம். மரகதத்திற்கு அவனது நாடகம் நன்றாகவே தெரியும். என்ன செய்வாள். அவன் அவளது கணவன். சமூகத்திலே அவளுக்கு ஒரு அந்தஸ்தை நர, காலல் தெய்வமாகத் திண்ணையோடு வாசலில் கிடக்கும் ஒரு மனிதத் துணை.

“மரகதம்! மரகதம்! கொஞ்சம் சுடுதண்ணி கொண்டா! தொண்டை காய்ஞ்சு போவுது!” இருமலுக்கு இடையே கத்தினான் அவன்.

“அம்மா, எனக்கு பள்ளிக்கூடம்போக நேரமாச்சு!” முற்றத்தை ஒட்டியிருந்த குளியலறையைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்த ரஞ்சனி சினுங்கினாள்.

மரகதம் மவுனமாக மகளைப் பார்த்தாள். காலை துரியன் முற்றத்தில் “க்யூ” வரிசையில் அமர்ந்திருந்த பித்தளைப் பாத்திரங்களின் மீது பட்டு ஒளி ஜாலமாகத் தெரிந்தது.

அப்பொழுதுதான் குளித்துவிட்டு பளிச்சென்று வந்த மகளின் முகத்தில் அந்த ஒளிச் சிதறல் வீழுந்தபோது... மரகதம் ஒரு கணம் அயர்ந்துபோய் நின்றுவிட்டாள்.

பத்தாம் வகுப்பில் காலடி எடுத்து வைத்திருக்கும் சிறுமி என்று ரஞ்சனியை யாராவது சொல்வார்களா? அடேயப்பா... அந்த உயரம், முகத்திலே கருகருவென மின்னிய வீழிகள், கூர்முக்கு, சிறிய வாய், சுருண்ட முடி, தாழம்பூ நிறம்.

பாவாடை சட்டையில் நின்ற மகளின் அழகைப் பார்த்து தாய் திகைத்தே போனாள். அதே சமயம் மரகதத்தின் அடி வயிற்றை என்னவோ செய்தது. இந்தப் பாலிப் பெண் இப்படி மடமடன்னு வளர்ந்துகிட்டுப் போறானே? பக்கத்துப் போர்ஷனில் குடியிருக்கும் மாதவியம்மா சொல்வது நினைப்பில் வந்தது.

“குப்பையிலே வச்ச வாழையாட்டம்... எந்தா வளர்த்தி ஈகுட்டி!” மரகதம் இப்போது வெறும் கண்ணாடிக் கல்லாகி குப்பையில் தூக்கி எறியப்பட்டவள் தான்.

ஒரு காலத்தில்... இதே மரகதம் மிஸ் மோகினியாக... நாடக மேடைகளிலும், நட்சத்திரமாகத் திரைவானிலும் ஒளிர்ந்தவள். இப்போது?

அந்தத் தெரு வீட்டின் சொந்தக்காரி. நாலு குடித் தனங்களின் மாதாந்திர வாடகையில் ஜீவனம் செல்கிற வள். அவ்வப்போது அத்திபூத்தாப்போல கிடைக்கும்

பவளமல்லி

அமைச்சர் நாடகமேடைகளில் அம்மா பாத்திரம் தாங்கும் ஒரு சாதாரண நாடக நடிகை.

எப்படி உயரப்பறந்தவன். எவ்வளவு வேகமாக இறங்கி வந்து வீட்டிருக்கிறான்.

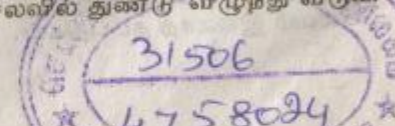
“என்னம்மா சொல்லிக்கிட்டே, இருக்கேனே, காது கேட்கலையா? தலையைப் பின்னி விடும்மா...” முனு முனுத்த மகள் ரஞ்சனி அவர்களது குடியிருப்புப் பகுதிக்குள் சென்று மறைந்தாள்.

தண்ணீர் பீடித்துக்கொண்டிருந்தாள் எதிர் பகுதி கனகவல்லி. அவள் முகத்திலே விஷமப் புன்னகை.

“இந்தக் காலத்து குழந்தைகளுக்கே பொறுமை கிடையாது. அதுவும் நம்ப ரஞ்சனிக்கு கொஞ்சம்கூட கிடையாது. ஏதடா அப்பா ஒருவாய் தண்ணி குடிக்க கேட்கிறாரே. பாவம் இருமலோடு கஷ்டப்படறாரேன்னு கொஞ்சமாவது நினைச்சப்பாக்குதா? தன் வேலை முடியணும்னு அவசரம். தலையைப் பின்னிக்கக்கூடத் தெரியாம வளர்ந்து நிக் குது... பாவம், மரகதம் நீ என்ன செய்வே? மகளை கவனிப்பியா... நோயாளி புருஷனைப் பாப்பியா?” போனியான அனுதாபத்துடன் தண்ணீர் குடத்தை இடுப்பில் தூக்கி நக்கென்று வைத்துக்கொண்டு நகர்ந்தாள்.

அவளது கணவன் குளிப்பதன் பெட்டி தயாரிக்கும் கம்பெனியில் ‘மெக்கானிக்’ சொன்ன பேச்சை கேட்கும் இரண்டு சிறு குழந்தைகள். வாடகை குறைவான வீட்டில் வாழும் குடித்தனம். சுகமாக வாழத் தெரிந்த சாமர்த்தியக்காரி.

அந்த கனகவல்லியை விரோதித்துக்கொள்ள மரகதத் தால் முடியாது. டி. வி. வாங்கி வைத்திருக்கும் ஒரே ஒரு குடித்தனக்காரி அவள் ஒருத்திதான். அவ்வப்போது மரகதத்தின் மாதாந்திர செலவில் துண்டு வீழுந்து விடும்.

கைமாற்றாக இருப்பதோ ஐம்பதோ அவசரத்திற்கு கொடுத்து உதவுகிறவனும் அவள் ஒருத்திதான்.

மகள் ரஞ்சனிக்கு சினிமா பைத்தியம் எக்கச்சக்கமாக உண்டு. கனகவல்லி வீட்டு டி. வி. நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்க அந்தப் பகுதிக்கு ஓடிவிடுவாள். அவ்வப்போது கனகவல்லி குடும்பத்துடன் அம்மாவிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடி பணம் வாங்கி, சினிமா பார்க்கப் போய் விடுவாள்.

“என்ன மலைச்சிப்போய் நின்னுட்டே தங்கச்சி? வாசல்ல பாவம் சிவநேசன் தம்பி இருமிக்கிட்டு இருக்குது, சுடு தண்ணியை நான்கொண்டு குடுக்கிறேன். நீ ரஞ்சனியைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்ப வழியைப் பாரு” பின் பகுதியில் வாழும் அமிர்தம்மாள் அக்கறையுடன் கூறிவிட்டு... தண்ணீர் தவலையுடன் மறைந்தாள்.

அமிர்தம் வயதில் மூத்தவள் மட்டுமல்ல, அவளது கணவர் கவிஞர் காளமேகம் திரைப்படங்களுக்குப் பாடல் எழுதுபவர். ஒரு சமயம் மரகதம் கதாநாயகியாக நடித்த படங்களுக்குக்கூட பாட்டு எழுதி வந்தவர். அப்படி சினிமா உலகில் ஏற்பட்ட அண்ணாச்சி தொடர்பு இப்போது பின்கட்டு போர்ஷனில் குடியேறி விட்டது.

அண்ணாச்சிக்கு பாவம் ஜாதகதோஷம், மரகதத்தைப் போலத்தான்.

சினிமா ஸ்டுடியோக்களை படையெடுத்து கால் ஓய்ந்துகொண்டிருந்தார். நாடக மேடையில் அவ்வப்போது மரகதத்திற்கு அடிக்கும் புயல்போல அவருக்கும் சிறு சந்தர்ப்பங்கள் கிடைப்பதுண்டு. இடையே திரைப்பட ஜாம்பவான்களிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடித் தமது பிழைப்பை நடத்தி வந்தார். கடவுள் அதிர்ஷ்டத்தைப் பண விஷயத்தில் அருளாவிட்டாலும் குழந்தைகள் விஷயத்தில் அருளிவிட்டிருந்தார். அநாவது மக்கள் செல்வம் இல்லாத தம்பதிகள்.

இந்த அகவிலை ஏற்றத்தில் நாமிருவர் — நாமே இருவர் என்று அவர்கள் வாழ்க்கை ஓடியது.

ரஞ்சனி மீது அந்தத் தம்பதிகளுக்கு ஒரு தனிப் பாசம். தங்களுக்குப் பிறக்காத மகள் போல அவளைக் கொஞ்சிக் கொண்டாடினர்.

தங்கச்சிக்கு அவ்வப்போது நாடகத்தில் அம்மா வேட சிபாரிசுகளை வாங்கித் தரும் கைங்கரியம் கவிஞருடையது.

வெற்றிலைக் காவியேறிய பற்களைக் காட்டியபடி உற்சாகமாக சிரித்துக்கொண்டு, “தங்கச்சி! ஒரு நல்ல பார்ட்டி வந்திருக்கு... அவசரமா அம்மாவேடம் கட்டணுமாம். வறியா கைமேலே பணம் விழுந்திடும்.”

அவ்வப்போது ரேடியோ, டி. வி. நாடகங்களில் மரகதம் தலை நீட்டினாள், பழம்பெரும் நடிக்கை மிஸ் மோகினியாக!

“அம்மா!”

“குட்டி விளக்குது! போய்க்கோங்க. ஞானவெள்ளம் பிடிச்ச தரும்” மலையாளமும் தமிழும் சங்கமமாகிவிட்ட கலவை மொழியில் மாதவி உரக்கக் கத்தினாள்.

மரகதத்தின் குடியிருப்புப் பகுதியில் இரண்டு பெரிய அறைகள்—அவைகளை இணைந்த ஒரு நீண்ட தாழ் வாரம்—மங்களுர் ஓடும் சிறிய ஓடுமாகக் கட்டப்பட்ட பழைய கால கட்டடம் அது.

கீழே அழகிற்காகப் போடப்பட்டிருந்த சிவப்பு வண்ண சிமிட்டுத்தரை தனது மெருகு குலைந்து... அங்கங்கே...வெடிப்புக்குடன் தெரிந்தது.

நீண்ட தாழ்வாரத்தின் சுவரை ஒட்டினாற்போலிருந்த மேசைமேல்தான் ரஞ்சனி தன் புத்தகங்கள், பேனா, பென்சில் வகைகளை குவித்து வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் படிக்கும்போது அம்மா கால் அதிர நடக்கக்கூட அஞ்சுவாள். ரஞ்சனிக்கு அப்படி ஒரு கோபம் வரும்.

“இந்த வீட்டில் நிம்மதியா படிக்கக்கூட ஒரு இடம் கிடையாது...எப்படித்தான் பரிட்சையில் வெற்றி பெறப் போகிறேனோ?” எரிந்து விழுவாள்.

“இதோ ஒரு நொடியில் எடுத்து வரேன். கொஞ்சம் பொறுத்துக்கோம்மா!” அவசரமாக டயைத் தயாரித்து ஆற்றி எடுத்துக்கொண்டு ஓடி வருவாள் மரகதம். இரவில் மகளுடன்கூட உட்கார்ந்து கொண்டு அவளும் பரிட்சைக்குப் படிப்பதுபோல ஏதாவது ஒரு பத்திரிக்கையுடன் அரைத் தூக்கத்தில் ஆடி விழுவாள்.

“இன்னிக்கு வெங்காய சாம்பாரா வேணும்? வச்சுத் தரேன். பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து வரும் போது பசிக்குதா? கவலைப்படாதே, நித்தம் ஒரு டிபன் செஞ்சு தயாரா வச்சிருக்கேன். விளையாட்டில் பங்கெடுத்து கிட்டதிலே கால் வலிக்கிறதா? படுத்துக்கோ, நான் பிடிச்ச வீட்றேன்” பத்தாவது வகுப்பு வந்து விட்ட மகளுக்கு பயந்துகொண்டு ஓடி ஓடி பணி வீடைகள் செய்தாள் மரகதம்.

எப்படியாவது ரஞ்சனி படித்து...முன்னுக்கு வந்து... அவளது கல்வியறிவால் பிரகாசிக்கணும். நல்லா சுகமா வாழணும். தான் பட்ட கஷ்டங்கள் மகளுக்கு வேண்டவே வேண்டாம். இதுதான் அவளது தினசரி பிரார்த்தனை. மகளைப் பற்றிய வருங்காலக் கனவு. இந்தக் கனவு நினைவாக அவள் உடலை ஓடாகத் தேய்க்க சிறிதும் அஞ்சவேயில்லை.

மேசையை அடுத்து சுவரில் தொங்கிய பழைய போட்டோ ஒன்றில் காது ஜிமிக்கி கன்னத்தில் இடிக்க... வரிசை பற்கள் தெரிய...அழகாக சிரித்தபடி..மோகினி இளமங்கையாக ஓயிலாக நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“அம்மா! இந்த படத்திலே இருக்காப்போலத்தான் இப்பவும் நீங்க ரொம்ப அழகா இருக்கீங்க. ஆமாம்! நீங்க ஏன் பெரிய நட்சத்திரமா வரமுடியுலை?”

மகள் அந்தப் படத்தைப் பார்த்துவிட்டு கேட்கும் பொழுது எல்லாம் மரகதம் வேதனையில் நெஞ்சு விரிந்து போவாள்.

‘நானிருக்கேன், பயப்படாதே’ என்று அபயம் கொடுத்தவன் பின்னர் எப்படி மாறிப் போனான்? அத்துடன் அவளது வாழ்க்கையும் எப்படி திசைமாறிப் போனது?

மிஸ் மோகினியாக அவள் திரைப்படத்தில் ஜொலித் தது சில படங்களில்தான். ஆனால், ஒவ்வொன்றும் தயாரிப்பாளருக்கு பெரும் வெற்றியையும், பணத்தையும் வாரித் தந்தன. அவளுக்குப் புகழையும் பணத்தையும் காதலையும் கலந்து கொடுத்தன.

“அம்மா, நேரமாகுதும்மா! இன்னிக்கு எங்கள் மிஸ்டெஸ்ட் வச்சிருக்காங்க!” ரஞ்சனியின் சினுங்கல்கள் அவளை விழிப்புறச் செய்தன.

நினைவுகளை உதறிவிட்டு அவசரமாக முன்னறைக்குச் சென்றாள் மரகதம். சன்னல் அருகில் இருந்த முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி அருகே ரஞ்சனி சீப்பு சசிதம் தலை விரிகோலமாக நின்று கொண்டு இருந்தாள்.

அடர்த்தியான சுருட்டை முடி தோள்வரை அடங்காமல் பரந்து கிடந்தது.

ரஞ்சனி படிப்பில் மிகவும் கெட்டிக்காரி, ஆனால் தன்னைக் கவனித்துக்கொள்ளத்தெரியாத மக்குப் பெண். அவளுக்குத் தலைவாரிப் பின்னுவது முதல, பள்ளிச் சீருடை பொத்தான் தைப்பதுவரை அம்மாதான் செய்ய வேண்டும்.

பரிட்சை சமயங்களில் வீட்டை இரண்டு படுத்தி விடுவாள் ரஞ்சனி. அவள் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அம்மா அவளுக்குச் சாப்பாட்டை ஊட்டிவிட வேண்டும். அப்படி ஒரு பச்சைக் குழந்தையாக மாறித் தொல்லை கொடுக்கும் சுபாவம்.

ரஞ்சனி பாடத்தை உருப்போட்டுக் கொண்டு புத்தகத்துடன் முன்னும் பின்னும் நடப்பாள். மரகதம்

கூடவே நடந்து தலையை வாரி, இரட்டைப் பின்னலிட்டு, ரிப்பன்களை பட்டாம் பூச்சிபோல முடிந்துவிடுவாள்.

இதற்கெல்லாம் அந்த ஒரே ஒரு காரணம்தான். நான் பட்ட கஷ்டம் தன் மகள் படக்கூடாது. நல்லபடியாகப் படித்து, அவள் தனக்கு என்று ஒரு நல்ல வழி தேடிக் கொள்ளவேணும்! அது அவளுக்கே விளங்காத ஒரு புதிரீ.

ஆமாம்! அவள் ஏன் பெரிய நட்சத்திரமாக ஒளிர வில்லை?

அழகுருந்தது, முகவெட்டு, இளமை, நடிப்புத் திறன் எல்லாம் இருந்தன, அப்படியிருந்தும் அவளது மார்க்கெட் தடதடவென்று சரிந்து அதை பாதாளத்திற்குப் போய் விட்டதே. வீழ்ச்சி என்றால் சாதாரண வீழ்ச்சியா அது... நிமிர்ந்து நிற்க முடியாதபடி ஒரு அடி!

வாய்விட்டு குழறி அழ முடியாத ஒரு ஆழமான துயரம் அது. நெஞ்சுக்குள்ளே அடைத்துக்கொண்டு நினைத்தபோதெல்லாம் இதயமே வெடித்து விடும் போன்றதொரு இறுக்கத்தை உண்டாக்கி, அவளை ஆட்டிப்படைத்த மாபெரும் துயரம் அது.

அதனால், மகள் கிண்டிக் கிளறிக் கேட்கும் போதெல்லாம் அவளுக்கு எரிச்சல் ஏற்படுவது இயற்கையே!

"அழகர் இருக்கிறவங்க எல்லாம் பிரபல நட்சத்திர மாசி விட முடியுமா? என்னாலே பிரபலமாக முடியலை அந்தக் கதை உனக்கு எதுக்கு? உன் மனதை இது களிலே ஓடவிடாமல் பாடங்களை கவனமா படி... தெரிஞ்சதா?" சிரித்து கோபத்துடன் அதட்டுவாள். பல முறை அவள் தனது பழைய கால கனவுகளில் ஆழ்ந்து விடுவது உண்டு.

முதல் முதலாக அவள் சினிமாவில் நடிக்கத் தொடங்கிய போது நதி ஒன்றில் கதாநாயகி குளிக்கும் காட்சி!

உற்சாகத்தில் அவள் ஆழம் தெரியாது கொஞ்சம் தள்ளியே உள்ளே இறங்கிவிட்டாள்.

"தண்ணி இழுக்குதே... ஐயோ பயமா இருக்கே!" அவளையும் மீறி அச்சத்திலே அலைவிட்டாள்.

உண்மையில் படப்பிடிப்புக்கு வந்திருந்த அத்தனை பேரும் பயந்துதான் போனார்கள்.

நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்துகொண்டு, தனது மேக் கப்பை சரி செய்ய சிறு தண்ணாடியொன்றில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கதாநாயகன் பரபரப்புடன் கையில் இருந்ததை புல் தரைமீது வைத்துவிட்டு, போட்டிருந்த வேஷத்துடன் தொபிரென்று நீரில் பாய்ந்து, ஒரே தாவலில் அவள் தோளைப்பற்றி தன் அருகே இழுத்துக் கொண்டு, "பயப்படாதே—நானிருக்கேன்" என்று மெல்லியதாகச் சொன்னபோது, அந்தப் பயங்கர அனுபவத்தின் இடையே அவள் மனம் மகிழ்ச்சியில் எப்படித் துடித்தது?

"இன்னிக்கு ராத்திரி டி.வி.யிலே ஒளியும் ஒளியும் இருக்கும், இல்லையாம்மா?" ரஞ்சனி குழந்தைத்தனத்துடன் கேட்டாள்.

"உங்கள் கிளாஸ் டெஸ்ட்டுக்கு இந்தக் கேள்வி ரொம்ப முக்கியம். பேசாமல் போடி—" அதட்டினாள் மரகதம்.

ரஞ்சனி உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டாள். அவளது மூக்கு நுனி சிவந்து விட்டது. அம்மா மீது ஏற்பட்ட கோபத்தை மறைக்கத் தன் முகத்தைக் கண்ணாடியில் பார்த்துக்கொண்டாள்.

பச்ச வண்ண சீருடை—வெள்ளை சட்டை—அவளது நிறத்திற்கும் உயரத்திற்கும் கவர்ச்சியாகத்தானிருந்தன.

"ம்...? என்னை அவசரப்படுத்திட்டு அழகு பார்த்திட்டு நின்னால் எப்படி? புறப்படு. டிபன் கட்டி வச்சிருக்கேன். மறக்காம எடுத்திட்டுப்போ" தாயார் அதட்டும் குரலில் உத்தரவிட்டாள்.

“ஊகும், டிபன் வேண்டாம். நான் ரொம்ப குண்டா கிட்டு வரேன்னு என் சிநேகிதிகள் கேலி செய்கிறாங்க.”

மரகதத்திற்கு சிரிப்புதான் வந்தது. ஒரு காலத்தில் அவன் மிஸ் மோகினியாக... திரைப்பட ராணியாக இருந்தபோது இப்படித்தான் அவளும் தனது தோற்றத்தைப் பற்றி மிகவும் கவலைப்பட்டாள்.

தன் உருவத்தை கச்சிதமாக கொடிபோல வைத்துக் கொள்ள அவள் சாந்தோம் கடற்கரை மணலில் முச்சு வாங்க எவ்வளவு நாட்கள் விடியற் காலையில் ஓடியிருக்கிறாள்? குடும்ப வைத்தியர் சாப்பிடச் சொன்ன பிரகாரம் காலையில் வெறும் கருப்பு காப்பி... மணலில் ஓட்டம், பின்னர் ஆரஞ்சுபழ ரசத்துடன் ஒரு சுக்கா ரொட்டியுடன் ஒரு கரண்டி சாம்பார். பிறகு மாலை ஒரே ஒரு சிறிய கிண்ணம் சாதம், கூட்டு, ரசம் இத்யாதியுடன். பிற்பகல் எத்தனைதான் பசித்தாலும், வெறும் தேநீர்... அதுவும் சர்க்கரையில்லாது. இரவு உணவுக்கு மறுபடியும் அந்த சுக்கா ரொட்டி... கூட சிறிய அளவு சப்ஜி.

வெண்ணெய்—பால், ஓவல், கேக்... ஐஸ்கிரீம்... அல்லவா இவைகள் பக்கம் கூட திரும்பிப் பார்க்கக்கூடாது என்று வைத்தியர் கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டிருந்தார்.

உடல் சக்தியைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள இடையே சிறிதளவு புரதசத்துப் பொருளைத் தண்ணீரில் கலக்கி ஒரு டம்ளர் அருந்திவிட்டு, வைட்டமின் மாத்திரைகளை விழுங்கிவிட்டு, தினமும் மாலை வேளை நூறு தடவை ஸ்கிப்பிங் செய்துவிட்டு, அத்துடன் பரத நாட்டிய பயிற்சியும் செய்துகொண்டு... அப்பப்பா... உடம்பைக் கொடியாக வைத்துக்கொள்ள அவள் பட்டபாடு?

ஆனால் வெளியில் அதற்குக் கிடைத்த விமரிசனம் முற்றிலும் வேறு—

“மிஸ் மோகினி என்ன இப்படி இளைச்சுக்கிட்டு போகிறாள். உடம்புக்கு ஏதாவது...?”

பவளமல்லி

ஆனாலும் கயிறாக இளைச்சப் போனால், படங்களில் நடிக்க வாய்ப்பு வராதே?

கொழு கொழுவென்று உடலைப் பார்த்த கண், கொடி இடையைப் பார்க்க மறுக்குமே?”

கன்னமெல்லாம் ஒட்டி கண்கள் உள்ளடங்கிப் போச்சே, இந்தப் பொண்ணுக்கு என்ன வந்திருச்சு?” என்று ஒரு தடவை படப்பிடிப்பின்போது ஒரு பழங்கால நடிகை தந்த விமரிசனம் அவளை விழிப்புறச் செய்தது.

உடம்பு இளைக்க பட்டபாடு போல இருமடங்கு மறுபடி உடம்பை பெருக்க வைக்க அவள் சிரமப் பட்டாள்.

நினைத்தபோது அவள் தாய் ஓவலைக் கலக்கி அவள் வாயில் கொட்டினாள்.

“சாப்பிடு... வயிராற சாப்பிடு... இப்பத்தான் முகத்திலே கொஞ்சம் களை வர ஆரம்பிச்சிருக்கு” என்று வற்புறுத்தி மகளுக்குத் தினமும் ஆடைத் தயிரும் சோறும் உப்புக்காரமாக ஊறுகாயும் போட்டு உபசரித்தாள். ஒரு வழியாக உடலை ஒரு கச்சிதமான நிலைக்குக் கொண்டு வந்திருந்தாள்.

இப்போதுகூட அவளது உடல் கட்டு அப்படியே தான் இருந்தது. ஆப்பிள் ஜூஸ் காலம்போய் எளிய உணவு, வசதிகள் குறைவான வாழ்க்கை, வளர்ந்து வரும் மகள், போராட்டங்களுக்கு இடையே அவள் தன் உள்ளத்தை மட்டுமல்ல... உடலையும் கட்டுமானத்தில் தான் வைத்திருந்தாள்.

இப்போது மகள்...?

“பட்டினி கிடந்தா உடம்பு கெட்டுப் போகும். மரியாதையா டிபனை எடுத்துக்கிட்டுப் போ...” அலுமினிய டிபன் டப்பாவை பிடிவாதமாக மகளின் புத்தகக் கட்டருகில் வைத்தாள். “சீக்கிரம் சாப்பிட வா” என்றாள்.

“போங்கம்மா. நீங்க ரொம்ப தொந்திரவு செய்
றீங்க” அலுத்துக்கொண்டே மகள் சமையலறைக்குள்
முறைந்தாள்.

2

எதிர் குடியிருப்புப் பகுதியில் சுவரில் தொங்கிய
கடிகாரம் மணி ஒன்பதைக் காட்டியது. மரகதம் குளியலை
முடித்துக்கொண்டு முற்றத்தில் தயாராகக் காத்திருந்த
குடத்து நீரைத் தூக்கிக்கொண்டு தங்கள் பகுதிக்குள்
வந்தாள்.

“மரகதம் குளிக்கத் தண்ணியெடுத்து வைக்கிறியா?”
சிவநேசன் லேசாக இருமிக்கொண்டு உள்ளே மெல்ல
வந்தான்.

குச்சிகள் போன்ற கால்கள். அவைகளில் பலமில்
லாமல் தொய்ந்துபோன நடை. கன்னங்கள் உள்ளடங்கி
வெளிறிப்போன முகம். எலும்பை எண்ணிக்கொள்
என்ற உடல் வாகு. ஆனால் அந்தக் குழி விழுந்த
கண்ணில் மட்டும் குரோதமான பார்வை...

“இன்னும் தண்ணியெடுத்து வைக்கலையா? ஒவ்
வொண்ணுக்கும் பத்துவாட்டி சொல்லியாகணும். ராத்திரி
முச்சுதும் தாங்காம ஒரு மனுஷன் இருமிகிட்டிருந்தானே
அவனுக்கு என்ன ஆச்ச... ஊகும்... ஆத்தாளுக்கும்
மகளுக்கும் எத்தனையோ வேலை!” முனுமுனுத்தபடி
தள்ளாடிக்கொண்டு குளியலறை கதவைப் பிடித்தபடி
நின்றான் சிவநேசன்.

“ராத்திரி முச்சுதும் அந்த சுருட்டைப் புடிச்சீங்க.
அதான் வாய் ஓயாம இருமல் எல்லாம். என் தலைவிதி!”
மரகதம் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு அடிக்குரலில்
அதட்டினாள்.

“ரொம்பப் பேசாதே! மானம் கெட்டுப்போயிடும்”
இருமலுடன் சிவநேசன் அவளை முறைத்தான்.

“மானம் கெடாமத்தான் வாழுது. அப்பப்ப பட்டை
படிச்சிட்டு வந்து வீட்டு வாசல் திண்ணையிலே அலங்
கோலமா விழுந்துகிடக்கிறது தெரியாதாக்கும்!” மரகதத்
தின் மனம் வழக்கம் போலக் குமுறியது.

ஆனால் மவுனமாக, குளியலறைக்குள் அவன்
குளிப்பதற்கு வெந்நீரை இரும்பு வாளியில் நிரப்பிக்
கொண்டு வந்து வைத்தான். உடுத்திக்கொள்ள மாற்று
வேட்டி— சட்டை— துண்டு இவைகளை அங்கிருந்த
கயிற்றுக் கொடியில் போட்டான்.

“மெதுவாகப் போங்க. தரை வழக்குது பத்திரம்”
என்றாள் எச்சரிக்கையுடன்.

“ஆமாம்! வீட்டை கவனிக்க உனக்கு பொழுது
எங்கே இருக்கு. கொஞ்சம் பிளீச்சிங் பவுடர் போட்டு
தேய்ச்ச வைக்கிறதுக்கு என்ன கொள்ளை? உன் முஞ்சி
யிலே பவுடர் அடிச்சிட்டு வேஷம் கட்டிகிட்டு ஆடத்
தான் சரியா இருக்கு!” உறுமிக்கொண்டு சிவநேசன்
குளியலறைக்குள் மறைந்தான்.

“நான் அப்படி ஆடாவிட்டால்... வீட்டில் எப்படி
முணுவேளை சோறு கிடைக்கும். ரஞ்சனியை எப்படி
இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடத்திலே சேர்த்து படிக்க வைக்க
முடியும்? அடிக்கடி திருட்டு சாராயம் வாங்கிக் குடிச்சிட்டு
திண்ணைமேல் விழுந்துகிடக்க உன்னால்தான்
முடியுமா?” பதிலுக்கு இரைந்து அவளால் கூச்சலிட
முடியும்.

ஆனால், அவள் ஒரு தக்க துணையின்றி வெறி
பிடித்த ஆண்கள் கூட்டத்தில் சிக்கி தப்ப வகையின்றி
தவித்த காலத்தில் துணிந்து அவளை மணந்துகொண்ட
மனிதன் அவன்.

நாடக மேடையில் சிவநேசன் காட்சித் சித்திரங்கள்
எழுதுகிறவன். திரைகள் மாற்றி மாற்றி கீழே இறக்கியும்
ஏற்றியும் மாய ரோல் அமைப்புகளை ஏற்படுத்தும்
திறமைசாலி! அதனால்தான் நட்சத்திர பதவியிலிருந்து
இறங்கிக்கொண்டிருந்த மிஸ் மோகினியைத் தானே முன்
வந்து மணந்துகொண்டான்.

சடலில் தத்தளிப்பவளுக்கு ஒரு சிறு துரும்பு.

பார்ப்பவர் கண்களைப் பறித்துக்கொள்ளும் தோற்ற முள்ள மோகிணிக்கு ஒரு ஆண் துணை— சோளக் கொல்லையில் பொம்மைபோல, திண்ணையில் காவலுக்கு ஒரு கணவன், அந்த ஒரு நன்றிக்கடனுக்காக இன்றைய மரகதம் தன் ஆத்திரத்தையெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டு பேசாமல் இருக்கக் கற்றுக்கொண்டிருந்தான்.

அன்று பிற்பகல் அவளுக்கு ஒரு ரேடியோ நாடக ரிகார்டிங் வேறு இருந்தது. ஞாயிறு பிற்பகலில் ஒலிபரப்ப வேண்டிய நாடகம்.

ரிகார்டிங் என்று போய்விட்டால் வீடு திரும்பும் நேரத்தைக் குறித்து வைக்கமுடியாது. சில நேரங்களில் நினைத்ததற்கு மாறாக சட்டென்று முடிந்துவிடும். சில நேரங்களில் வீடு திரும்ப கொஞ்சம் தாமதமாகும். அப்பொழுதெல்லாம் அவளுக்கு அவளது குடித்தனக் காரர்கள்தான் உதவி செய்தனர்.

அமிர்தத்திடம் வீட்டு சாவி, ரஞ்சனி, சிவநேசன் என்று எல்லாவற்றையும் ஒப்படைத்துவிட்டு கிளம்பி விடுவான். நூறோ... எழுபத்தைந்தோ சிடைத்தது லாபம். மாத மாதம் நாலு போர்ஷன் வாடகையையும், நாடக வருமானத்தையும் மட்டும் வைத்துக்கொண்டு எப்படிக் காலந்தள்ள முடியும்?

“மரகதம்! மரகதம்!” சிவநேசன் அதட்டும் குரல் கேட்டது.

“சம்பாதிக்க துப்பு இல்லாட்டியும், அதிகாரத்துக்குக் குறைச்சல் இல்லை!” பற்களை கடித்துக்கொண்டு வேகமாகக் குளியலறைப் பக்கம் சென்றாள் அவள்.

“முதல்லே இந்த வேட்டியை எடுத்துட்டுப் போ. குறுக்கே கிழிஞ்சு போயிருக்கு. இவனுக்கு இது போதும்னு வச்சுட்டியாக்கும்” பேச்சில் திமிர் தொனிக்க ஈரத்துடன் வெளியே வந்தான் சிவநேசன்.

அப்போதுதான் அங்கே வந்தாள் மாதவியம்மாள்.

“எந்தா கஷ்டம் இது? முண்டுகீரியோ? துன்னிட்டா சரியாகும்?” என்றாள்.

‘சரியாகச் சொன்னே. கீரியும் பாம்பும் போலத்தான் நானும் இந்த மனுசனும்!’ மனதிற்குள் சலித்துக்கொண்டாள் மரகதம். கிழிந்த வேட்டியை எடுத்துக் கொண்டு தங்களது குடியிருப்புப் பகுதிக்குள் நுழைந்தாள்.

சற்று நேரத்தில் சிவநேசனுக்கு உபசாரங்கள் செய்து முடித்துவிட்டு அவளும் இரண்டு வாய் சோற்றை அள்ளி போட்டுக் கொண்டு ரேடியோ நிலையத்துக்குப் புறப்படும் பொழுது மணி பத்துக்கு மேலாகிவிட்டது.

அமிர்தம்மாளிடம் வழக்கம் போல யாவற்றையும் ஒப்படைத்து விட்டு கைப் பையுடன் தெருவில் இறங்கினாள்.

ரேடியோ நாடக ஒப்பந்தத் தாளை எடுத்து வந்திருக்கோமா? மூக்குக் கண்ணாடி கைவசம் இருக்குதா?

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெள்ளெழுத்து அவளை ஆட்கொண்டு விட்டிருந்தது. கைப்பைபைத் திறந்து ரேடியோ ஒப்பந்தத்தின் மற்றொரு நகல்— மூக்குக் கண்ணாடி யாவற்றையும் சரிபார்த்து விட்டு பஸ்சுக்கு வேண்டிய சில்லறையைத் தயாராக கையில் இருக்கிக் கொண்டாள்.

மந்தைவெளிச் சந்தில் இருந்து நேராக பஸ் நிலையத்தை அடைந்தபோது வெயில் மண்டையைப் பிளக்க ஆரம்பித்திருந்தது. ரேடியோ ஸ்டேஷன் அருகில் செல்லும் வரை அவளுக்கு காலையில் மூச்சுத் திணறிவிடும். அதிலும் இப்போது புதிதாக வந்திருந்த நாடக அமைப்பாளர் மிகவும் கண்டிப்பான பேர்வழி. சற்று முன்னே பின்னே தாமதமாக போய்விட்டால் அவளுக்கு பதிலாக வேறு யாரையாவது போட்டு ரிகார்டிங்கை

முடித்துவிட்டு மறு வேலை பார்ப்பார். அவர் வேலையில் அவர் குறியாக இருந்தார். மரகதத்தின் வீட்டில் அடுப்பு எரிகிறதா இல்லையா என்பது அவர் பிரச்சனையல்ல; அவள் குறித்த நேரத்திற்கு வந்து பங்கெடுத்துக் கொள் கிறாளா என்று கவனித்து செயல்படுவதுதான் அவர் வேலை.

"சர்..." என்று புத்தம் புதிய பச்சை வண்ண பென்ஸ் வண்டி அவளைத் தாண்டிக்கொண்டு போயிற்று.

டிரைவர் இடத்தில், கருப்புக் கண்ணாடியும்... சாயம் பூசிய முகமுமாக அவன்?

அவள் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த இரண்டு இளசு கள் இரைந்து கத்திவிட்டனர். "ஏய்! நடிகர் நந்தகுமார் ...கார் ஓட்டிக்கிட்டு போறார் பாத்தியா?" கூவினார்கள்.

"அடையாறு பக்கம் துட்டிங் நடக்குது போலிருக்கு. அதான் நந்தகுமார் மேக்கப்போட போகிறார்!"

"ஆமாம். நந்தகுமாருக்கு வயசு என்ன இருக்கும்?" பக்கத்தில் நின்ற ஒரு பெண்மணி கிரீச்சிட்டாள்.

"நான் பாவாடை சட்டை போட்டுக்கிட்டிருந்தப்போ நந்தகுமார் கதாநாயகனாக சினிமாவிலே நடிக்க ஆரம்பிச்சிருந்தார். இப்போது என் மகன் காலேஜிலே படிக்கிறான்!" என்றாள் அடுத்த பெண்மணி.

மரகதம் லேசாகத் திரும்பினாள். முன் பக்கம் முழுவதும் வரிவரியாக நரைத்த தலையுடன் ஒரு பெண்மணி நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு வயது முப்பது இருக்குமா? அதற்கு மேலேயே இருக்கும். மகன் காலேஜில் படிப்பதாகச் சொன்னாளே?

"இத்தனை வவசிலும் நந்தகுமார் கதாநாயகனாகவே இருக்காரே. அதைச் சொல்லு!" பாண்டில் தெரிந்த ஒரு கல்லூரி மாணவி வக்காலத்து வாங்கினாள். அவள் நந்த குமாரது ரசிகை போலும்,

"அவருக்கு இன்னும் மார்க்கெட் இருக்கு. அவரோட படத்தில் கதாநாயகின்னா அந்த நடிகைக்கும் அதிர்ஷ்டம் அடிக்கிறது. தொடர்ந்து பல படங்களில் நடிக்கிற வாய்ப்பு கிட்டி விடுது!" மற்றொரு மாணவி ஒத்துப் பாடினாள்.

மரகதத்தின் நெற்றி முழுவதும் பொடிப் பொடியாக வியர்த்தது. முகத்தை மீண்டும் திருப்பி எதிரே தெரிந்த பெரிய சினிமா விளம்பர போஸ்டரைப் பார்த்தாள்.

"கலையுலக கன்னி" படத்தின் எழுபத்தைந்தாவது நாளைப் பற்றிய விளம்பரம்.

நந்தகுமார் தன் அகல வாயைத் திறந்து புன்னகைத் தட்டி சின்னஞ்சிறு பெண் ஒருத்தியை மார்போடு அணைத் துக் கொண்டு இருந்தான்.

"என்ன அநியாயம்? அந்த நடிகையின் வயசென்ன! இவன் வயசென்ன?" மரகதம் நெஞ்சு நெருப்பாக எரிந்தது. கோபத்துடன் அந்த போஸ்டரை மீண்டும் ஒரு முறை பார்த்தாள்.

நந்தகுமார் படம்மா ஏரியாவெல்லாம் "மட மட"ன்னு வித்துப் போயிடுறாம். மனுசனுக்கு அப்படி ஒரு யோகம்...!

எத்தனை நாளைக்கு இந்த மனுசனுக்கு இப்படி ஒரு யோகம் இருக்கப் போகிறது, பார்த்துடலாம். எத்தனை நாளைக்கு ரசிகர்கள் இந்த மனுசன் பார்க், பீச், தோட்டம் துரவுன்னு ஓடிப்பிடிச்சு காதல் ருயட் பாடு வதைப் பார்த்திட்டு இருக்கப் போறாங்க. இப்பவெல்லாம் பள்ளிக்கூடத்தில் பிளஸ் டு முடிக்காத பையன்களையும், பெண்களையும் பிடிச்சு சினிமாவில் போடும் நாகரிகம் கிளம்பிடுச்சி! பார்க்கலாம் இவன் நீடிச்ச ஜொலிக்கிறதை, தனக்குள் ஆத்திரத்துடன் பலவும் எண்ணிக் குமுறினாள் மரகதம்.

“ஜெர்மனிக்கோ வேறு எங்கேயோ போய் பிளாஸ்டிக் சர்ஜரி பண்ணிக்கிட்டு...பேஸ் லிப்ட் பண்ணிக் கொண்டு வந்திருக்காராம். அதனால்தான் வாஸ்பனாட்டம் ஜம்முனு இருக்கார்” மறுபடியும் அவன் ரசிகை அந்த காலேஜ் குமாரி விளக்கம் கொடுத்தான்.

“உனக்குத் தெரியுமா ஒரு உண்மை! பேஸ் லிப்டிங் ஆபரேஷனை ஒரே ஒரு தடவைதான் செஞ்சுக்க முடியுமாம். மேலே இழுத்து பிடிச்ச தச்சுருக்கிற தசை கீழே இறங்க ஆரம்பிச்சுட்டா கோவிந்தாவாயிடுமாம். ரொம்ப மூஞ்சிலே சுருக்கம் தெரியுமாம்!” சிரித்தான் அவளது தோழி.

“மேக்கப்பைக் கலைச்சப் பாருங்க நிறையவே சுருக்கங்கள் தெரியும்” செரல்ல வேண்டும் போல மரகதத்தின் நா துடித்தது. எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டாள். படபடத்த தன் நெஞ்சத் துடிப்பையும் நந்தகுமாரைப் பார்த்ததில் ஏற்பட்ட பரபரப்பையும் சமாளிக்க முயன்ற படி அவள் பஸ் வரும் திக்கில் பல முறை தலையை நீட்டி எட்டிப் பார்த்தாள்.

முடிவில் பஸ் வருவது கண்களில் தெரிந்தது. அப்பாடா என்றதொரு உணர்வில் பெருமூச்செறிந்தாள்.

இத்துடன் நந்தகுமாரின் புகழ் புராணம் கேட்பது முடிவடையுமே! பஸ் வந்து நின்றதும் அவளுக்கு ஆறுதலாகத்தானிருந்தது.

அகில இந்திய வானொலி நிலையத்துக்குள் நுழைந்த போது சரியாக பத்து நிமிடம் முன்னதாகப் போய் சேர்ந்து விட்டதை அறிந்தாள். வரவேற்பு அறையில் அமர்ந்திருப்பவரின் புத்தகத்தில் கையெழுத்திட்டு விட்டு உள்ளே சென்றபோது நாகவேலு முதலில் கண்ணில் பட்டார்.

“வாங்கோ மோகினியம்மா, தயாரிப்பாளர் நம்மளை ஸ்டூடியோவில் காத்திருக்கச் சொன்னாராம். நீங்க

பவளமல்லி

117

வருவீங்கன்னு தெரிஞ்சுகிட்டேன்” உரக்கக் கூறியபடி வரவேற்றார்.

வரிசையாகப் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலிகளில் அவளுக்குத் தெரிந்ததும் தெரியாமலும் பல முகங்கள். எல்லோரும் சட்டென்று அவள் பக்கம் திரும்பினர். காலோடு தலைவரை...நெருப்பாவிட்ட உணர்வில் உடலைக் குறுக்கிக் கொண்டு ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

“பண்ணையார் காதலி” என்ற படத்தில் நடிச்ச மோகினியா இவள்? அடையாளமே தெரியாதபடி ரொம்ப மாறிவிட்டாளே? தலையிலே சாயம் போட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், மூஞ்சி வயசை சொல்கிறதே? யாரோ பேசிய வம்புப்பேச்சு துல்லியமாக அவள் காதுகளில் விழுந்தது.

“வயதான நடிகைன்னு சொல்லு. அம்மா வேஷத்திலே கூட இவளைப் படத்திலே காண முடிவதில்லையே?” கனுகென்றதொரு சிரிப்பு!

மரகதத்துக்கு தலையில் ஒங்கியடித்தது போன்ற வேதனையைக் கொடுக்கவே, நாடக உதவியாளர் கொடுத்த ஸ்கிரிப்ட்டை வேகமாக கைநீட்டி வாங்கிக் கொண்டாள்.

“உங்களுக்கு மதுரம் என்கிற பாத்திரம். அதாவது அக்கா வேடம். படிச்சுக்கொள்ளுங்க. ஸ்டூடியோவுக்குள்ளே போயிடலாம்.”

கண்களைக் கூதம் விளக்கொளியில் காமிரா முன்னும்—நாடக மேடையிலும் நடமாடியவளுக்கு வெறும் “மைக்” பின்னால் நடிப்பதா கஷ்டம்?

ஸ்கிரிப்ட்டை கையில் வாங்கிப் புரட்டியபடி மரகதம் புன்னகைத்தாள்.

அம்மா வேடம் போட்டு அலுத்துப் போனவளுக்கு அக்கா வேடம்.

நந்தகுமாரின் பச்சை வண்ண பென்ஸ் அவள் மனதில் உறுத்தியபடி சர்ரென்று பறந்தது.

அதிர்ஷ்டத்தின் கண்விச்சு மட்டும் மரகதம் பக்கம் இருந்திருந்தால்—இதே நந்தகுமாரைவிட பெரிய வண்டியில் அலட்சியமாக அவளும் பறந்து கொண்டிருப்பாளே?

“இப்போதெல்லாம் சினிமாவிலே நடிக்கிறதையே விட்டுட்டங்க போலிருக்கே?” திடீரென்று நாகவேலு கேட்டபோது அருகே இருந்த பல முகங்கள் அவள் பக்கம் திரும்பின.

“சினிமாவா? நானா?” மரகதம் வறட்சியாக சிரித்தாள்.

“இவளையெல்லாம் யார் இனி கூப்பிடுவாங்க. தானே வேண்டாம்னு விலகிட்டது போல கவுரவம் பாராட்டிக் கிறதை பார்த்தியா?” பக்கத்தில் இருந்தவள் மற்ற வளிடம் சொல்லியது, பட்டும் படாமலும் மரகதத்தின் காதில் விழுந்தபோது ஆத்திரம் அடி வயிற்றில் இருந்து பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

நடிகை என்று வந்துவிட்டால்...திரைவானில் மின்னிக் கொண்டிருக்கும் புது நட்சத்திரங்கள் ஆனாலும் சரி... விலகிக் கொண்டுவிட்ட அல்லது விலக்கித் தள்ளப்பட்ட நடிகையாக இருந்தாலும் சரி...அவர்களைப் பற்றிய கிசுகிசுப்பு...தொடர்ந்து கொண்டேதான் இருக்குமா?

இறந்து போனால் கூட விடமாட்டார்கள் போலிருக்கு...

நடிகை என்ற ஒரு பதவியால்...ஒரு பெண் எத்தனை பாதிப்புகளை அடைகிறாள். பிரபலமாகியிருந்தாலும் சரி, புகழ் ஏணியின் உச்சியில் இருந்து தரை மட்டத்துக்கு இறங்கிவிட்டாலும் சரி...மற்றவர்களின் விமரிசனத்துக்கு தப்பி நிம்மதியாக நடமாடும் நிலையில்லாத ஒரு சங்கடமான வாழ்க்கை!

நாகவேலுவும் ஒரு காலத்தில் பல துணைவேடங்களில் நடித்தவர். மிஸ் மோகினியுடன் நாடகமேடைகளில் குணச்சித்திர வேடங்கள் தாங்கியவர். இப்போது

அவருக்கும் திரைப்பட உலகம் மவுனம் சாதித்துக் கொண்டிருந்தது.

“நீங்கள் மட்டும் என்னவாம்?” சிரித்தபடி மழுப்பி விட்டு எழுந்தான் மரகதம்.

3

“மிகார்டிங்” முடிந்து, “செக்” குடன் திரும்பி வரும் வரையிலும் மரகதம் மனதில் அந்தக் கேள்வி உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது.

சினிமாவில் நடிக்காவிட்டாலும் கிசுகிசுக்கள் தொடர்ந்து கொண்டேதான் இருக்குமா... கடவுளே!

விட்டு வாசல் திண்ணையில் அட்டையாக ஒட்டிக் கொண்டு கிடந்த சிவநேசன், அவனைக் கண்டதும், “இத்தனை நேரமாயிட்டுதா? போனா போன இடம்னு உட்கார்ந்துடறே. ஒருவாய் காப்பித்தண்ணி எப்ப கிடைக்கும்னு நான் மணிக்கணக்கா காத்திட்டு இருக்கேன்” எரிந்து விழுந்தான்.

எரித்துவிடுகிறவள்போல அவனை உறுத்துப் பார்த்தான் மரகதம். ‘சமூகத்திற்கு முன் ஒரு கவுரவம்... வாழ்க்கையிலே மற்றவர் கண்களுக்கு படாதிருக்க ஒரு துணை என்று... ஒரு பெரிய பாறாங்கல்லைத் தலையில் கட்டிக்கொண்டு விட்டோமே!’ அவள் மனம் தாளமாட்டாது வேதனையில் பொங்கிப்புலம்பியது.

“தங்கச்சி! உங்க அண்ணாச்சி உன்னை தேடிக்கிட்டு இருந்தாங்க. நீ வீட்டிலே இல்லைன்னேன்” அமிர்தம் கூறியபடி சாவியைக் கொடுத்தாள்.

‘ஏதாச்சும் டிராமாவா இருக்கும் வேறே என்ன?’ கதவைத் திறந்துகொண்டு சென்றவளுக்கு நாகவேலு வின் கேள்வியிலேயே மனம் சுற்றிச் சுழன்று வந்தது.

ரஞ்சனி பள்ளியில் இருந்து திரும்பிவந்துவிட்டிருந்தாள். இனி மரகதம் இரவு சாப்பாட்டைப் பற்றி

கவனிக்க வேண்டும். அப்படி அது ஒண்ணும் பிரமாதமான விருந்து தயாரிப்பல்ல; ஒரு சோறு, அதற்கு ஒரு குழம்பு. அவ்வளவேதான். விரைவாக சமையலை முடித்துவிட்டு கணவனுக்காக தயாரித்த காபியை ஒரு தம்ளரில் ஊற்றி எடுத்துக்கொண்டு வாயிலுக்கு வந்தாள்.

மனைவி அளித்த காபியை ஒரே முச்சில் குடித்து விட்டு, தம்ளரை திண்ணை மீது வைத்தான் சிவநேசன்.

“மரகதம்! என் கால் செருப்பு ரொம்ப தேஞ்சிட்டுது. புதுசு வாங்கணும்...” ஆரம்பித்தான்.

அவளுக்கு சட்டென்று புரிந்துவிட்டது.

“பட்டையடிச்சு ரொம்ப நாளாச்சுன்னு இப்படி ஒரு கதையா? செருப்பு வாங்குறதா சொல்லி அதில் ஒரு புட்டி வாங்க திட்டம். இல்லாட்டா இவருக்கு செருப்பு எதுக்கு? நடந்து நடந்து ஓடியாடி உழைப்பவருக்கல்லவா செருப்பு தேவை. வீட்டுத் திண்ணையிலே உட்கார்ந்து ராஜ்ஜியம் நடத்துகிறவருக்கு... கையில் கிடத்ததை வாங்கி சாப்பிட்டுவிட்டு நாள் முழுவதும் தூங்கி வழியும் சோம்பேறிக்கு செருப்பு எதுக்கு?”

“என்ன, பதில் பேசாம இருக்கே.”

“இப்ப கையில் பணமில்லே. மாதக் கடைசி. ரஞ்சனிக்கு ஷூபிபாரம், ஷூ எல்லாம் பழசாகிவிட்டதாம். அதை முதல்லே வாங்கியாகணும். பிறகு...”

“ஆமா, அதுக்குள்ளே பரலோகம் போயிடுவேன். விருப்பம் போல என்னை வெளியே போகவிடுறியா, நீ. இந்தத் திண்ணையோட கட்டிப் போட்டிருக்கே. உனக்கு மகள்தான் உசத்தி. புருஷன் நாய்க்கு சமானம்.”

“ஏங்க இப்படியெல்லாம் பேசறீங்க. நாலுபேர் காதில் விழுந்தா...!”

“இதுவரை போகாத மானம், இப்பத்தான் பெரிசா போயிடுப்போறதாக்கும். மரகதம்... நான் குடிகாரன்—

சீக்காளி—சோம்பேறி, ஒத்துக்கறேன். ஆனால், இந்த ஓரவஞ்சனை உனக்கு நல்லதில்ல. ரஞ்சனி குட்டியை கண்ணுக்குள்ளேயே வளர்க்கிறியே, அந்த வளர்த்த கடா உன் மார்லே பாயப்போகுது. என் பாவம் வீண் போகாது.”

“நான் உங்களுக்கு என்ன குறை வச்சேன்? எப்பவும் அந்தக் குழந்தையையும் என்னையும் சபிச்சுக் கொட்டு நீங்களே, இது நியாயமா?” துக்கத்தில் வார்த்தைகள் தடுமாறின.

“இப்படி என்னை வாசலிலே காவலுக்கு உட்கார்த்தி வச்சிருக்கியே, அது ஒண்ணு போதும். எந்த வேளையிலே உன் கையைப் பிடிச்சேனோ, அப்பவே என் மானம், மரியாதை எல்லாம் போச்சு” குழி விழுந்த கண்களால் கோபம் ஜொலிக்க முறைத்துப் பார்த்தான்.

மரகதம் மேலே பேசப் பிடிக்காது. காலியான காப்பி தம்ளரை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.

அப்பொழுதுதான் மரகதத்துக்கு ஞாபகம் வந்தது. மறு நாள் காலை டிபனுக்கு, தனக்கு ரொட்டியும் வெண்ணையும் வச்சுக் கட்டித்தரவேண்டும் என்று ரஞ்சனி கண்டிப்பாக சொல்லிவிட்டிருந்தாள்.

அந்தத் தெருவுக்கு சற்று தொலைவில், பஸ் நிலையத்துக்கு அருகேதான், ரொட்டி...பிஸ்கட் விற்கும் ஒரு பிரபல கடை இருந்தது. அந்த நேரத்தில் கடையில் ஒரே கூட்டமாக இருக்கும்.

ரொட்டி வாங்கிவர யாரை அவள் ஏவ முடியும்?

ரஞ்சனி, பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்ததும், காமிக் புத்தகத்தைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டாள்.

கணவனை நம்பி காசைக் கையில் கொடுத்தால் வீட்டுக்கு ரொட்டி வராது, ஒரு புட்டிதான் வரும்.

பொழுது சாயும் வேளை, இன்னும் கொஞ்சம் தாம தித்தால் கடைக்காரர் கையை விரிப்பார்.

என்னவோ நினைத்தபடி கடைக்குள் நுழைந்தாள். எதிர்பார்த்தபடி ரொட்டி வாங்க வந்த கூட்டம் கடைக்குள்ளே சிமுதிழுத்தது.

“உப்பு ரொட்டி முழுசா ஒண்ணு கொடுங்கோ” கையை நீட்டினாள் மரகதம்.

கிடைத்ததை வாங்கிக்கொண்டு, கவுண்டரில் பணம் கட்டிப் போனபோது... அந்த கிசுகிசு... அத்தனை இரைச் சலிலும் நன்றாகவே கேட்டது.

“இவள்தான் பார்த்துக்கோ! மிஸ் மோகினி, ஒரு காலத்திலே ஒகோன்னு கொடிகட்டிப் பறந்த சினிமா நட்சத்திரம். அப்போது நீ கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தே இல்லையா?”

நெஞ்சிலே ஏற்பட்ட படபடப்பை நிதானப்படுத்திக் கொண்டு சில்லறையை வாங்கி கைப் பைக்குள் திணித்த படியே மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அந்தக் கல்லூரியில், மாணவிகள் மன்றத்தில் பேசுவதற்கு மிஸ் மோகினியைக் கூப்பிட்டிருந்தார்கள்.

அவளுக்கு மேடையில் பேசிப் பழக்கமில்லை. எழுதித் தந்ததை வாசித்தாள். தலைமை தாங்கி, பரிசுகள் வழங்கினாள். நன்றாகவே அவளுக்கு நினைவிருந்தது. நீள மூக்கும் சிரித்தால் குழிந்த கன்னமூக்க இருந்த ஒரு பெண் மூன்று தடவை தொடர்ந்து மேடையில் மறுபடியும் மறுபடியும் ஏறி பரிசுகளைத் தட்டிக்கொண்டு போனாள்.

ஒவ்வொரு முறையும் மாணவிகள் கைதட்டி உற்சாகத்துடன், “ஷீலா... ஷீலா!” என்று கோஷமிட்டனர்.

விழா முடிந்ததும், ஆளுக்கு ஒரு நோட்டு புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு கையெழுத்து வாங்க மாணவிகள் போட்டியிட்டுக் கொண்டு அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். ஷீலா முன்னால் பாய்ந்து வந்து, “என்னுடைய ஆட்டோகிராப் புத்தகத்தில் கையெழுத்துப்

பாடுங்கள். நடிகர் நந்தகுமார்கிட்டே கூட வாங்கி இருக்கேன்” கள்ளங்குழிய சிரித்தாள்.

அன்று கையெழுத்து வேட்டையாடியவள்... இன்று அவளது தலையெழுத்தை விமரிசிக்கிறாள் போலும்!

உள்ளமும் உடலும் ஆத்திரத்தில் குலுங்க, அவள் லாவை மீண்டும் ஒரு முறை கடைக்கண்ணால் நோட்டம் விட்டு விட்டு வெளியே வந்தாள்.

உதறும் தொண்டையும் காய்ந்து உணர்வுகள் தொய்ந்து அவள் தடுமாறிக்கொண்டு நடந்து வந்தாள்.

மலர் மாலை போட்டு ஒகோ என்று புகழ்ந்து, கையெழுத்துக்கு கெஞ்சி அவளைச் சூழ்ந்துகொண்ட ரசிகர்களுக்கு, அவள் இப்போது குப்பைக்கு சமமாகி விட்டாள்.

அவர்களது அன்பு அத்தனையும் போலித்தனம். ரசனை எல்லாம் வெளிவேஷம். சாய்ந்தால் சாய்கிற பக்கம் சாய்கிற செம்மறி ஆடுகள்...

இன்றைக்கு மோகினியைத்தான் பிடிக்கும் என்று ஒரேயடியாக விவாதித்து ரசிகர் மன்றங்கூட ஆரம்பிப்பார்கள். நாளைக்கு அவர்களது அபிமானம், ரசனை எல்லாம் வாஷினிஸ் பக்கம் திரும்பும். அடுத்தபடியாக புத்தம் புதிதாக நட்சத்திர உலகில் சுடர்விடத் துடிக்கும் ஜலஜலாவைக் கொண்டாடுவார்கள். ரசிகர்கள் ஒழியட்டும் கணவன் என்று வாசலில் சுருண்டு கொண்டு கிடக்கிறானே... அந்த மனிதனுக்காவது அவளிடம் ஒரு துளி அன்பு, விசுவாசம் ஏதாவது இருக்கிறதா?

எதற்கெடுத்தாலும் தான் பெரிய தியாகி போலவும், அவளைக் காத்து ரட்சிக்கும் கடவுள் போலவும், வார்த்தைகளால் சுட்டு வம்புக்கிழுத்து, கையில் இருக்கும் பணத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு... சே! அவளும் ஒரு மனிதனா?

இத்தனை பாடுபட்டு, கூட்டத்தில் இடிபட்டு, மற்றவர்கள் கூசாமல் பேசுவதைக் காதில் வாங்கிக்கொண்டு,

நெஞ்சு கொதிக்க, உடல் ஓடாக அவள் சலியாது உழைக்கிறாளே, பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற மகள் ரஞ்சனி அவளுக்காவது அம்மா... என்று துளியளவு பாசம் இருக்கிறதா?

தாயாகிவிட்டால், செய்யவேண்டியது அவள் கடமை என்று எதிர்பார்ப்பதுபோல, நேற்று முனைத்த சூட்டி அவளை எப்படி எல்லாம் அதிகாரம் செய்கிறாள்?

ஆமாம், அவள் இத்தனை பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்காக்க வாழ்கிறாள்? இத்தனை காலம் தன் மகனாக காது என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தவன் மனைசிவநேசன் எப்படிச் குழப்பிவிட்டான்.

வளர்த்தகடா மார்பில் பாயப் போகிறதாம்.

ரஞ்சனி ஏதாவது விபரீதமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறாள்?

“ஏம்மா! ரோட்டை பாத்து நடக்கக்கூடாது?” எதிர்ப்புறம் வந்து கொண்டிருந்த ஒரு ரிக்ஷாக்காரன் கூச்சலிட்டான். திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டான் மரகதம்.

அவளுக்கு வெட்கமாகிவிட்டது. அவள் ஏன் வரும் காலத்தைப் பற்றி நினைத்து, பயந்து தொலைக்க வேண்டும்?

அம்மா வடிவு சொல்வாங்களே, “வரது வரப்போகுது அதை யார் தடுத்து நிறுத்த முடியும்?” என்று.

அப்படி ஒரு மனப்பான்மை அவளுக்கும் வந்துவிட்டால்தான் மன நிம்மதி ஏற்படும். இல்லாவிட்டால் மனம் சதா அலைபாய்ந்து கொண்டு இருக்கும். புகழ், பொருள், எதுவும் அவளுக்கு வேண்டாம். கொஞ்சம் நிம்மதி, அது மட்டும் கிடைத்தால்...?

மரகதம் வீட்டுக்குள் வந்ததும், “பசிக்கிறது. இன்னமும் சோறு ஆகலையா?” என்று திண்ணையில் இருந்து கூப்பாடு போட்ட சிவநேசனின் வாயை முதலில் அடக்க வேண்டி வந்தது.

பரபரப்புடன் செயல்பட்டாள், மரகதம். சாப்பாட்டுக் கடை ஓய்ந்தது. பாத்திரங்களைக் கழுவித் துடைத்து மீட்டை மீது அடுக்கினாள்.

சமைபலையை ஒழுங்குபடுத்திவிட்டு, பாயை விரித்துப் படுத்தபோது உடலெல்லாம் அடித்துப் பின்பாட்டாற் போல ஒரே வலி!

எதிர் போர்ஷன் கனகவல்லி வீட்டில் ஒளியும் ஒலியும் பார்த்த உற்சாகத்தில் ரஞ்சனி பொரிந்து கொட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

தாயும் மகளும் முன்னறையில் படுப்பது வழக்கம். சிவநேசன் நடை வழியில் பாயை விரித்துக்கொண்டு விட்டான்.

இரவு முழுவதும் இருமல் பின்பாட்டுடன் பொழுதை முட்டி வருவது அவன் வழக்கம்.

தேக்கு மரத்தில் இழைத்த கட்டிலில் சொகுசாகப் படுத்து உறங்கிய மிஸ் மோகினி இல்லை— அவள் படுப்போது, கிராமத்தில் இருந்து வந்த மரகதம். சிமெண்ட் தரையில் பாயை விரித்துப் படுத்திருந்தாள். நல்லவேளை வெறும் கட்டாந்தரையில் படுக்கும் அளவு நிலைமை படுமோசமாகிவிடவில்லை! அதுவரை, அதிர்ஷ்டம் அவளிடம் கடுகளவு ஒட்டிக்கொண்டுதான் இருந்தது.

“அம்மா!” தாயின் கழுத்தை இறுக்கமாக அணைத்த படி முகத்தோடு முகம் வைத்துக் கொஞ்சினாள், ரஞ்சனி.

“நீ இன்னமும் சின்னக் குழந்தையா... ரஞ்சி? மகையை எடு முச்சு திணறுது” மகளை செல்லமாகக் கோபித்துக் கொண்டாள் தாய்.

“இன்னைக்கு என் வகுப்பில் படிக்கிற பொண்ணு வீட்டிலே ஷூ-விட்டிங் நடந்திச்சாம்...”

“ஆரம்பிச்சிட்டியா... எப்ப பார்த்தாலும் என்ன சினிமா பேச்சு வேண்டியிருக்கு, படிக்கிறதைப் பாரு!” சிரிசிருத்தான் தாய்.

“போம்மா! நான்தான் வகுப்பில் முதலா வரேனே... சும்மா படித்து ஏன் தொண தொணக்கிறீங்க!” கோபத்துடன் ரஞ்சனி திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டாள்.

பெற்றவளின் மனம் இரக்கத்தில் கரைந்தது.

பாவம், சின்னக் குழந்தை அவள். இதே வயதில் மிஸ் மோகினியாக அவள் நாடக மேடையில் ஆடிப் பாடிக்கொண்டிருந்தாளே! அவளது தாயும் தந்தையுமே கலை உலகைச் சேர்ந்தவர்கள்தானே! வீர நல்லூர் கிராமத்தில்... தெருக்கூத்து சுப்பையாவைத் தெரியாதவர்கள் கிடையாதே!

பொங்கலை ஒட்டி நடக்கும் ஊர் திருவிழாவுக்கு, கிராமத்து மைதானத்திலே பெரிய கீத்துக் கொட்டகையிலே, அவள் அப்பா சுப்பையா முருகனாகவும், அம்மா வடிவு வள்ளியாகவும் நடத்த நாடகத்தை அவளே பார்த்திருக்கிறாளே!

அந்த பரம்பரை எங்கே விட்டுப்போகும்? விதை ஒன்று நடடால் சுரையா முளைக்கும்?

“இதோ பார் ரஞ்சி! இந்த டிராமா— சினிமா பைத்தியத்தை எல்லாம் விட்டு... நல்லா படிச்சு பெரிய டாக்டராகவோ இல்லே கலெக்டராகவோ நீ ஆகணும். அதுதான் இந்த அம்மாவோட ஆசை.”

“நான் படிக்க மாட்டேன்னா சொல்றேன். நல்லா படிக்கிறேன் அம்மா! ஆனால் சினிமா பேச்சை எடுத்தாலே ஏன் எறிஞ்சு விழறீங்க? சினிமா என்கிறது நம் நாட்டில் வளர்ந்து வரும் ஒரு மாபெரும் தொழில்னு எங்க டீச்சர் சொன்னாங்க.”

“அதை இல்லேன்னு சொல்லலை. நமக்கு அந்த பேச்சே வேண்டாம்னு சொன்னேன்” இருளில் தாயின் முகத்தில் பரவி நின்ற கடுமையை மகள் கண்டுகொள்ள இயலவில்லை.

“உங்ககிட்ட பேசாம நான் யார் கிட்டம்மா, நான் கண்ட அதிசயத்தை— கேள்விப்பட்டதை— என் வகுப்பில் நடந்ததை எல்லாம் சொல்ல முடியும்! அப்பா என்னிக்காவது என்னை பக்கத்திலே உட்கார வச்சு ஒரு வார்த்தை அன்பா பேசியிருக்காரா?”

சம்மட்டியில் ஒங்கி அடித்தது போன்ற வேதனை நெஞ்சைக் கவ்வ, ஒரு கணம் பதில் அளிக்க முடியாது தாய் தவித்துப் போனாள். சின்னக் குழந்தை என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் ரஞ்சனியின் மனதில் இப்படியெல்லாம் எண்ணங்கள் உருவாகின்றனவா?

தாயைப் பற்றியும்— தந்தையைப் பற்றியும் பலவிதமான கணிப்புகள்?

“கோவிச்சுக்காதே, தூக்கம் கண்ணை இழுத்துச்சு. நீ நல்ல குழந்தைதான். சதா சினிமான்னு பேசிக்கிட்டிருந்த அதிலே கவனம் போயிடப் போகுதே. படிப்பு சூட்டிச்சவராயிடுமேன்னு கவலை. வேறே ஒண்ணு மில்லை” மகளைக் கொஞ்சியபடி தன் மார்புடன் அணைத்துக்கொண்டாள்.

“கவலைப்படாதீங்க அம்மா. என் பிடிப்பை நான் எதுக்காகவும் விடமாட்டேன். நல்லா படிச்சு, புகழ் பெற்ற ஒரு டாக்டராகணும்னு எனக்கே ஒரு ஆசை இருக்கும்மா. சரி, இப்பவாச்சும் கேக்கறீங்களா?”

“சொல்லு!” அரை மனதுடன் அனுமதித்தாள் மரகதம்.

“என்னோட சிநேகிதி வீட்டில் ஷூட்டிங் நடந்திச்சாம். நாயகன் யார் தெரியுமா, அம்மா...!”

“உம்.”

“நந்தகுமார்.”

மரகதத்தின் உடல் முழுவதும் நடுங்கி அடங்கியது. அந்த இருட்டிலும் பளீரென்று பழைய சம்பவங்கள் உருண்டு ஒடி வந்தன.

“தாங்கிட்டிங்களா, அம்மா?”

“ம்... சொல்லு ரஞ்சி!”

“என் சிநேகிதி வீடு, அடையாறிலேயே ரொம்ப அழகான பெரிய வீடு. போன வருடந்தான் சில பாகத்தை புதுப்பிச்சு கட்டினாங்க. தோட்டமும் ரொம்ப பிரமாதமா இருக்கும்.”

“உனக்கு எப்படி தெரியும்மா? நீ அவன் வீட்டுக்குப் போயிருக்கியா!”

“என்னைத்தான் நீங்கள் எங்கேயும் தனியா அனுப்பறதில்லையே! போன வருடம் அவங்கள்ளாம் ஊட்டிக்கு சுற்றுலா பயணமா போனப்போ நான் எவ்வளவு கெஞ்சினேன். அனுப்ப மாட்டேன்னுட்டங்க.”

“இதோ பார், ரஞ்சி! நம்ப நிலைமையை நீ புரிஞ்சிக்கணும். அப்பாவுக்கு சம்பாத்தியம் ஏதும் கிடையாது. நீ சொல்கிற சிநேகிதி ரொம்ப உசந்த மட்டத்திலே இருக்கிறவள். நாம் அடிமட்டத்திலே இருக்கோம். அதிக அந்தஸ்து வித்தியாசமான இடங்களிலே நெருங்கிப் பழகுவது ஒருவகையில் தப்பு!”

“என்னம்மா தப்பு? சிநேகிதம் செய்வதிலே கூடவா பணக்காரன் ஏழைன்னு பேதம் பிரிச்சுப் பார்க்கணும்!”

“அந்தஸ்துக்கு மீறின இடத்திலே ரொம்ப சிநேகிதம் வச்சுக்கிட்டா பிறகு அவமானப்பட நேரிடும்.”

“அம்மா, நீங்க ரொம்ப பழைய காலம். நாங்கள் எல்லாம் அந்தஸ்து, பணம் இதெல்லாம்பத்தி நினைக்கிறதில்லை. என் சிநேகிதி அவள் கொண்டுவரும் டிபனை எனக்குக் கொடுப்பாள். நான் கொண்டுபோவதை அவள் கொஞ்சம் எடுத்துப்பாள். அவள் வீட்டுக்கு வரச்சொல்லி எத்தனையோ தடவை அழைச்சிருக்காள். நீங்கள் அனுப்ப மாட்டீங்கன்னு தெரிஞ்சு நான் மறுத்து விட்டேன். அவளது வீட்டைப் பத்தியும்—தோட்டத் தைப்பத்தியும் அவள் நிறைய என்கிட்டே பேசுவாள்!”

“அம்மா! அவன் வீட்டிலே நடக்கிற ஷாட்டிங்கைப் பார்க்க எனக்கு ஆசையா இருக்கும்மா.”

“நந்தகுமார் நடிக்கிறார். அப்பாகிட்ட உத்தரவு கேட்டு வச்சிருக்கேன். நீ உன் அம்மாகிட்டே அனுமதி வாங்கிட்டு வா... நாளைக்கு அழைச்சிட்டுபோப் திரும்ப காரில் கொண்டு வந்து விடறேன். நாளைக்கு பள்ளிக் கூட விடுமுறையாச்சே! குஷியா நாம் ஷாட்டிங்கைப் பார்க்கலாம். எங்கள் வீட்டிலேயே சாப்பிடு”ன்னு சிநேகிதி ரொம்ப கேட்டுகிட்டா அம்மா.”

“நீ என்ன சொன்னே?”

“நான் அம்மாகிட்ட உத்தரவு வாங்கிட்டுப் பக்கத்து தெரு கடைசியில் இருந்து காலையில் போன் பண்ணேன். நீ காரை எடுத்துட்டு வந்து அழைச்சிட்டு போன்னேன். “சரி”ன்னு ஒத்துகிட்டு இருக்கா.”

“இன்னிக்கு காரில் அழைச்சட்டு போவாள். முடிஞ்சா நாளைக்கு உன்னை தன்னோட காட் மண்டுக்கு விமானத்தில் அழைத்துக் கொண்டு போவாள். பிறகு திடீர்னு ஒரு நாள் முஞ்சியைக் காட்டுவாள். வேண்டாம் உனக்கு இந்த பணக்கார வீட்டு சிநேகிதம். நான் உன்னைக் கண்ட இடத்துக்கு அனுப்புவதாக இல்லை.”

“என் சிநேகிதியைப்பத்தி மட்டமா பேசாதீங்க அம்மா. அவங்கள்ளாம் ஒண்ணும் கண்ட இடமில்லை. அவங்க அப்பா பெரிய தொழிலதிபர்!”

“வாயை மூடு. எனக்கு பெரிய இடம் பத்தி ஓரளவு தெரியும். இப்போ நீ தூங்கப் போறயா, விடிய மட்டும் என்கிட்ட தொண தொணக்கப் போறியா?”

“எதுக்கு இப்படி எரிஞ்சு விழறீங்க. உங்களுக்குப் பிடிக்கலைன்னா விட்டுடறேன். நான் ஒண்ணும் சொன்னதைக் கேட்காத மகள் இல்லை. தெரிஞ்சுக்கோங்க” சிறுமிக்குரிய ரோஷம், வார்த்தைகளில் வெடிக்க,

அம்மாவின் கையைத் தள்ளிவிட்டு சற்று விலகிச் சென்று படுத்தாள்.

“ஐயோ பாவம்! குழந்தையின் மனம் நோகும்படி பேசி விட்டோமே!” மரகதத்தின் நெஞ்சு உறுத்தியது. ஆனால், அவளுக்கு ஏற்பட்ட அவமதிப்பு, மனக்கசப்பு, இவைகள் எல்லாம் ஒரு பொழுதும் அவள் மகளுக்கு ஏற்படவே கூடாது. மிஸ் மோகினியாக அவள் திரைப்பட உலகில் ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தபோது அவளுக்கு எத்தனை தோழிகள்? தொலைபேசியில் நிக் தழும் அரைமணி நேரமாவது பேசித்தொலைக்கும் ஒரு பிரபல டைரக்டரின் மனைவி. எனக்குப் பிடித்த நடிகை என்ற வரிசையில் தன்னுடன் கூட புதைக்கப்படத்தில் அவளை நிற்கச் சொல்லி கட்டாயப்படுத்தி, பத்திரிக்கையில் போட்டுக் கொண்டு மோகினியின் புகழில் குளிர் காய்ந்தவள். மோகினியின் திரைப்பட உலக வரழ்க்கை அஸ்தமனமாகத் தொடங்கியதும், கார், பங்களா எல்லாம் கடனுக்குப் போய்விட்ட பிறகு, ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர் வீட்டுக் கல்யாணத்து வரவேற்பு விழாவில் தலையைக் காட்டிவிட்டுப் போக வந்திருந்த அவளை, அந்த டைரக்டர் மனைவி பார்த்தும் பார்த்துக்கால அப்பால் நடந்து போனதை அவள் எப்படி மறப்பாள்? அதோடு மட்டுமல்ல அவமானம். “யார் அது... அங்கே நிக்கிற அந்த ஊதாப்புடவைக்காரியையா கேட்கிறீங்க. அவள் ஒரு மாஜி நடிகை!” என்று அவள் இகழ்ச்சியாகக் கூறியதை எப்படி மறக்க முடியும்.

சினிமா என்பது ஒரு கலை. சித்திரம்—எழுத்து இவைகள் எப்படி அமரத்துவம் அடைகின்றனவோ, அப்படியேதான் சினிமாவில் நடிக்கும் ஒரு கலைஞரது நடப்பும்... என்றும்... நிரந்தரமான புகழோடு ஒளிர வேண்டியது.

மாஜி எழுத்தாளர். மாஜி ஓவியர் என்பதுபோலத் தான் மாஜி நடிகை என்று அழைக்கப்படுவதும்.

அதுசரி... அந்த டைரக்டருக்கு அப்போது ஒரு சின்ன வீடு இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டாளே? அதைக் கொண்டு அவள் அந்தத் தோழியை “இவள் அந்த டைரக்டரின் மாஜி மனைவி” என்று அறிமுகப் படுத்துவதா?

பணம், பங்களா, பதவி கார் இருக்கும்போது தோழி! கீழே இறங்கிப் போனதும், அவள் யாரோ, மாஜி!

இந்தப் போலித்தனமான நட்புக்காக, அவள் எவ்வளவு நேரத்தை தினசரி தொலை பேசியில் வீணாக்கியிருக்கிறாள்.

அரசனே எல்லாம் என்று நம்பியிருந்த அந்த மதத்துறவிபாரை முடிவில் மன்னன் கடும் சிறையில் தள்ளி விட்டான். “கடவுளே! இந்த மன்னன் மீது வைத்த நம்பிக்கையில் பாதி அளவு நான் உம்மீது வைத்து வணங்கியிருந்தால் இந்த ஆபத்தான நேரத்தில், என்னை கைவிட்டிருக்க மாட்டீர்!” என்று மனம் உருக பிரார்த்தித்து, போலியை உண்மை என்று ஏமாந்ததை எண்ணி ஏங்கி வாடினாராம் அவர்.

அந்த பகட்டு தோழியுடன் ஊர் வம்பை தொலை பேசியில் அவசிய நேரத்தில், கற்பகாம்பிகை சந்நிதியை வலம் வந்து தொழுதிருந்தால்... அவள் கட்டாயம் தன் கடைக்கண்ணால் நோக்கி அருளியிருப்பாள். கண் கெட்ட பிறகுதானே துரிய நமஸ்காரம் செய்ய தோன்று கிறது.

ரஞ்சனி சிறிது பொழுதில் ஆழ்ந்து தூங்கிவிட்டாள். ஆனால், மரகதத்தால், அதற்குப் பின் தூங்க முடிய வில்லை. நாள் முழுவதும் செய்த வேலையின் அலுப்பு, உடம்பை வலித்தது. நடந்துபோன சம்பவங்களின் நினைப்பு மனதை வலித்தது. பாயின் மீது லேசாகப் புரண்டு படுத்தாள். அவளது நினைவுகளும் கூடவே புரண்டன.

இருபது வருடங்கள் ஆகிவிட்டன என்றாலும், நினைவுகள் மங்கிப் போய்விடுகின்றனவா என்ன?

தெருக்கூத்துகளுக்கு கிராக்கி குறைந்துகொண்டு வந்த காலம்—சுப்பையா ஒரு நாடகக் கம்பெனியில் மனைவியுடன் சேர்ந்துவிட்டிருந்தார். ஊர் ஊராகக் கம்பெனிக்காரருடன் முட்டையைத் தூக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதால், மகளின் பள்ளிப் படிப்பு பாதியிலே நின்று போனது.

ஒரு சமயம் சுப்பையா தொடர்ந்து பக்கத்து டவுன் ஒன்றில் ஐந்து நாடகங்களை நடத்திக் கொடுத்து விட்டு, தலைவலி காய்ச்சல் என்று படுத்தவர் எழுந்திருக்கவில்லை.

மரகதம் பருவத்தின் வாயிலிலே புத்தம் புது மலராக நின்றபோது, அப்பா போய்விட்டார்.

அம்மா வடிவுக்கு ஆண் துணை நடிகர் இல்லாது மவுசு குறைந்து போனது. முதலாளி தயவால் அவ்வப் பொழுது அம்மாவுக்கு சிறு வேடங்கள் கிடைத்தன.

ஆனால், கதாநாயகியாக நடிக்கும் இடத்திலிருந்து மனமளவென்று அவள் இறங்க வேண்டி வந்துவிட்டது.

சில்லறை வேடத்திற்குக் கிடைத்த ஊதியம் கட்டி வரவில்லை. அப்பா இறந்து போனதும், மரகதத்தை மீண்டும் பள்ளியில் படிக்கப் போட்டிருந்தாள், வடிவு.

மரகதம் ஏழாவது வகுப்பை முடித்துவிட்டாள் எட்டாவதற்குப் போக வேண்டும்.

ஒரு நாள் மாலை, அம்மா வெளியில் போய்விட்டு வந்தவள் மிகவும் பரபரப்புடன் காணப்பட்டாள்.

“மரகதம், நாம ஒருவேளை கஞ்சியாவது உட்கார்ந்து சாப்பிடணும்னா நான் சொல்ற யோசனையைக் கேட்கணும்!” அவள் கண்கள் கலங்கிவிட்டிருந்தன.

“நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் சரியம்மா!” தாய் சொல்லைத் தட்டாதவளாய் தனது பதினைந்தாவது வயதில் நாடக மேடைக்குத் தாவி ஏறியவள், மரகதம். பிறகு அதில் இருந்து இறங்கவே இல்லை.

நாடகக் கம்பெனியின் தலைவர் வயதானவர். நல்ல குணவான். ஆனால், உழைப்பு இல்லாமல் கூலி தர அவருக்கு மட்டும் கட்டுபடியாகுமா என்ன?

“சென்னை ராஜதானி முழுசுமே நாம ஒரு சுத்து, சுத்தி வரப் போறோம். கையில் பனிரெண்டு நாடகங்கள் தயாரா இருக்கு. ஒவ்வொண்ணிலும் மரகதந்தான் கதாநாயகி. ஆனால், சில நிபந்தனைகள்” என்றார், நாடகக் கம்பெனித் தலைவர்.

“சொல்லுங்க ஐயா! குழந்தை எப்படியாச்சும் முன்னுக்கு வந்தால் சரி!”

“நான் ரொம்ப கண்டிப்பானவன் தெரியுமில்லையா? நம்ம கம்பெனியில் ஆம்பளை பசங்களும் இருக்காங்க. சில பெண்களும் நடிக்க சேர்ந்திருக்காங்க. எங்கே நாடகம் போட்டாலும் தங்குகிற இடத்தை நான் வகைவேறா பிரிச்சு வச்சுடறது வழக்கம். நம்ம கம்பெனி பெயர் கெட்டுவிடக் கூடாது. அதனாலே உன் பொண்ணு ஆண்பிள்ளை விஷயத்திலே ரொம்ப கண்டிப்பா நடந்துக்கணும். மேடையிலேதான் “அன்பே... கண்மணியே!” அப்படின்னு கதாநாயகன் கூப்பிடுவான். அதை நிசமாக்கிட்டா வம்பாயிரும். நம்ம பொழைப்பிலே மண் விழுந்தும்”

“என் மகளை நான் நெருப்பா வளர்த்து வச்சிருக்கேன், ஐயா. நீங்கள் கவலைப்படாதீங்க. அவள் ஒழுங்கா நடந்துக்குவா!”

“இந்த மரகதங்கிற பேரை மாத்தி, மோகினின்னு வச்சுறப் போறேன். எனக்கு முனு, ஆறு, ஒன்பது என்கள்தான் ராசிவந்தவை.”

“உங்கள் இஷ்டம் ஐயா! இனி அவள் உங்கள் குழந்தை” வடிவு, பணிவுடன் பேசினாள்.

முதல் முதலாக மரகதம் கூச்சமும் நாணமுமாக... நடுக்கத்துடன் மேடையில் தோன்றியபோது... பொது மக்கள்... மோகினி என்ற அந்த அழகியை பலத்த கரகோஷத்துடன் வரவேற்றனர். பேசி நடிக்கத் தெரிந்த குணம் பரம்பரையாக ரத்தத்திலே ஊறியிருந்ததால், நாடக வரத்தியார் சொல்லிக்கொடுத்ததை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு, மிகவும் பாடுபட்டு உழைத்தாள்.

சமையல் சுவையாக இருக்கவேண்டும் என்றாலும் சரி, நடிப்பு ரசிக்கத்தக்கவண்ணம் உண்மை உணர்வு தொனிக்க மக்களைக் கவர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்றாலும் சரி, இரண்டிற்கும் நல்ல உழைப்புத் தேவை. கவனத்துடன் சமைத்தால், நாடிக்கு சுவையான உணவைப் படைக்கலாம். அந்தந்தப் பார்த்திரங்களில் ஒன்றி... உணர்ச்சி பொங்க உழைத்து நடித்தால்... ரசிகர்களின் பாராட்டைப் பெறலாம். திறமையை வளர்த்துக் கொள்ளலாம். நாடகமேடை மரகதத்துக்கு வழங்கிய அனுபவங்கள் அவை.

ஒரு சில மாதங்களிலேயே மரகதம் நாடக மேடையில் பிரபலமாகி விட்டிருந்தாள்.

5

மோகினி நடிக்கிறாள் என்றாலே போதும். கொட்டகை கொள்ளாத கூட்டம் வந்து நிறைந்து விடும். நாடகக் கம்பெனி முதலாளி பூரித்துப் போனார்.

“வடிவு... குழந்தை நல்ல பெயர் வாங்கி இருக்கா... பார்த்துக்கிட்டே இரு. ஒருநாள் அவள் பெரிய சினிமா ஸ்டார் ஆகிவிடுவா. உன் கஷ்டமெல்லாம் தீர்ந்திடும் தங்கச்சி...” அவர் மகளைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசினார்.

அவர் சொன்னது அப்படியே பளித்துவிட்டது. ஆனால் அவளது நட்சத்திர பதவியைக் காணத்தான் அந்த நல்ல மனிதர் உயிரோடு இருக்கவில்லை.

வடிவுக்கு கொஞ்ச நாளாக வயிற்றை வலிக்கத் தொடங்கியது. மகளுக்கு புதல் அதிகரிக்க அதிகரிக்க வயிற்று நோவு அதிகமாகத் தொடங்கி விட்டிருந்தது. அடிக்கடி... வெந்நீர் பையைக் கட்டிக்கொண்டு விட்டில் ஒரு முலையில் சுருண்டு கொள்ளத் தொடங்கினாள்.

ஒருமுறை நாடகம் நடக்க வேண்டிய ஞாயிற்றுக் கிழமை காலையில் வடிவின் வயிற்றுவலி அதிகமாகி விட்டது. வாந்தியில், ரத்தத் துளியைக் கண்டு மகள் பயந்து போய் விட்டாள். உடனடியாக அவளை தனியார் மருத்துவமனையொன்றில் சேர்க்க வேண்டிய அவசரம் வந்துவிட்டது.

“வேறே பாரையாச்சும் கதாநாயகியா போட்டுக் கோங்கோ ஐயா... அம்மாவுக்கு உடம்பு ரொம்ப அதிக மாயிருச்சு... பயமா இருக்கு...” கண்கள் கலங்க, அழுகையை அடக்கிக்கொண்டு மிகவும் பணிவாக முதலாளியிடம் சொன்னாள் மரகதம்

முதலாளி மிகவும் தவித்துப் போய்விட்டார். ஏற்கனவே புத்தம்புதிய கதாநாயகன் ஒருத்தனை மேடையில் அறிமுகப்படுத்த இருந்தார். இப்போது பார்த்தா இந்தப் பெண் இடக்கு செய்யணும்! நாங்க முடியாத கவலை அவருக்கு.

“இதோ பார் மோகினி. உனக்கு எந்த மாதிரி பொருத்தமான கதாநாயகனைப் பிடிச்சுப் போட்டிருக்கேன். இந்த நாடகம் வெற்றிகரமா நடந்தா உன் எதிர்காலமே ஜெகஜோதியா பிரகாசிக்கப் போறது. இந்த நாடகக் கதை பிரபல டைரக்டர் பரந்தாமனுக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு. நாடகத்தைப் பார்க்க அவர் வரப் போகிறார்... என்ன சொல்றே?”

முடிவில் ஆசை வென்றது. வடிவு மகளின் முன்னேற்றப் பாதையில் குறுக்கிட விரும்பவில்லை.

“இன்னிக்கு நாம சாப்பிடுற சோறு — முதலாளி நமக்கு போட்ட பிச்சை. அந்த நன்றியை மறக்கக் கூடாது. எனக்கு உடம்புக்கு சுகமில்லேனு நீ தங்கிட்டா, உன்னை நம்பி நோட்டீஸ் போட்டு, டிக்கெட் அடிச்ச எல்லா ஏற்பாடுகளும் செஞ்சிருக்கிற முதலாளிகவுரவம் என்னாரது. டாக்டருங்க என்னைக் கவனிச்சிப்பாங்க, நீ தைரியமா போய் நடிச்சிட்டு வாம்மா!” தாய் மகளை வற்புறுத்தி அனுப்பினாள்.

நாடகம் பெரிய வெற்றி பெற்றது. புதுக் கதாநாயகன் நந்தகுமாரும் மோசினியும் காதலர்களாக, “தார்த்தமாக, வெகு அழகாக நடித்தனர்.

இடைவேளையின் போது டைரக்டர் பரந்தாமன் மேக்கப் அறைக்கே வந்துவிட்டார். இருவரையும் வெகுவாகப் பாராட்டினார். முதலாளியின் வாயெல்லாம் பல்.

“இது வெறும் பாராட்டு மட்டுமல்ல. என்னோட புதுப்படத்திலே இவங்க ரெண்டு பேரும் தான் கதாநாயகன் கதாநாயகி!” என்றும் கூறினார்.

மரகதத்தின் மதிச்சி எல்லை கடந்து போய் விட்டது. கனவுகள் விரிந்தன. கற்பனைகள் சிறகடித்துப் பறந்தன.

நந்தகுமார் வீட்டிலே சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஓடி வந்தான் என்பது மட்டுமேதான் அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. கல்லுரிப் படிப்பை முடிக்காமல், சினிமா—நாடக ஆசையினால் புறப்பட்டு வந்துவிட்டவன்.

நந்தகுமாரின் சொந்தப் பெயர் ஆறுமுகம். அவனும் நாடகத்திற்காகவேதான் பெயரை மாற்றிக் கொண்டான். அவனும் கிராமத்துவாசி. மரகதத்தைப்போல் அவன் தன்னைப்பற்றியும் தன் குடும்பத்தாரைப் பற்றியும் அதிகமாகச் சொல்லிக் கொண்டதில்லை. ஆள் ஆரம்பத்திலேயே கொஞ்சம் அழுத்தக்காரனாகத்தான் காணப்பட்டான்.

நிறத்தில் நந்தகுமார் கருப்புதான். ஆனால் கவர்ச்சியான முகம். களை பொங்கும் கண்கள். நின்ட எடுப்பான மூக்கும்... பிடிவாதத்தை உணர்த்தும் மெலிந்த உதடுகளுமாக ஒப்பனை ஏறியதும் கம்பீரமாக மாறிப் போயிருந்தான்.

தமிழ் அவன் பேசப் பிறந்த மொழியோ என்று என்னும்படி எத்தனை அழகாக... சுத்தமாக... கத்தரிக் கோலால் வெட்டி வகை பிரித்து வைத்தாற்போல வசனங்களை பேசினான். முகபாவம் எக்கச்சக்கம், கண்களாலேயே சிரிப்பான். எரிப்பான். காதலிப்பான்... முகத்து ஒவ்வொரு தசையும் கதை பேசும்.

அந்தந்த பாத்திரத்திற்கேற்ப... அவன் நடிக்கும் போது மரகதம் மெய்மறந்து விடுவதும் உண்டு.

அழகு நடிக்கை மோசினியும்—அற்புத நடிகள் நந்தகுமாரும் நாடக உலகிற்காகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜோடிகள் போல... மிகமிகப் பொருத்தமாகக் காணப்பட்டனர்.

வடிவுக்கு மகளின் அதிர்ஷ்டத்தைக் கேட்டதும் தெம்பு வந்துவிட்டது. உடம்பு குணமாகிப் போனது. அறுவை சிகிச்சை இல்லாமலே வயிற்றுவலி தானே நின்றுவிட்டது.

அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து நடித்த முதல் படம் ஒப்பந்தமாகவும், வடிவு மருத்துவமனையை விட்டு வெளி வந்துவிட்டாள்.

“குழந்தையைத் தனியே ஷூட்டிங்குக்கு அனுப்ப பிரியம் இல்லிங்க. நானும் கூடப்போறதுதான் நியாயம்” என்று மகளை நிழலாகப் பின் தொடரத் தொடங்கிவிட்டாள்.

முதல் படம். மோசினியும்... நந்தகுமாரும் நெருங்கிப் பழக சந்தர்ப்பங்கள் பல வழங்கிய... காதல் சித்திரம்.

அப்போதுதான் முதல் முதலாக நந்தகுமார் தொட்டு நடிக்கத் தொடங்கினான். மேடை நாடகங்களில், காதல் வசனத்தளவில் நின்றுவிட்டிருந்தது.

குளிக்கும் காட்சியில் மூழ்க இருந்தவளைப் பாய்ந்து காப்பாற்றியபோது, சற்று இறுக்கமாகவே அணைத்துக் கொண்டு "நாளிருக்கேன் பயமேன்" என்று, அவள் காதில் மெல்ல ஒதினானே, அன்றே... அந்த முதல் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சியின்போதே அவள், தன் மனதை உண்மையிலேயே அவனிடம் பறி கொடுத்து விட்டிருந்தாள்.

"புத்தம் புதுமலர் மிஸ் மோசினி— மணம் வீசும் எழில் மலர் உங்களைத் திணற வைக்கும் புது நட்சத் திரம், திரைவானில் ஒளியிட வருகிறது" என்று வந்த விளம்பரங்களைப் படித்து, மகிழ்ச்சி வெள்ளத்திலே மிதந்தாள்.

பத்திரிகையின் ஒரு பக்க முழுவதிலும் அவளும் அவளும் அருகில் நின்றுகொண்டு, புதுமணம் புரிந்த தம்பதியரைப் போல போஸ் கொடுத்த புகைப்படங் களுடன் வந்த விளம்பரங்கள் அவளைத் திகைப்புறச் செய்தன. பார்க்க மிகவும் பெருமையாக இருந்தது. அவைகள் எல்லாவற்றையும் பத்திரமாகக் கத்தரித்து எடுத்து, ஒரு நோட்டுப் புத்தகத்தில் ஒட்டி, பிரசுரிக்கப் பட்ட தேதி... பத்திரிகை பெயர் இதயாதிகளை விவர மாக எழுதி வைத்துக் கொண்டாள். தனது உருவத்தை விதிவீதமான வண்ணப் போஸ்டர்களில் பார்த்து பிர மித்துப் போனாள்.

இவ்வளவு அழகா அவள்?... உரசியபடி காதல் காட்சியில் நந்தகுமார்.

இத்தனை அழகானவரா இந்த மனுஷர்?...

காமிரா கூச்சம் தெளிந்து... காட்சிகள் எடுக்கத் தொடங்கிய சமயம், நாடக முதலாளியைப் பார்க்க மரகதம் சென்றிருந்தாள்.

"பெரியவர் ரொம்ப உடம்புக்கு முடியாம இருக்கா ராம். கொஞ்சம் பழம் வாங்கிட்டுப் போவோம். அவர்

காலில் விழுந்து கும்பிட்டுக்கோ" வடிவு உபதேசித் தான்.

ஆப்பீளும் ஆரஞ்சுமாக மைதூர்சில்க் சேலை இடை யைத் தழுவியபடி தன்னை வந்து விழுந்து வணங்கிய மோகினியைக் கண்டதும் பிரமித்துப் போனார் முதலாளி.

"நல்லா இருக்கியாம்மா?" அன்புடன் கேட்டார்.

"உங்கள் புண்ணியத்தில் இருக்கேன்!" அவள் சிரித்தபோது பெரியவரின் முகம் சுருங்கிப் போனது.

"போகுது! நீ ஒருத்தியாச்சும் நன்றியோட என்னை நினைச்சுப் பார்க்கிறியேம்மா. அதுவரை சந்தோஷம்!"

"ஏன் ஐயா அப்படி சொல்லிட்டங்க. அவள் நீங்க பார்த்து வளர்த்த குழந்தை. உங்கள் நாடக மேடையிலே வளர்ந்தவள் ஆச்சே... மறக்க முடியுமா?" வடிவு கேட்டாள்.

"தங்கச்சி! இந்த உலகத்திலே சிலர் கிட்ட இல்லாத ஒரு விஷயம் நன்றிதான்மா. அவனவன் பெரியவனா யிட்டா யாராலே ஆனோம்னு நினைப்பு வச்சிக்கிறதே யில்லை." முதலாளி யாரைச் சொல்கிறார்! வியப்புடன் அவரையே பார்த்தாள் மரகதம்.

"பொதுவாகவே இப்படி இருக்கு உலகம். அதுவும் சினிமா உலகம் இருக்கே... அதோட சட்ட திட்டங் களே வேறே, இன்னைக்கு பெரியவனா இருக்கிற வனை சுத்தி பத்து பேர் பொறுக்கி தின்றுகிட்டு இருப் பாங்க. அவனுக்கே ஒரு இறக்கம் வந்துச்சோ கண்டுக் காம ஓடிடுவாங்க! அவ்வளவு நன்றிகெட்ட உலகம்மா இது. கவனமா இருந்துக்கோ... வயசானவன், அனுப வப்பட்டவன் சொல்றேன்" அவர் குரலில் கசப்பு ததும்பி நின்றுது.

"எனக்குப் பின்னாலே இந்த நாடகக் கம்பெனியை எடுத்து நடத்த யாருக்குமே துணிச்சல் இல்லை. சரி! நம்ம நந்தகுமாரைக் கேட்டுப் பார்க்கலாம்னு கூப்பிட்டு அனுப்பிச்சேன்!" அவர் வெறுப்புடன் தொடர்ந்தார்.

“ஆமாங்க, அந்த பையன் இளவயசு- நாடகப் பித்து- நல்லா நடத்தலாமே?” வடிவு அவசரமாகப் பேசினாள்.

“அவனுக்கு இதுக்கெல்லாம் நேரமில்லையாம். அரை டஜன் படம் அதுக்குள்ளாவே கையெழுத்தாசி இருக்காம். போகட்டும் நல்லா இருந்தா சரி...” முதலாளி விடை கொடுத்தார்.

6

மோகினி நடித்த முதல் படம் மகத்தான வெற்றி பெற்றது என்னவோ உண்மை. அடுத்து அதே ஜோடியைப் பல படங்களில் போட பல்வேறு தயாரிப்பாளர்கள் போட்டியிட்டதும் அதைவிட உண்மை.

முதல் பட தொகை கைக்கு வந்ததுமே, வருமான வரி அது இது என்று குரங்கு அப்பம் தின்ற கதையாக மிஞ்சிய பணத்தில் மந்தவெளித் தெரு வீட்டை வாங்கிப் போட்டாள் வடிவு.

தோட்டமும் — பங்களாவும் — காகுமாக வாழ ஆசைப்பட்ட மரகதம், அதில் குடியேற மறுத்துவிட்டாள்.

அடுத்தடுத்த படங்களில் கிடைத்ததைக் காட்டி—மகளின் ஆசைக்குகந்த சிறு பங்களா, ஸ்டூடியோக்களுக்குப் போய்வர கார், நாலு பேருக்கு மதிப்பாக இருக்க வைர அட்டிகை—வளையல்கள், விதவிதமான பட்டுப் புடவைகள் என்று மகள் சம்பாதித்ததையெல்லாம் பொருள்களாக மாற்றினாள் வடிவு.

கொஞ்ச காலம் வாழ்க்கை அமோகமாகத்தான் இருந்தது. எப்படி வீரர் என்று மேல் மட்டத்தை எட்டிப் பிடிக்க ஏறினாளோ, அதே வேகத்தில் அடிமட்டத்தில் வந்து விழுந்தபோது ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி!... அப்பப்பா!...

அவள் நடித்த முதல் படம் வெளி வருமுன்பே நாடகக் கம்பெனி முதலாளி மரணமடைந்து விட்டார். அவருடன் அவரது நாடகக் குழுவும் முடிவு எய்தி இருந்தது.

நத்தகுமார் நன்றிகெட்டத்தனமாக நடந்து கொண்டது தவறுதான். மரகதத்தின் மனதை அது உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது.

முதலாளி இறந்த அன்று, அவர்களது முதல் படத்தின் “பிரஸ் ஷோ.”

கடமையா? நன்றியா? அல்லது விளம்பரமா?

மரகதத்திற்கு எப்பொழுதும் நன்றி உணர்வு அதிகம்.

ஆனால், நத்தகுமாருக்கு விளம்பரம் தேவையாக இருந்தது.

பெரியவருக்கு இறுதி மரியாதை செலுத்துவதுதான் தன் முதல் கடமை என்று மரகதம், துக்க விட்டில் அன்று அவரது உறவினர்களுடன் இருந்துவிட்டான். பத்திரிகை காட்சியில் பங்கு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

ஆனால், நத்தகுமார், படம் முடிந்ததும் பரபரப்புடன் இடுகாட்டிற்கு விரைந்தான். ஆளுயர மலர் மாலையை இறந்தவரின் சடிகைத்திற்குச் சாற்றி மரியாதை அறிவித்துக் கொண்டான்.

“என் வாழ்வின் வழிகாட்டி—விளக்கேற்றி வைத்த தெய்வம்” என்று, பத்திரிகைகளுக்கு கண்ணீரும் கம்பலையுமாகப் பேட்டி அளித்தான்.

“எதற்காக இப்படி ஒரு இரட்டை வேடம்? அந்த மனிதனின் குடும்பம் ஆதரவற்ற நிலையில் தவிக்கிறதே... நன்றிக் கடனாக அதற்கு உதவி செய்யுங்களேன்” என்று கூற வேண்டும் என பல முறை முயன்றிருக்கிறான் மரகதம்.

அவனை சந்தித்த போதெல்லாம்—பேசும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தபோதெல்லாம் அவர்கள் இருவரும் மட்டும் பேச வேண்டியவை எவ்வளவோ இருந்தனவே

ஆனால், மரகதம் தன்னால் முடிந்ததை அவ்வப் போது பெரியவரின் குடும்பத்திற்குத் தந்து உதவினாள். நந்தகுமாருக்கும்—அவளுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட நெருக்கம் வேகமாக முன்னேறிக்கொண்டு போயிற்று.

அம்மா வடிவு கண்டித்துப் பார்த்தாள்.

“உங்களுக்குப் புரிபாது அம்மா. அவர் நடிக்கிற படங்களுக்கு எல்லாம் எனக்கு சான்ஸ் வாங்கித் தரார். அவரோடு கொஞ்சம் சிநேசிதமாகவே இருப்பது என் வருங்காலத்துக்கு நல்லது. வேடிக்கையாக பேசுறோம், சிரிக்கிறோம், அவ்வளவுதான்” மகள் மழுப்பினாள்.

காதல் காட்சிகளில் டைரக்டர் சொன்னதிற்கு ஒரு படி அதிகமாகவே அவள் நெருக்கமாக நடித்ததற்கு நந்தகுமாரின் பரஸ்பர பாதிப்பும் ஒரு காரணமாக அமைந்தது.

“மோசினி டியர்! இன்னிக்கு ரொம்ப ஷோக்கா அலங்காரம் பண்ணிசிட்டு வந்திருக்கியே?” இப்பவே நம்ப ருயட்டை ஆரம்பிச்சுடலாம்போல என் மனசு துடிக்குது! யாருக்கும் கேட்காமல் அவளிடம் மட்டும் ரகசியமாக வந்து கொஞ்சுவான், பிரபல நடிகன் நந்தகுமார். வாலிபர்கள், வயதானவர்கள், பெண்கள் என்று எல்லோரையுமே தன் கவர்ச்சியான தோற்றத்தாலும் நடிப்பாலும் கவர்ந்துகொண்டு விட்டிருந்தான் நந்தகுமார். “தென்னாட்டு வாலண்டினோ” என்று புகழப் படுகிறவன். அவளைக் காதலிக்கிறானே? அவளை விடப் பாக்கியசாலி உலகில் வேறு எவரும் உண்டோ?

பத்திரிகைகளில் இப்பொழுதுபோல அத்தனை அசுர வேகத்தில் கிசுகிசுக்கள் வராத காலம் அது. ஆனாலும், வம்புதும்புகளில் அவர்கள் பெயர் அடிபடத்தான் செய்தன.

நமது நிருபர், நந்தகுமாரை அவரது நுங்கம்பாக்கத்து பங்களாவிலே சந்தித்து பேசியபோது, “உங்கள் திருமணம் எப்போது?” என்று கேட்டார்.

நந்தகுமார் ஒரு மாதிரியாக சிரித்துக் கொண்டார். பிறகு “விரைவில் கேள்விப்படுவீங்க” என்று புன்னகை செய்தார்.

“பெண் யார் என்று சொல்ல முடியுமா?” என்று கேட்டதற்கு, “இப்போதே சொல்லிவிட்டால் எப்படி? கொஞ்சம் சஸ்பென்சாக வைத்து இருக்கிறேன்” என்றார்.

பெண் யாராக இருக்கும். மேல் உலகத்து கன்னியின் பெயர் கொண்டவளாக இருக்குமோ! அல்லது?...

இப்படி ஒரு செய்தியை ஒரு நாளேட்டில் படித்த போது மரகதத்தின் நெஞ்சு மிழ்ச்சியும் திசிலுமான கலவர உணர்வில் படபடத்தது.

விரைவில் நந்தகுமார் திருமணம் செய்துகொள்ளப் போவதாக பத்திரிகை நிருபரிடமே சொல்லிவிட்டிருக்கிறாரே, பிறகு, அவளைப் படத்தில் நடிக்க விடுவாரா?

கணவன்...மனைவியான பிறகு, ரசிகர்களுக்கு, அவர்களைக் காதலர்களாகப் பார்க்கும் சுவாரசியம் குறைந்து விடுமோ?

என்னென்னவோ பல இன்பக் கனவுகளில் அவள் மிதந்து கொண்டிருந்தாள்.

7

ஒருநாள் மாலை தபாலில் அவளுக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது.

அன்று முழுவதும் அவளுக்கு படப்பிடிப்பு ஏதும் இருக்கவில்லை. கடிதத்தைப் பிரித்தபோதுதான் தெரிந்தது. அது நகரத்தின் மறுகோடியில் வயது காலத்தில் தன்னந்தனியே கஷ்ட ஜீவனம்செய்து கொண்டிருந்த நாடகக் கம்பெனி முதலாளி மனைவி சின்னம்மாளிடம் இருந்து வந்திருந்தது.

“அன்புள்ள மரகதம். நீ எங்களுடைய மகள் என்கிற நினைப்பினால் உரிமையோடு உன் சொந்தப் பெயர் வைத்து கடிதத்தை தொடங்கியிருக்கிறேன். ஐயா மறைந்த பின் நான் தொடர்ந்து அனுபவிச்ச கஷ்டங்களை நேரில்தான் சொல்ல முடியும். எனக்கு உன்னை அவசரமாக பார்க்கணும். வயிற்றில் ஒரு கட்டி வந்து நான் படுத்த படுக்கையாகி விட்டிருக்கிறேன். ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிச்ச அறுவை சிகிச்சை செய்யணுமாம். அதுக்கு இப்போது வசதி இல்லை. நீங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து எனக்கு இது சமயம் உதவினால்தான் நான் ஆஸ்பத்திரிக்கு போக முடியும். நந்தகுமாருக்கும், நம்ப கம்பெனியில் நடிக்காளாயிருந்த அத்தனை பேருக்கும் காட்டு எழுதிப் போட்டிருக்கேன். அவரையே நம்ம நடிக்காளில் பலர் மறந்துட்டாங்க, என்னையா ஞாபகம் வச்சுக்கொண்டு உதவப் போறாங்கன்னு மனம் ரொம்ப வேதனைப் படுகிறது. நீ பண உதவி செய்யாவிட்டாலும் பாதகமில்லை. உன்னை ஒரு தடவை பார்க்க முடிந்தால் அதுவே போதும் மற்றவை நேரில்.”

கண் கலங்கிப் போய்விட்டாள் மரகதம். அவளுக்கு எப்பொழுதுமே ஆழ்ந்த உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமையாகி விடும் சுபாவம். சின்னம்மாமியை அவளுக்கு ஒருவிதமான தாயன்பு உண்டு. முதலாளி வீட்டுக்குப் போயிருந்த போதெல்லாம் சின்னம்மா அவளுக்கு இலை போட்டு சோறுபோட்டு உபசரித்து அனுப்பாதிருக்க மாட்டாள். விருந்தோம்பலில் சின்னம்மாவுக்கு இணை அவளே தான். பிறர் வயிறு குளிர சோறு போட்டு பசி தீர்த்த அந்த அம்மாளுக்கா வயிற்றில் கட்டி!

சே! சே! உடனே போய் பார்த்து... ஏதாவது உதவ வேண்டும். வடிவும் ஒத்துக்கொள்ளவே, நந்தகுமாருக்கு

போட்டியாக வாங்கியிருந்த தனது புதிய பியட்காரில் பழவகைகள், மிட்டாய்களுடன் கையில் மூவாயிரம் பணமுமாகப் புறப்பட்டாள்.

கயிற்றுக்கட்டிலில் சுருட்டிக்கொண்டு சிட்ந்த சின்னம்மாவைப் பார்த்ததுமே அவளுக்கு விளங்கி விட்டது.

பெரிய டாக்டர்கள் வந்து பார்த்து சொல்லத் தேவையில்லை. ஆஸ்பத்திரி அறுவை சிகிச்சை இவைகள் எல்லாம் தாண்டிய நிலையில் அவள் இருந்தாள்.

கையைத் தூக்க முடியாது. உரத்துப் பேச முடியாது பலவினமாகப் படுத்திருந்தாள். பின்புதான் தெரிந்தது, அவள் தினாறிக் கொண்டு சொன்னதை, பக்கத்து வீட்டு பள்ளிக்கூட மாணவி அப்படி ஒரு உருக்கமான கடிதமாக எழுதியிருக்கிறாள். அவளுக்கு மட்டுமல்ல... நாடக... உலகத்தைச் சேர்ந்த அத்தனை நபருக்கும்... ஐயாவின் அரவணைப்பிலே வளர்ந்த அத்தனை பேருக்கும் எழுதி தபாலில்சேர்த்திருக்கிறாள்.

மரகதத்தின் கண்கள் ஈரமாகின... பேசத் தோன்றாது... கொண்டு வந்தவைகளை வைத்து விட்டு, கத்தையாக நோட்டை அந்தம்மாளிடம் காட்டி... ஜாடை செய்து... தலையணையடியில் வைத்துவிட்டு... பிசியாவிடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டாள்.

அதற்குள், அந்தத் தெருவில் அறுபத்துமூவர் திரு விழா போன்றதொரு கூட்டம்.

காரை டிரைவர் ஓட்ட முடியாது சந்து பொந்துக்குள் செலுத்தி வெளி வருவதற்கு மிகவும் பாடுபட்டு விட்டார்.

அப்படியிருந்தும், ஒரு ரசிகர் கோபமடைந்து தூக்கி எறிந்த சிறு கல். கண்ணாடியை உடைக்காது அவள் மடியீது வந்து விழுந்தது.

போற்றினும் போற்றுவர்... பின்னர் தூற்றினும் தூற்றுவர். இந்த ரசிகர்களின் அன்பே ஒரு விசித்திரமான போக்குடையது.

தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று அவன் வீடு திரும்பினான்.

சில நாட்களுக்குப் பின்... ஒருநாள் மாலையில் சின்னம்மாளின் மரணச் செய்தி கிடைத்தது.

இரவோடு இரவாக அவன் ஒரு டாக்ஸியில் போய் இறங்கி தன் இறுதி மரியாதையைச் செலுத்திவிட்டு வந்தான்.

கடைசி காலத்திலாவது, தன்னால் ஆனதைச் செய்தோம் என்ற திருப்தி அவளுக்கு.

நந்தகுமார் ஏன் அப்படி ஒதுங்கிக் கொண்டு விட்டார்.

தமது தந்தை போல நாடக உலகில் கைதூக்கி விட்டவரின் மனைவி சின்னம்மா. குரு பத்திரி... பெற்ற தாய்க்கு சமமானவள்... அவளுக்கு எந்தவிதமான இறுதி மரியாதையும் அவர் செய்யவில்லையே? ஏன் இந்த அசட்டையான போக்கு?

"தம்பி! நேத்திக்கு உன்னை மேடையிலே சந்திர குப்தராஜன் வேடத்திலே பார்த்தப்போ, அப்படியே அசந்து போயிட்டேன். கண்பட்டு போயிடும் போல், பயமா போயிடுச்சி, சித்த உட்கார். முக்கூட்டு மண் எடுத்து மிணகா உப்பு எல்லாம் வச்சு சுத்திப் போடறேன்" சொல்லிக்கொண்டு நந்தகுமாருக்கு சின்னம்மா திருஷ்டி கழித்த சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது.

அந்த முதாட்டியின் மறைவுக்கு... தமது செகரட்டரி மூலமாவது ஒரு மலர் வளையம் அனுப்பி அனுதாபச் செய்தியைத் தெரிவித்திருக்கலாமே!

நேரில் சந்திக்கும்போது... கட்டாயம் நந்தகுமாரிடம் இதைப்பற்றி சண்டை போட வேண்டும் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள் மரகதம்.

நந்தகுமார் ஸ்டூடியோவிற்குப் புறப்பட்டிருந்தான். அன்று அவளுடன் அவன் நடிக்க வேண்டிய ஒரு படப் பிடிப்பு இருந்தது.

மரகதம், குறித்த நேரத்திற்கு ஸ்டூடியோவுக்கு வந்து விட்டிருந்தான்.

அந்த படம் ஆரம்பித்த நாளில் இருந்து நந்தகுமாரிடம் லேசானதொரு மாறுதலை அவன் கவனிக்கத்தான் செய்தான். அதை மனப்பிரமை என்று ஒதுக்கி விட்டிருந்தான்.

ஆனால், அன்று அவளுக்கு ஸ்டூடியோவில் கிடைத்த முதல் வரவேற்பு ஒரு மாபெரும் அதிர்ச்சி!

நந்தகுமாருடன் தொடர்ந்து அவன் நடிக்கவிருந்த அடுத்த படத்தில்... அவளுக்குப் பதில் வேறு ஒரு கதாநாயகியைப் போட ஏற்பாடாகியிருந்தது.

நந்தகுமார்தான் அந்த ஏற்பாட்டிற்குக் காரணம்!

பேரிடியாகவந்து நெஞ்சைத் தாக்கிய அந்த செய்தி தந்த அதிர்ச்சியில் அவன் மூப்பனை அறையில் நாற்காலியோடு கட்டுண்டு போய்விட்டான்.

"உங்களுக்குக் கூடத் தெரியாதா? நந்தகுமார் உங்களிடம் சொல்லியிருப்பார்க்கு நினைச்சோம். இந்திப் பட உலகில் பிரபலமாக இருக்கும் நடிகை ஜ்வாலாவை அடுத்த படத்தில் தம்மோடு நடிக்க ஏற்பாடு செய்ய, பம்பாய்க்கே மூந்தாநாள் பறந்துவிட்டு வந்திருக்காரே!"

"ஜ்வாலாகூட ஓட்டல் காதம்பரியில் வந்து தங்கியிருப்பதாகக் கேள்வி!"

"இன்விகி ஒரு சமயம் உங்க படப்பிடிப்புக்கு அவங்களும் வந்தாலும் வருவாங்கன்னு பேசிக்கறாங்க!"

தகவல் வர வர, தரை பிளந்துகொண்டு தலை குப்புற தான் விழுந்துவிட்டது போன்றதொரு பயங்கர உணர்வில் அவன் ஆடிப் போய்விட்டான்.

நந்தகுமாரா இப்படி நடந்து கொள்கிறார்?

அவள் நடிப்பில், அவள் அன்பில் என்ன குறை கண்டு அவளை அடுத்த படத்தில் கதாநாயகி வாய்ப்பி லிருந்து நீக்கி விட்டிருக்கிறார்? முன்பின் தெரியாத ஒருநதிக்கு ஏன் இத்தனை பலத்த சிபாரிசு?

அவளுக்குத் தமிழ் பேசக்கூட வராதே! அவளை ஏன் போடணும்? மொழி பேசத் தெரியாதவர்கள் எல்லாம் தமிழ்பட உலகைப் பிடித்துக்கொண்டு வளைய வருவது ரொம்ப நாளாக நடக்கும் காரியம். தொலையட்டும். அதைப்பற்றி அவள் கவலைப்பட வில்லை.

அவளது நந்தகுமாரை அந்த வடக்கத்திக்காரி கொத்திக்கொண்டு போய்விட்டால்?

ஐய்யய்யோ! கல்யாணம் விரைவில் நடக்கவிருக்கு என்று மர்மமாக அந்த நிருபரிடம் சொன்னது மனதில் ஜ்வாலாவை வைத்துக் கொண்டா?

அவர்கள் இருவர் இடையே காற்றும் புக முடியாது என்று அவள் நம்பி மனத்திற்குள்ளே வளர்த்துக்கொண்டிருந்த அந்தக் காதல்?

இல்லை... இல்லை... அவள் இதை ஒரு போதும் அனுமதிக்கப் போவதில்லை. நடிப்பின்போது... இடை வேளைகளில்... அவளுக்கு மட்டுமே கேட்கும்படி இரகசியமாக அன்பு மொழிகளைப் பேசி அவளைக் கவர்ந்து கொண்ட நந்தகுமார்... பிறகு நாளடைவில் மிக்க துணிவுடன் அவளது பங்களாவுக்கே வர துவங்க வில்லையா!

முதலில் முகத்தைக் கடுத்துக்கொண்ட வடிவு... நந்தகுமாருக்கு திரை உலகில் வலுவாக உருவாகிவிட்டிருக்கும் செல்வாக்கை மனதிற்கொண்டு, “வாங்க தம்பி! வாங்க... இப்பத்தான் உங்களைப்பத்தி பேசிக் கொண்டிருந்தோம்” என்று வாய் நிறைய பொய் சொல்லி வரவேற்கத் தொடங்கினாளே!

அத்தோட மட்டுமா?

“நீங்கள் இரண்டு பேரும் பேசிக்கிட்டிருங்க. நான் அடுத்த தெரு பிள்ளையார் கோயில்வரை போய்விட்டு பத்து நிமிடத்தில் வந்துடறேன். தம்பி, ராத்திரி சாப் பாட்டுக்கு எங்களோட கொஞ்சம் இருந்துட்டுப் போக னும்!” எப்படி எல்லாம் வடிவு வேப்பிலை அடித்தான்.

நந்தகுமாரும் ஏதோ ஒரு சாக்கை வைத்துக் கொண்டு, வாரத்திற்கு ஒரு முறையேனும் அவளைத் தனியே சந்தக்க அவளது பங்களாவுக்கு வராதிருந்த தில்லை.

அப்படி நெருக்கமாகப் பழகத் தொடங்கியிருந்த வருக்கு திடீர் என்று அவள் மேல் ஏன் இந்த அசட்டை?

ஸ்டூடியோ வம்புகளை நம்பக்கூடாது. அவரை நேரே சந்திக்கும்போது, முதல் கேள்வி ஏன் நாடகக் கம்பெனி முதலாளி மனைவிக்கு உதவி செய்ய ஒரு முயற்சியும் எடுக்கலை— அவங்க சாவுக்கூட வர லைன்னு கேட்க வேண்டும்.

இரண்டாவது, அந்த ஜ்வாலாவைப் பற்றி...

தனக்குள்ளே கருவிக் கொண்டு அவள் படப் பிடிப்புக்குத் தயாரானாள்.

செட்டுக்குள் நுழைந்த மரகதம் அதிர்ந்து போனாள். நந்தகுமாரிடம் அவள் எந்தக் கேள்வியும் கேட்க முடியாதபடி அவள் வாயடைத்துப் போய் விட்டாள்.

நீலபெல்பாட்டமும், வெள்ளை டாப்பும் அணிந்த படி... கழுத்தில் புரண்ட முடியை சிலுப்பிக்கொண்டு, பூனைக் கண்களால் அவளை அளந்தபடி நந்தகுமார் அருகே உரசிக் கொண்டு வந்தவளைப் பார்த்ததும், மரகதம் இடி விழுந்தவளாகிப் போனாள்.

அவன்தான் ஜ்வாலாவா என்று எண்ணிய மாதிரிப் பொறாமைத் தீ அவளது அடிவயற்றிற்குள் எழுந்து நெஞ்சுவரை பற்றி எரிந்தது.

அன்று படப்பிடிப்பில் அவளுக்கு முடு சரியாகவே இல்லை என்று டைரக்டர், எரிச்சல் பட்டார். எத்தனை டேக்குகள்!

நந்தகுமார் கோபத்துடன் உற்றுப் பார்த்தான். இத்தனை நாளும் காதல் மொழிசுணைக் காதில் இரகசியமாக பேசியவன் இன்று கோபத்திலே சீறினான்.

"சாயங்காலம் எனக்கு வேறே ஷூட்டிங் ஒண்ணு இருக்கு. இந்த ஒரு காட்சியில் உன்னோட எத்தனை வாட்டி" பற்களைக் கடித்தான்.

திருப்தியில்லாத வகையில் அன்றைய படப் பிடிப்பை முடித்துக்கொண்டு அவள் மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவளிடம் வழக்கமாக சொல்லிக் கொண்டு பிரியும் நந்தகுமார், சொல்லாமல் அந்த வட நாட்டு அழகியின் பின்னால் ஒடிக்கொண்டிருந்தான். தனது புத்தம் புதிய பியட்டில் அவளை டிரைவர் ஆசனத்தில் உட்கார் வைத்து... "ஒகே. நீயே ஓட்டு... நான் சும்மா உட்கார்ந்திட்டு வரேன்..." என்று ஆங்கிலத்தில் சொன்னது அவளுக்கு நன்றாகவே கேட்டது.

ஆத்திரம், அழகை, பொறாமை எல்லாம் ஒரேயடியாக அவளை ஆட்டிப்படைக்கவே, விட்டிருந்து வந்தவள் அம்மாலிடம் பேசாது ஓடிப்போய் படுக்கை மீது விழுந்து ஒவென்று அழுதாள்.

"என்ன நடந்தது! எனக்குத் தலைவலின்னு நான் உன்னோட ஸ்டூடியோவுக்கு துணைக்கு வரமுடியலை. தம்பி நந்தகுமார் தான் இருக்கே, என்ன கவலைன்னு இருந்துட்டேன். என்ன நடந்தது?" தாயார் தவித்தாள். என்ன நடந்தது என்று அவள் சொல்வாள்.

அம்மா நம் ஆசையில் மண் விழுந்தது என்று சொல்வாளா? அல்லது உங்கள் தம்பி நந்தகுமாரை இனி நம்பி வாழ முடியாது அம்மா என்று நடந்ததைச் சொல்வாளா?

டைரக்டர் கடுமையாக பேசிட்டார். எனக்கு கோபம் வந்தது. இன்னிக்கு படப்பிடிப்பு ஒழுங்காகவே அமையலை. ஏதோ வாய்க்கு வந்ததைச் சொல்லி தப்பிக்கொண்டாள். அவள் அத்தனை சுலபமாக அந்த வட நாட்டுக்காரிக்குத் தன் காதலனை விட்டுக் கொடுப்பதாக இல்லை.

அவள் தெஞ்சு பொறாமையில் கொதிப்பதைப் போல, அவனையும் பொறாமை தீயில் தள்ளிவிட்டால்...?"

அவளும் தனது பார்வையை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டு விட்டது போல நடித்தான்...

அவளது நாடகத்திற்கு அகப்பட்டவன் அப்பாவி சிவநேசன்தான். நாடக காலந்தொட்டு அவனுக்கு அவள் மேல் ஒரு அபார ஆசை. தன் கைக்கு எட்டாத கொம்பு என்றுதான் ஒதுங்கிக் கொண்டிருந்தான். எங்கே யாவது சந்தித்து விட்டால் பற்கள் அனைத்தையும் காட்டி "சவுக்கியமா! நேரில் பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சு, ஆனால் படங்களில் பார்க்கிறேன்!" புரவசமாகப் பேசியபடி தரையில் கால் மூன்றிவிட்டவனாக அப்படியே நின்று விடுவான்.

அவனுக்கும் சில உபரி வேடங்கள் சினிமாவிலும் கிடைத்தன.

ஒரு தடவை பிச்சைக்காரன் வேடம். அந்த காட்சியும் மோகினி சோறு போடுவதாகத்தான்.

சோறு போடுவதுபோல, உனது அன்பையும் கொஞ்சம் இந்த பாத்திரத்தில் பிச்சையாகப் போடக் கூடாதா? மனதிற்குள் ஏங்கியபடி அவளை பார்த்த பார்வையை அவள் மறக்கவில்லை.

தன் அன்புக்கு உண்மையில் ஏங்குகிறவர்கள் யார்... யார் என்று இவள் தன் மனதிற்குள்ளே ஒரு பட்டியலே வைத்திருந்தாள்.

ஆனால், அவளது அன்புக்கு ஏங்கியவர்கள், அவளது அந்தஸ்துக்கு உகந்தவர்களாக இல்லாது போனதுதான் பெரிய குறை. விளக்கு வெளிச்சம் வீசும் பையன்-தொடர்பு காட்சிகளை தொகுத்து வைத்துக் கொள்ளும் புளோர் அசிஸ்டெண்ட்-ஒப்பணையாளரின் உதவியான்-டான்ஸ் மாஸ்டரின் தம்பி-என்று அவளது நட்சத்திர பதவிக்கு ஈடு இல்லாத பலர் அவளது அன்புக்கு ஏங்கினார்கள்.

அதில் அவள் இழுத்த இழுப்புக்கு வரக்கூடியவன் சிவநேசன் ஒருவன்தான். கல்யாணமாகாதவன். அப்பா அம்மா என்ற பந்தங்கள் அற்றவன். அன்றாடம் காய்ச்சி, பார்க்க ஒடிசலாக உள்ளடங்கிய கன்னத்துடன், பஞ்சத்தில் அடிபட்டவன் போலத் தெரிவான். ஆனால், அவன் அவளுக்கு ஸ்டூயோவில் கொடுக்கும் உபசரிப்புகளுக்குப் பஞ்சமிருக்காது.

"ஐஸ் வாட்டர் கொண்டு வரட்டுங்களா? ரொம்ப வெயிலா இருக்கு. மரத்தடியிலே நாற்காலியைத் தூக்கிப் போட்டிருமா!" என்று தாசானுதாசனாக கெஞ்சுவான்.

இந்தப் பயல் ஏன் நம்மை நிழலாக துரத்திக்கிட்டு நிக்கிறான். இவன் தலையைக் காட்ட வேண்டிய காட்சி முடிஞ்சுவிட்டதே!

"இதோ பார், மோகினி! இவங்களுக்கு சமமா பேசிக்ட்டு நிக்காதே. ஒரு காலத்திலே உனக்கு நாடக மேடையிலே இவனைத் தெரியும், ஒத்துக்கறேன். அந்த சொந்தமெல்லாம் இங்கே வச்சுக்க அவனுக்கு இடம் கொடுக்காதே!" ஆரம்பத்தில் ஒரு தடவை நந்தகுமார் எரிச்சலுடன் அவளை எச்சரித்தான்.

மோகினி தனக்கு மட்டுமே சொந்தமாகிவிட வேண்டும் என்ற பரபரப்பு போலும் அவனுக்கு. குரலில்கூட பொறாமை தொனித்தது.

"சிவா!" அப்படித்தான் செல்லமாக ஆரம்பத்தில் அழைக்கத் தலைப்பட்டான்.

"சிவா, இந்த பிளாஸ்க்சிலே துடா ஓவல் வச்சிருக்கேன். ஒரு கிளாஸ் எனக்கு ஊத்தி கொடுத்துட்டு ஒரு கிளாஸ் அம்மாவுக்கு கொடுங்க. மீதியை நீங்க சாப் பிடுங்க. அம்மா மரத்தடியிலே நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருக்காங்க!"

அவ்வளவுதான். சிவநேசன் பூரித்துப் போய்விட்டான். அவள் காலால் இட்ட பணியைத் தலையால் செய்யத் தயாராகி... தனக்கு வேலை இல்லாத சமயம் கூட அவளுடன் கூடவே படப்பிடிப்புக்கு நிழலாக வந்தான்.

9

நந்தகுமார், ஜ்வாலாவுடன் பகிரங்கமாக ஜோடியாக படப்பிடிப்புக்கு வரத் தொடங்கியபோது, கிசுகிசுப்புகள் திசைமாறிப் போயின.

அந்த மோகினியை உதறிவிட்டானாம். இப்போ அவனுக்கு புது ஜோடியாக நடிக்க ஜ்வாலா வந்திருக்கிறாள். இந்தி மார்க்கெட்டில் அவள் பெரிய நட்சத்திர மாச்சே. ஐந்து இலட்சம்வரை வாங்குகிறாளாமே.

இனிமேல் இந்த ஜோடியைத்தான் நிறையப் பார்க்கப் போகிறோம். மொழி தெரியாவிட்டால் என்ன? டப்பிப் இருக்கவே இருக்கு. மோகினிக்குப் பாடத் தெரியும். ஆனால் அவளது நாடக மேடை பாட்டுகள் சினிமாவுக்கு எடுபடலையே— பின்னணிதானே அவளுக்கும் உதவியது?

இப்படி பல விமரிசனங்கள். காதில் பட்டும் படாமலும் நெருப்பாகப் பரவியது.

அதற்கு அடுத்தபடியாக அவள் நந்தகுமாருடன் நடிக்கப் போவதாக ஏற்பாடாகிக் கொண்டிருந்த படத்தில் இருந்து திடீர் என்று அவள் விலக்கப்பட்டிருந்தாள். அவளுக்குப் பதில் அந்த பூனைக் கண்ணி ஜ்வாலா!

சீட்டுகளால் கட்டப்பட்ட விளையாட்டு வீடு, காற்றில் படபடவென்று சரிந்துபோல, தனக்கு கிடைக்கப் போகிறது என்று அவள் நம்பியிருந்த அடுத்த நான்கு படங்களிலும் அவளுக்கு வாய்ப்பு பறி போனது, ஜ்வாலாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

எல்லாம் நந்தகுமாரின் சிபாரிசின் பேரில்தான் என்றார்கள்.

ஜ்வாலாவுக்கு கதாநாயகி வாய்ப்பு கொடுக்கா விடில் கால்ஷிட் தரமாட்டேன் என்று அவன் பிடிவாதம் செய்ததாகப் பரவலாக ஒரு செய்தியும் காதில் விழுந்தது.

ஒரு படத்தில் தள்ளுபடியாகிவிட்டாள் என்றவுடன் பட உலகமே அவளைக் கழுத்தைப் பிடித்து வேகமாக வெளியே தள்ளியது.

வேறு மொழிப் படங்களுக்குப் போகலாம் என்றாலோ அவளைவிட வயதில் சிறிய பெண்கள் பெரிதாகப் போட்டியிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

படங்களில் வாய்ப்பில்லையே என்று நொந்து, நந்த குமாரின் பாராமுகத்தை எண்ணி கலங்கி அழுத வண்ணம் ஊன் உறக்கம் இன்றி வீட்டோடு கிடந்தாள்.

ஒளிமயமான எதிர்காலம் வந்து விட்டிருக்கு என்று அவள் சம்பாதித்ததையெல்லாம் தண்ணீராக செல வழித்ததின் பயனை, திடீரென்று ஒருங்கே அனுபவிக்க நேர்ந்து விட்டது.

சில ஆண்டுகளாக, சம்பாதித்த பணத்தை பங்களாவுக்கும் காருக்கும் படோடபமான வாழ்வுக்கும் வாரி இறைத்து விட்டதினால், வருமான வரியைக் கட்ட பங்களாவை உடனடியாக விற்றுத் தொலைக்க வேண்டியிருந்தது.

நந்தகுமார் ஜோடியாக அவள் நடிக்கத் தொடங்கிய போது அவளது படங்கள் வெற்றி மேல் வெற்றியை வாரி வழங்கியபோது, கிராமத்தில் இருந்தும் பக்கத்து ஊரில் இருந்தும் அவர்களது பங்களாவைத் தேடிக்கொண்டு பலாப்பழத்தை ஈ மொய்த்ததுபோல உறவினர் பட்டாளம் வந்து சேர்ந்து விட்டிருந்தது.

வடிவுக்கு சொத்து எதையும் கணவன் வைத்துப் போகவில்லை. ஒரு பட்டாளத்தை உறவினர்களாக விட்டுப் போயிருந்தார்.

வடிவு பக்கமும் சில தூரத்து சொந்தங்கள், கிட்ட நெருங்கி வந்துவிட்டனர். "செல்வர்க்கமுகு செழுங்கிளை தாங்குதல்" என்பது, சினிமா நட்சத்திரங்களுக்காகவே எழுதப்பட்ட பொன்மொழி போலும். அவள் அடிக்கடி நினைத்து அதிசயப்படுவதுண்டு.

அவர்கள் வீட்டில் சாதாரண நாட்களில் முப்பது பேருக்கு குறையாது சாப்பிட உட்காருவார்கள். சிலர் சென்னைக்கு வேலை விஷயமாக வந்த உறவினர்கள். சிலர், ஸ்டூடியோ ஷூட்டிங் இதயாதிகளை அவள் சலுகை மூலம் பார்த்துப் போக வந்தவர்கள். சிலர், நிரந்தரமாகவே தங்கிவிடும் யோசனையுடன் குடியேறியவர்கள்.

பங்களா, கார், பாங்கில் பணம், நகையெல்லாம் மிக விரைவாக மறைந்ததும், அவளது புகழும் கூடவே மறையத் தொடங்கியது. சொந்தங்களும் மறையத் தலைப்பட்டன.

"அண்ணே! பத்தாயிரம் ரூபாய் கடனாகக் கொடுப் பீங்களா, சொந்தப் படம் எடுக்கலாமனு திட்டம்" என்று நம்மை பிடித்துக் கொண்டுவந்த போகிறாள் வடிவு என்று, உறவினர்கள் ஒட்டம் பிடித்தனர். நண்பர்கள் மாயமாயினர். ரசிகர்கள் மறக்கத் தொடங்கினார்கள்.

மகளின் எதிர்காலம் இப்படி இருண்டு போனதே என்ற துயரத்தில் வடிவு படுத்துவிட்டாள். மறுபடி அந்த பொல்லாத வயிற்றுவனி, இப்போது சதா குடலையாரோ கிள்ளுவதுபோல வேதனை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

தாய்க்குத் தக்க வைத்தியம் அளிக்க மீண்டும் அவளை தனியார் மருத்துவமனையில் மகள் அனுமதித்தாள்.

டாக்சிக்கும், ஆட்டோவுக்கும், மருந்துக்கும், டாக்டர்களுக்கும், மருத்துவமனை கவனிப்புக்கும் பணம் கரைந்ததே பொழிய அம்மா பிழைத்து விட்டுக்கு வரவில்லை. இருந்த சில நகைகளும் தாயின் ஈமக்கடனுக்குப் போயின. பங்களாவை வாங்கிய மனிதன் காலி செய்யச் சொல்லி நோட்டீஸ் விட்டுவிட்டார். வேறு வழியின்றி சில சாமான்களை விற்றுவிட்டு தேவையான பணத்துடன் மந்தைவெளி தெரு விட்டுக்கு குடியேறி விட்டிருந்தாள்.

அவர்கள் பங்களாவுக்கு வாரந் தவறாது விஜயம் செய்த நந்தகுமார் இப்போது துக்கம் விசாரிக்கக்கூட வந்து எட்டிப் பார்க்கவில்லை. தலைகுப்புற அவள் சரிந்து விழுந்துவிட்டதை கண்டு ஆனந்தமாக அவன் கைகொட்டி சிரிப்பதுபோல அவளது கற்பனையில் பயமுறுத்தினான். ஆத்திரத்திலும் அழுகையிலும் அவளைக் குமுறச் செய்தான்.

அந்த சமயம்தான் கவிஞர் காளமேகம் அவளைக் கண்டு அனுதாபம் சொல்ல வந்திருந்தார். அவளைப் போல சினிமா உலகிலேயிருந்து தள்ளப்பட்டு, நாடக மேடையில் உபரி பாத்திரங்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார் அவர்.

அவளது நிலைமை அவர் மனதை உருக்கிவிட்டது. தன்னால் முடிந்தவரை யார் யாரிடமோ யாசித்து அவளுக்கு மறுபடி நாடக மேடையில் தோன்ற வாய்ப்பை வாங்கித் தந்து உதவினார்.

நந்தகுமார் இன்னமும் கதாநாயகனாக திரைவானில் மின்னிக் கொண்டிருந்தான். அவன் என்றும் மார்க்கண்டேயன்.

ஆனால், அவள் வயதை நாடக மேடைகூட எடைபோடத் தொடங்கியது.

கதாநாயகியாக மின்னிய அவள், இப்போது அம்மாவாகத்தான் நடிக்க முடிந்தது.

அந்த வரும்படிதான் அவளைப் பட்டினியில் இருந்து காத்தது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

விட்டை அம்மா காலத்திலேயே பழுது பார்த்து ஐந்து பகுதி கணக்கிலே வாடகைக்கு விட்டிருந்தாள்.

அவர்களில் சிலர் சொந்த விட்டுக்காரர்களாகி, குடிபெயர்ந்து போனது நல்லதாகி விட்டது. பின் பகுதியை காளமேகத்திற்கு வாடகைக்கு கொடுத்துவிட்டு, பெரிதான பகுதியில் தான் வந்து ஒண்டிக் கொண்டாள்.

சினிமா உலகிற்கும், நாடக மேடைக்கும் தான் அவள் வயதாதிப் போய் விட்டிருந்தாள். உண்மையில் அவள் இன்னமும் இளவயதுடன் இருந்தாள்.

ஆனால் அவளது சினிமா மார்க்கெட் சரிந்ததுமே, அவளது இளமையும் கூடவே போய்விட்டதாக ஒரு போலிகணிப்பு.

அவள் யாரைக் குறை கூறமுடியும்? நடிக்கைகள்ப் பொறுத்தவரை சினிமா உலகில் அவர்கள் வாழ்க்கை கொஞ்ச காலந்தான். அந்த கொஞ்ச காலத்தில், சாமர்த்தியமாகப் புகழையும் பொருளையும் பத்திரமாகப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் கெட்டிக்காரிகள். ஊதாரித்தனமாக சுற்றிவிட்டு... அனாதையாகத் தவிக்க நேரிட்டால், அனுதாபம் காட்ட யாருக்கும் அக்கறை இருப்பதில்லை. ஏன்? அவர்கள் ஆடிப்பாடி எத்தனையோ மக்களை மகிழ்விக்கவில்லையா? அந்த மக்களும் அவர்களை எவ்வளவு சீக்கிரம் மறந்து விடுகிறார்கள். தன்னந்தனியே வாழ்ந்து கொண்டு, அவளிடம் நெருங்கிப் பழக முயன்றவர்கள் எத்தனையோ பேர்! ஆனால், இன்று!

அன்று காலை வந்த தமிழ் பத்திரிகையின் முதல் பக்கத்திலேயே வந்த அந்த செய்தி மரகதத்துக்கு மாபெரும் அதிர்ச்சியைத் தந்தது.

“பிரபல நடிகர் நந்தகுமாரின் திருமணம்” என்ற கொட்டை எழுத்துக்களில் கீழே, கழுத்து நிறைந்த மாலையுடன் ஒரு அழகான பெண்ணின் அருகே திருமண கோலத்தில் நின்று கொண்டு இருந்தான், நந்தகுமார்.

நெஞ்சு படபடக்க-உடல் முழுவதும் வியர்த்துக் கொட்ட செய்தியை வாசித்தாள் மரகதம்.

“பிரபல தொழில் அதிபர் சங்கரமூர்த்தியின் மகள் சகுந்தலாவுக்கும் நடிகர் நந்தகுமாருக்கும் சென்னை சரவணா கல்யாண மண்டபத்தில் விமரிசையாக திருமணம் நடந்தேறியது. தொழில் துறையைச் சேர்ந்த பிரமுகர்களும், சினிமா உலகைச் சேர்ந்த பலரும் வந்திருந்தனர். மணமக்கள் தேனிலவுக்கு ஜப்பான் போவதாகத் தெரிகிறது!

தேனிலவுக்குப் பின்னர், நந்தகுமார் இந்திப் படம் ஒன்றில் பிரபல நடிகை வினோதாவுடன் ஜோடியாக நடிக்கப் போகிறார். இதுதான் அவரது முதல் இந்திப் பட பிரவேசம்” என்று செய்தி வெளிவந்து இருந்தது.

படித்து முடிப்பதற்குள் அவளுக்கு முச்சு முட்டியது. அப்படியானால் அந்த ஜ்வாலா என்னவானாள்... ஜ்வாலையில் மறைந்து போனாளா?...

காதலுக்கும் கட்டிப் பிடித்து ஆடிப்பாடவும், மோசனியும், ஜ்வாலாவும். மனைவி என்ற அந்தஸ்தைப் பெற பிரபல தொழில் அதிபரின், மகள், சீரும் வரதட்சணையுமாக, சாஸ்திர சம்பிரதாயத்துடன் வலது காலை எடுத்து வைத்து வந்து விட்டிருக்கிறாள்.

நந்தகுமாருக்கு வாழ்க்கையிலே இரட்டை வேடம் ஒருபக்கம். மனிதன், இன்னொரு பக்கம் நன்றி கெட்ட மிருகம்.

பொங்கிக்கொண்டு வந்த ஆத்திரத்தை அடக்க முடியாது, அவள் அன்று மாலை நடக்கவிருந்த நாடக அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டு, தன்னை மீறி விசித்து அழுதுவிட்டாள்.

அப்போது அங்கு நுழைந்த சிவநேசனுக்கு பெரும் வியப்பு. பரிதாபம்.

மரகதம், ஆரம்பத்தில் சட்டென்று ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. நந்தகுமாரை தன் அன்புக் கணவனாக நாடக மேடையில், சினிமா உலகில்... கற்பனையில் எண்ணி, காதல் வசப்பட்டு, மனம் உடைந்துவிட்டிருந்த அவள் கண்களுக்கு சிவநேசன், ஒரு மனிதனாகக் கூடப் புலப்படவில்லை.

கவிஞர் காளமேகமும் அவர் மனைவியும் அவள் மனதை புளியாகக் கரைத்தனர்.

எத்தனை நாள் இப்படி தனியாக இருப்பே தங்கச்சி? இது பொல்லாத உலகம் என்று, அவளை ஒரு வழிக்குக் கொண்டு வந்தனர்.

அம்மா இறந்து மூன்றாவது மாதம் முடிவடைந்த பின்னர், அவள் ஒரு நாள் சிவநேசனைப் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொண்டு விட்டாள்.

அவளைப்பற்றி பலத்த கிசுகிசுக்களை வெளியிட்ட பத்திரிகைகள் அதைப்பற்றி, ஒரு வார்த்தைகூட பிரசுரிக்கவில்லை. ஒளிராது ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் நட்சத்திரத்தைப்பற்றி யாருக்குக் கவலை?

மரகதம் அந்த மாபெரும் சரிவைத் தாங்கிக் கொண்டாள். கொழு கொழு என்று மிக அழகாகப் பிறந்த குழந்தை ரஞ்சனியைக் கண்டதும்-சகல ஏமாற்றங்

களும்-ஏதிர்பார்ப்பின் இழப்புகளும் பளிபோல் மறைந்து விட்ட உணர்வில், அவள் தன் குழந்தைக்காக எல்லா வற்றையும் சகித்துக் கொண்டு வாழ தீர்மானித்துவிட்டிருந்தாள்.

ரஞ்சனியின் மெத்தென்ற கரம் அவளது மார்பின் மீது விழுந்தது. பழைய நினைவுகளில் இருந்து மீண்ட மரகதம் அந்தக் கரத்தை மெல்ல விலக்கிவிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

என்ன இது? அவளையுமறியாது அவள் அழுது விட்டிருக்கிறாள். கன்னத்தில் கோடிட்ட கண்ணீர் தலையணையைக்கூட நனைத்து விட்டிருக்கிறதே?

கனகவல்லி வீட்டு கடிக்காரம், முன்று முறை அடித்து ஒய்ந்தபோது திடுக்கிட்டுப் போனாள். இன்னமும் தூங்காது, பழைய கதைகளை நினைத்துக்கொண்டு, சே!... உடம்புதான் கெட்டுப் போகும். யாருக்கு லாபம்? தன்னையே கடிந்துகொண்டு புரண்டு படுத்தாள். பின்னர் தன்னையுமறியாது தூங்கிப் போனாள்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர், வெளியூர் போயிருந்த காளமேகம் வீடு திரும்பியதும், உடனடியாக அவளைக் காண அவளது பகுதிக்குள் வந்தார்.

"தங்கச்சி நலமா?" வெற்றிலைக் காவிப் பற்களைக் காட்டினார்.

"அன்னைக்கு ரொம்ப அவசரமா என்னைத் தேடி கிட்டு வந்தீங்களாமே? நான் ஒரு "ரிகார்டிங்" போக வேண்டி இருந்திச்சு, உட்காருங்க!" மோடாவைக் காட்டி உபசரித்தாள்.

"அருமையான சந்தர்ப்பம் தங்கச்சி. நம்ப கவிராஜன் கேட்டாரு!" தயக்கமாக ஆரம்பித்தார் காளமேகம்.

"சொல்லுங்க டிராமாவா, வெளியூர் போகணுமா? என்ன கொடுப்பாங்களாம். வழக்கம்போல் ரஞ்சனியை

யும் வீட்டையும் அண்ணி கையிலே ஒப்படைச்சுட்டுப் போகவேண்டியதுதான்—வயிறு இருக்குதே?"

"அட! நீயே புலம்பினா எப்படி. ஏதோ இந்த வீட்டு வாடகையாச்சும் வந்துசிட்டே இருக்கு. அதனால், உங்கள் வீட்டு அடுப்பு எரியுது! என்னைப் பார். ஒரு நிலையில்லாத பிழைப்பு. நான் அவசரமாக ஓடி வந்தது வேறே?"

"வேறேயா..."

"ஆமாம் தங்கச்சி! சினிமாவிலே உனக்கு ஒரு வாய்ப்பு?"

அதிர்த்து போனாள் மரகதம். சினிமாவிலா? அவளுக்கா? இத்தனை இடைவெளிக்குப் பின்னர், யார் அவளை அழைக்கப்போகிறார்கள்?

"ஆமாம். நம்ம கவிராஜன்தான் பேசிக்கிட்டிருந்தார். அம்மா வேடத்துக்கு புதுசா ஒரு முகம் வேணும்னு..."

"நான் ரொம்ப பழைய முகமாச்சே!" மரகதம் வெறுப்புடன் சிரித்தாள்.

"இப்போ அம்மா வேடத்துக்கு சினிமாவில் புதுமுகம் தானே?"

அவள் பதில் பேசவில்லை.

"நான் ரொம்ப அவசரமா உன்னை தேடிக்கிட்டு வந்தேன், உம்... நீ இல்லே."

"இப்போ அந்த வேடத்தை, அந்த டைரக்டர் வேறே யாரோ ஒருத்தருக்கு கொடுத்திட்டாரு சொல்றீங்க இல்லையா? விடுங்க அண்ணாச்சி. எல்லாத்துக்கும் கொடுப்பினை வேணும்."

"நிசந்தாம்மா. பிரபல நடிகர் நந்தகுமாருக்கு அம்மா வாக நடிக்க நிச்சயம் கொடுத்து வச்சிருக்கணும்."

மரகதத்தின் முகத்தில் ஜிவ்வென்று துடேறியது. விடுக்கென்று கோபத்துடன் திரும்பினாள். "என்ன

சொன்னீங்க? நந்தகுமாருக்கு நான் அம்மாவா நடிக்கணுமா?"

"நாய் வேடம் போட்டா குலைச்சித்தானே ஆவணும் நந்தகுமாருக்கு அம்மா என்ன, பாட்டி வேடம் போடச் சொன்னாலும் நடிக்க வேண்டியதுதானே" ஹா... ஹா... என்று சிரித்தார் காளமேகம்.

"நிறுத்துங்க அண்ணாச்சி. இனி ஒருவாட்டி அதுமாதிரி சொல்லாதீங்க. நான் அவரோட கதாநாயகியா நடிச்சவ."

காளமேகம் மீண்டும் அலட்சியமாகச் சிரித்தார்.

"காலதேசம் புரியாம பேசாதே. சொன்னா மட்டும் கோபம் வருது உனக்கு. ஆம்பினைங்க வயசு ஒரு வயசா? இப்பவும் பாரு அந்த ஆளை, தளதளன்னு தக்காளிப் பழம் போல. என்ன உடம்பு! தேகப்பயிற்சி, அது இதுன்னு எப்படி கச்சிதமா வச்சிருக்காரு."

"அவருக்கு மூணு குழந்தைகள்ளு எங்கேயோ ஒரு பத்திரிகையில்கூட படிச்சேன், அண்ணாச்சி."

"ஆமாம், உண்மைதான். மூத்தது இரண்டும் பசங்க. கடைக்குட்டி பொண்ணு! எல்லாரும் ஊட்டியிலே படிக்கிறதாகக் கேள்வி."

"அவர் வாழ்க்கையிலே அப்பாவாகிவிட்டார். இன்னும் கொஞ்ச காலம் போனால், மகன்களுக்கும், மகள்களுக்கும் கல்யாணம் பண்ணிவச்சு தாத்தாவாகிவிடுவார். ஆனால், அப்பகூட அந்த கதாநாயகன் பீடத்தில் இருந்து இறங்கமாட்டார். ஆனால், நடிக்கைகள் எத்தனை சின்ன வயசானவங்களா இருந்தாக்கூட இரண்டு படத்தில் அடி வாங்கிவிட்ட பிறகு அம்மா... பாட்டி வேடங்கள் தான் கிடைக்கும்."

"என்னம்மா, ரொம்ப கசப்பா பேசறே?"

"நீ இப்போ கிழவியா போயிட்டே! பெண்களுக்கு இளமை கொஞ்ச காலந்தான். சில படத்தோட

உன் மார்க்கெட்டு சரிஞ்சு போச்சு. நீ இப்போது ஒரு மாஜி நடிக்க. உனக்கு அம்மாவாக நடிக்கவாவது வாய்ப்பு வருதேன்னு சந்தோஷப்பட்டுக்கோன்னு சொல்லத்தானே வந்தீங்க?"

"போகட்டும். எனக்கு அந்த வாய்ப்பும் தேவையில்லை. அதில் வரும் பணமும் தேவையில்லை. ஒரு காலத்திலே அவருக்கு கதாநாயகியாக நடிச்சுவிட்டு, இப்போ அவருடைய விதவை தாயாக விபூதி பட்டையும் வெள்ளை புடவையுமா செட்டில் நிக்கணுமா? சே! சினிமா உலகமே ஒரு விவஸ்தைகெட்டதாகிவிட்டதே?"

"அப்பனை சூப்பா என்கிறதும், சூப்பனை அப்பா என்கிறதும் அப்படிப்பாங்களே, அதுபோலன்னுதானே நினைச்சு வேதனைப்படறே?"

"சினிமா விஷயமே வேணாம். வேறே ஏதேனும் இருந்தா சொல்லுங்க. ஏதாச்சும் நாடகத்திலே வாய்ப்பு வந்தா சொல்லுங்க, ஒத்துக்கிறேன். அது போதும் எனக்கு!" மரகதம் தீர்மானமாகக் கூறிவிட்டாள்.

"பிழைக்கத் தெரியாத பொண்ணும்மா நீ!" காளமேகம் அலுப்புடன் எழுந்துவிட்டார்.

வாயிற் திண்ணையில் இருமல் ஒலி கேட்டது.

சிவநேசனுக்கு 'உ' தயாரிக்க வேணும். சமையலறைக்குள் சென்று மேடையருகே நின்றாள், மரகதம்.

அவளுக்கு ஏற்பட்ட நெஞ்சப் படபடப்பு அடங்க சிறிது நேரம் சென்றது.

அடுப்பைப் பற்றவைக்கப் பொருத்தின தீக்குச்சியைப் பிடித்த விரல்கள் நடுங்கின. மூச்சை அடைப்பதுபோன்று ஆத்திரமும், துக்கமும் நெஞ்சை அடைத்துக்கொண்டன. அழ முடியாத வேதனையில் தினறிக்கொண்டு, தண்ணீர் கொண்ட அலுமினியக் கேத்தலைத் தூக்கி வைத்தாள்.

“நான் ஒருத்தன் வாசலில் கிடக்கிறது ஞாபகம் இருக்கா? இன்னுமா அங்கே பேச்சு ஒயலை” அதிகாரமாக இருமலுடன் சிவநேசன் கத்தினான்.

தலையில் அடித்துக்கொண்டு அழவேண்டும் போல ஆத்திரம் அவளுக்கு.

“மந்திரத்தில் மாங்காய் விழுதிற சங்கதியா? தண்ணீர் காஞ்சாதானே உ போட்டுகிட்டு வர முடியும்? இப்படி கூப்பாடு போட்டா உங்கள் உடம்புதான் கெட்டுப் போகும்!” சிடுசிடுத்த வண்ணம் அவசரமாக தயாரித்த தேநீரை தம்பளரில் ஊற்றிக்கொண்டு ஓடி வந்தாள்.

“அப்பப்பா! இந்த மனுசனும் என் மேலே வஞ்சம் தீர்த்துக்க ஆரம்பிச்சுட்டானே! பாவி, நிக்க விடாம வேலை வாங்கிட்டு, சதா தொண தொணத்துக்கிட்டு, ஐயோ... எங்கேயாவது நான் போய் அக்கடான்னு இருக்கமாட்டேனா...?” தனக்குள்ளேயே புலம்பிக் கொண்டாள்.

அன்று மாலை பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து திரும்பிய ரஞ்சனி முகம் மலர்ந்து காணப்பட்டாள்.

“எனக்குத் தெரியும் நீங்க காத்துக்கிட்டிருப்பீங்கன்னு, அதனாலே விளையாட்டுக்கு டிமிக்கி கொடுத்துட்டு ஓடி வந்துட்டேன்” கொள்ளை சிரிப்புடன் சிரித்துக்கொண்டு குளியலறைக்குள் ஓடினாள்.

அப்பொழுதுதான் சுரீர் என்ற நினைப்பு.

அன்று ரஞ்சனியின் பிறந்த நாள். ஒவ்வொரு பிறந்த நாள் போதும் அவள் ரஞ்சனிக்கு ஏதாவது புதிது எடுத்துக் கொடுத்து பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து வந்ததும், குளித்து அதை உடுத்தச் சொல்லி, கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்று கடவுள் மேல் ஒரு அர்ச்சனை செய்துவிட்டு, வீட்டுக்குத் திரும்புவது வழக்கம்.

அவளுக்கு இருந்த ஆயிரம் கவலைகளில், தொல்லைகளில், மகளின் பிறந்த நாளைப்பற்றியே மறந்துபோய் விட்டாள். நல்லடேளை அவள் சீட்டு கட்டி எடுத்து வைத்திருந்த பாஸியெஸ்டர் சிவப்பு சேலை பெட்டியில் இருந்தது. எதுக்கும் இருக்கட்டும் என்று அவள் ரஞ்சனிக்கு தைத்து வைத்திருந்த இரண்டு புது ரவிக்கைகளில் ஒன்று, அந்த சிவப்பு சேலையின் கரையோடு ஏறக்குறைய ஒத்துப்போகும். “சமாதிச்சுடலாம்,” குற்ற உணர்வுடன் பின் கட்டுக்கு முகத்தைக் கழுவிக் கொள்ள முடினாள்.

அரைக்கட்டி சந்தனசோப்பைக் குழைத்து வீணாக்கி விட்டு, கம்மென்று அதன் மணத்தை வீடு முழுவதும் வீசிக்கொண்டு வெளியே வந்து நின்றாள் மகள்.

“அம்மா! பாவாடைதானே தச்சு வச்சருக்கீங்க. பிறந்த நாளுக்கு பெல்பாட்டம் வேணும்னு கேட்க நினைச்சேன். போன வாரம் முழுவதும் நீங்க ரொம்ப கோபமா இருந்தீங்க.”

“பாவாடை—சட்டை எத்தனை நாளைக்கு போட்டுக் குவே. அதனாலே, இந்த வாட்டி சேலை எடுத்து வச்சிருக்கேன்!”

“போங்கம்மா. சேலையைக் கட்டிகிட்டு, பெரிய அம்மாவாட்டம் கோயிலுக்கு வரச் சொல்றீங்களா?”

“எத்தனை காலத்துக்கு நீ குழந்தையா இருக்க முடியும்.”

மகள் அரை மனதுடன் அம்மா வைத்திருந்த சேலையை, ரவிக்கையையும் எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் அறைக்குள் உடுத்த ஓடினாள்.

“இங்கே வா. தலைவாரி பின்னிவிடறேன். அதுக்குப் பிறகு நீ சேலை அலங்காரத்திலே இறங்கலாம். நீ

சிங்காரித்து முடிக்கிறதுக்குள்ளே, இந்த பட்டணமே பறியோயிடும்" அதட்டிய மரகதம் மகளைப் பிடித்து இழுத்து அவள் கூந்தலைப் பரபரவென்று வரரத் தொடங்கினாள்.

"அம்மா! என் சிநேகிதிக்கு முந்தா நான் பிறந்த நான் வந்தது!"

"வரட்டும்..." கடுகடுப்புடன் பின்ன முனைந்தாள் மரகதம்.

"அதுக்கு பெரிய கேக் தயாரிச்சு, சிநேகிதிகளையெல்லாம் கூட்டி வச்சு, அவங்க வீட்டிலே பெரிய விருந்து நடந்ததாம்."

"நீ படிச்சு முடிச்சு, நல்ல உயர்ந்த உத்தியோகத்துக்கு வந்ததும், விருந்து வைக்கலாம். இப்ப இப்படியே கொண்டாடிக்கிட்டு போவோம். அந்த கற்பகாம்பிகை நம்மை பட்டினி போடாம காப்பாத்திகிட்டு இருக்காளே, அவளுக்கு உன் பிறந்த நாளின் போது நன்றி தெரிவிக்கிறாப்பலே கோயிலுக்கு போய்ப்டு வர்ரதுதான் முறை!"

முடித்துவிட்ட பின்னலை வெடுக்கென்று இழுத்துக் கொண்டு மகள் அறைக்குள் மறைந்தாள்.

மரகதத்தின் மனதில், குபீரென்று எழுந்து நின்ற நினைவுகள் மறையவில்லை.

நட்சத்திர நடிகையாக இருந்தபோது, அவளுடைய பிறந்த நாட்கள் எப்படி தட்புடல் பட்டன?

காலையிலே வழக்கப்படி அம்மா வடிவு, விநாயகர் கோயிலுக்கு அபிஷேகத்துக்கு ஏற்பாடு செய்துவிடுவாள். பகல் பொழுது பாய்சம், வடையோடு பெரிய விருந்து சாப்பாடு. மாலையில் பங்களாவில் பெரிய விருந்து. ஊர் கூட்டி தம்பட்டம் அடிக்க வடிவுக்கு ரொம்பலே ஆசை. ஒருவார காலத்துக்கு முன்னதாக பலத்த ஏற்பாடுகளில் இறங்கிவிடுவாள்.

பங்களாவின் வரவேற்பறையில், வண்ண வண்ண காசித்த தோரணங்களைக் கட்டிவிட்டு சோபா நாற்காலிகளை அப்புறப்படுத்தி பெரிய மேசையை நடுவில் போட்டு அதன்மீது அழகான வண்ண விரிப்பைத் தொங்கவிட்டு காலையிலேயே எல்லாவற்றையும் ஒழுங்கு செய்து விடுவாள் அம்மா.

அன்று மகள் கட்டாயமாகப் படப்பிடிப்பில் இருந்து அரை நாளாவது ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏற்கனவே அம்மா அனுப்பியிருக்கும் அழைப்பிதழுக்கு இணங்கி மின்னுகிற, மின்னாத குட்டி, பெரிய நட்சத்திர நடிகைகள் அத்தனை பேரும் தப்பாமல் ஆளுக்கு ஒரு பரிசைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து கூடிவிடுவார்கள்.

அவளது பிறந்த நாளுக்கு வரும் சாக்சில் அந்த பிரபல நடிகர் நந்தகுமாரை நேருக்கு நேர் சந்தித்து இரண்டு வார்த்தை பேசலாமே என்கிற ஆசை பலருக்கு. அவரது கருணைப் பார்வை தங்கள் பக்கம் திரும்பாதா என்ற நினைப்பு சிலருக்கு.

இருக்கிற பட்டுப் புடவைகள், ஷிபான்கள், பிரஞ்சு ஜார்ஜெட்டுகள் எல்லாம் அன்று வெளிவந்து விரும். மல்லிகை, முல்லை, ஊதுவத்தி, செண்ட் என்ற கலவை மணத்திலே முன்னறை ஐமாய்க்கும்.

மேஜை மேல் அதற்கென்று தயாரிக்கச் சொன்ன பெரிய கேக்கை வேலையாட்கள் தூக்கிக் கொண்டு வந்து வைப்பார்கள்.

எல்லோரையும் சிறிது நேரம் காக்க வைத்துவிட்டு கடைசியாக வந்திறங்குவான் நந்தகுமார்.

முகத்திலே மேக்கப்பும் பட்டுவேட்டியுமாக லக்னோ குர்த்தாவில் அவசரமாக வேடம் முழுவதையும் கலைக்க முடியாத நிலையில் படப்பிடிப்பின் இடையே ஓடி வந்த தாக முச்சிறைக்கப் பேசிக்கொண்டு எல்லோரையும் கண்களால் ஒரு முறை வளைத்து விட்டு, "ஹேப்பி பர்த்டே பேபி" என்று அவளது கையைப் பற்றிக் குலுக்குவான்.

பின்னால் அவனது செகரட்டரி ஒரு பெரிய பார்சு லுடன் வருவான்.

அதற்குள் என்ன இருக்கிறது? எல்லோர் கண்களிலும் ஆவல் தெறிக்கும்.

அவன் தான் ஒவ்வொரு முறையும் கேக்கின்மீது சொருகப்பட்டிருக்கும் மெழுகு வர்த்திகளைக் கொளுத்திக் கொடுத்து உதவுவான்.

பின்னர் அவள் ஊதி அணைக்கவேண்டும்-கேக்கை வெட்டவேண்டும், கை தட்டலும் "ஹேப்பி பர்த் டே டூ" என்ற பாட்டுமாக ஒரே அமர்க்களப்படும்.

முதல் கேக்குத் துண்டை சாப்பிடுகிறவனும் நந்தகுமார்தான்!

ஒரு தடவை அவளது பிறந்த நாளுக்கு வந்திருந்த போது அவன் மிகவும் வித்தியாசமாக நடந்து கொண்டான்.

அன்றையில் இருந்து அவனுள் அகம்பாவம் அதிகமாகி விட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவளை அசட்டை செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறான், என்கிற உண்மை அவளுக்குத் தெரியவில்லை. ஆசாமி கொஞ்சம் போட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறான் என்றுதான் நினைத்தாள். பிரபலமாகத் தொடங்கியபின்னர் நந்தகுமாரிடம் பிரபலமான கெட்ட பழக்கங்கள் எல்லாமே குடியேறிவிட்டிருந்தன.

"சிகரெட்டு ரொம்பவே புகைக்கறீங்க. விஸ்க்கியும் அதிகம் சாப்பிடுறீங்க" என்று எப்பொழுதாவது அவள் கண்டித்தால் சிங்கமாக சீறுவான்.

"அது என் இஷ்டம். நீ தலையிடக்கூடாது."

ஒரு பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்தின்போது, அவன் மிகவும் தாமதமாக வந்தான். அவன் வருவதற்குள் கேக்கை வெட்டி, பார்ட்டியைத் தொடங்கிவிட்டால் கோபித்துக் கொள்வான் என்று வடிவுக்குக்கூட அச்சம்.

"கொஞ்சம் எல்லோரும் பொறுத்துக்கொங்க. நந்தகுமார் ஸ்டூடியோவில் இருந்து வரத் தாமதமாகுது. அதை நீங்க பாராட்டக்கூடாது. ஒவ்வொரு வருடமும் அவர்கையால்தான் மெழுகுவர்த்திகளை ஏத்தர வழக்கம், ராசியான கைன்னு எங்களுக்கு நம்பிக்கை!" என்று மற்றவர்களை சமாதானம் செய்தாள்.

"வத்திகளை ஏத்திட்டு அபசகுணம்போல ஊதி அணைக்கிறது என்ன ராசி?" யாரோ முனுமுனுத்தது கேட்டது.

அந்த தடவை அவள் ஊதியணைத்த வர்த்திகளுடன் அவளது வாழ்க்கையும் அணைந்து போய் விட்டதே! அதற்குப் பிறகு அவளது பிறந்த நாட்கள், மறந்த நாட்களாகிப் போயினவே!

அந்தக் கடைசிப் பிறந்த நாளின்போது, தாமதமாக, முழு மேக்கப் முகத்தில் நிற்க, மிகவும் அகம்பாவமாக மெல்ல நடைபோட்டுக் கொண்டு உள்ளே வந்தான், நந்தகுமார்.

லேசான மது நெடியும், ஃபாரின் செண்டின் மணமும் சேர்ந்து ஒருங்கே வீச, ஸ்போர்ட் ஷர்ட்டும்—பாண்டுமாக கச்சிதமானதொரு கதாநாயகனாக உள்ளே வந்தவன், கூட்டத்தைக் கண்களால் தேடினான்.

"பிறந்த நாள் நாயகி எங்கே?" என்றான் சின்னலாக.

பரிசு பொட்டலம்கூட உருவத்தில் சின்னதாக இருந்தது.

அம்மா அவசரமாகப் பிரித்து எல்லோர் பார்வைக்கும் தெரியும்படி அதை மேசை மேல் வைத்தாள். ஒரு சிறுவெள்ளிக் குத்து விளக்கு!

"இனி நீ குடத்துக்குள்ளிருக்கும் குத்துவிளக்காகப் போவாய்" என்பதைத் தெரிவிக்கவா அந்தப் பரிசு? பின்னர் அவள் சரிந்துபோன காலத்தில் வெறுப்புடன் அதை கடையில் போட்டு காசாக்கிய போது எண்ணிக் கொண்டாள்.

கடைசியாக, அவள் பங்களாவுக்கு அவன் வந்ததும், அந்தப் பிறந்த நாளின் போதுதான்.

கொஞ்சம் திமிராகவே பேசிவிட்டான். குடி போதை என்று நினைத்தாள். பிறகுதான் அது அவளை குழி பறித்து மூட திட்டமிட்டுக்கொண்ட திமிரின் எதிரொலி என்று விளங்கியது.

கப்பல் போன்ற தோற்றத்திலே பெரிதாக மேஜை மீது மெழுகுவர்த்திகளுடன் தயாராகியிருந்த கேக்கை நோட்டம் விட்டான்.

"மோகினிதேவி! இந்த மெழுகுவர்த்திகளை ஒரு பக்கம் கொளுத்தவா, இரண்டு பக்கமும் கொளுத்தவா?"

ஏதோ நகைச்சுவையைக் கேட்டுவிட்டது போல, அத்தனை பேரும் கலீர் என்று சிரித்தனர்.

அவளது முகம் செவேலென்று போய்விட்டது. இருபத்திரெண்டு வர்த்திகளை அவன் எண்ணியதைப் பார்த்தாள்.

அவளுக்கு வயது இருபத்திரெண்டுதானா? அவளை மட்டம் தட்டவேணும் என்கிற அகந்தையில், வர்த்திகளை இருபக்கமும் எரிய விட்டுமா? உனக்கு வயசு எத்தனை ஆகிறது. இன்னமும் இருபத்திரெண்டிலேயே நிக்கிறாயா? என்று கிண்டல் செய்கிறான்.

அவளுக்கு புரிந்துவிட்டது. ஆத்திரமும் அழுகையும் தொண்டையை அடைத்தன.

"நான் உண்மை வயதை ஒரு நாளும் மறைச்ச தில்லை. அப்படி மறைச்சா ஆயுசு குறைஞ்சு போய்டுமென்று அம்மா சொல்வாங்க!" என்றாள், அவனுக்கு மட்டும் கேட்கும் தாழ்ந்த குரலில்.

"நீ அம்மா சொல்றதை கேட்கும் பெண் அல்லவா?" விஷமமாகக் கண்களைச் சிமிட்டிக்கொண்டு, வர்த்திகளைப் பொருத்திக் கொடுத்தான்.

ஊதியணைத்தபோது, கைதட்டலோ, "ஹெப் பர்த்டே" பாட்டோ காதுகளில் கேட்கவேயில்லை, முதல் கேக்கை வழக்கம் போல அப்பன் சாப்பிடவில்லை. தட்டை தன் செகரட்டரியிடம் நீட்டினான்.

"நான் இப்பவெல்லாம் ரொம்ப கட்டுப்பாடான ஆகாரத்திலே இருக்கேன். டாக்டர் உத்திரவு. உனக்கு என் பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கள்!" என்று கையை உயர்த்தி ஆசீர்வதிக்கும் தோரணையில் ஆட்டிவிட்டு, துறாவளி வேகத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டான். அதற்குப் பின்னர் படப்பிடிப்பில் அவன் ஜ்வாலாவுடன் தோன்றியபோதுதான், மெள்ள மெள்ள அவளது மரமண்டைக்கு விஷயங்கள் புரிந்தன.

அவளை, அவன் திரை உலகில் இருந்து ஒதுக்கிய துடன் தன் காதல் அத்தியாயத்தில் இருந்தும் ஒதுக்கி விட்டான்.

11

சிவப்பு சேலையும், மஞ்சள் சோளியுமாக வந்து நின்ற மகளைப் பார்த்து பிரமித்து கண்கலங்கிப் போனாள்.

எத்தனை கொள்ளையழகு இந்தப் பெண்ணுக்கு! நல்லா படிச்ச முன்னேறி வந்து, நல்லவனா பார்த்து கட்டிகிட்டு சுகமா இருக்கணும்.

தாயின் மனம் மகளை மனம் நிறைந்து வாழ்த்தியது. அவளுக்கு கிட்டாத பாக்கியங்கள், நிறைவேறாத கனவுகள் எல்லாம் மகளுக்கு நிறைவேறணும்! கோயிலுக்குப் புறப்படும் முன்னே அம்பாளை அவள் உள்ளம் கூனி அழைத்து, வேண்டிக்கொண்டது.

மல்லிகைச்சரம் ஒன்றை கொத்தாகத் தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே இருந்து அமிர்தம் வந்தாள்.

“இன்னிக்கு அதோட பிறந்த நாள் வருதுன்னு குழந்தை ஞாபகப்படுத்திச்சு” சொல்லிக்கொண்டே அமிர்தம் மல்லிகைசரத்தை ரஞ்சனி தலையில் ஆசை யுடன் துட்டினாள்.

“என் கண்ணே பட்டுறும் போல இருக்குதே! சேலை உடுத்திவிட்டு, எம்மாம் பெரிய பொம்பளை யாட்டமா நீக்குதே அந்தக் குட்டி” கண்களை விழித்து திருஷ்டி சொடுக்கினார் மற்றொரு பின்கட்டுக்காரர்.

இவர்களது பேச்சுக்களில் கலக்காத ஆசாம் தம்பதிகள் இருவரும் வேலைக்குப் போகிறவர்கள். காலையில் புறப்பட்டால் வீடு திரும்ப இரவு ஆகிவிடும். மாதா மாதம் வாடகையும்— மின்சாரத்துக்குண்டான தொகையும் கொடுப்பதுடன், அக்கம் பக்கம் உறவு வேண்டாம் என்று ஒதுங்கி இருப்பவர்கள். அவர்கள் விட்டுக்காரியின் மகளுக்கு பிறந்த நாள் என்றோ, தீபாவளி பண்டிகை என்றோ, மற்றவர்களுடன் பேச்சில் கூட கலந்து கொள்ளாது, தாமுண்டு தமது வேலையுண்டு என்று ஒதுங்கிப் போகும் தனி மனிதர்கள்.

மாதவியம்மாள் வாபெல்லாம் பல்லாக அங்கே வந்தாள். தன் பங்காக அவள் இரண்டு ஆப்பிள்களை வாங்கித் தயாராக வைத்திருந்தாள். அவைகளை ரஞ்சனி யின் கைகளில் திணித்துவிட்டு, கன்னங்களை மெல்லத் தடவினாள்.

“வேகம் அம்பலம் போய்க் கொள்ளுங்கே! மோளைக் கண்டா வளரே திருஷ்டியாகும்” கலகல வென்று சிரித்தாள்.

கனகவல்லி ஓடி வந்து திருஷ்டிப் பொட்டு ஒன்றை வைத்துவிட்டு, “பார்த்துப் பார்த்து உங்கண்ணன் வாங்கி வச்ச துணி. பஞ்சாபி டிரஸ் வேணும்னு ஒரு நாள் சொல்லித்திட்டிருந்தியே... தச்சுக்கோ” என்று ஆசை பொங்க ஒரு பார்சலைக் கொடுத்தாள்.

மரகதம் உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் போய்விட்டாள்.

அவளது பிறந்த நாளுக்கு வந்து குவிந்த பரிசுகள் எல்லாம் பகட்டின் சின்னங்கள்.

அவள் தயவையும், நந்தகுமார் தயவையும் நாடிக் கொண்டுவந்து தந்த லஞ்சப் பொருள்கள்.

ஆனால், குழந்தை ரஞ்சனிக்கு அந்தக் குடியிருப்பு பகுதி மனிதர்கள் இப்போது கொடுக்கும் பரிசுகள், வழங்கும் ஆசிகள் எல்லாம் மனப்பூர்வமாக, உள்ளன் போடு வந்தவை. அவைகளுக்கு விலையே இல்லை. அன்புக்கு விலை உண்டா...?

நட்சத்திர பதவியில் இருந்தபோது அவளுக்குக் கிட்டாத பாசமும், நேசமும் ஒரு சராசரிப் பெண்ணாக வாழும்போது சிட்டிவிட்டிருக்கிறதே?

‘என் மகளுக்கு அந்த போலியாக உயர்மட்டத்து வாழ்க்கை வேண்டாம். என்றும் அவள் இந்த நாட்டின் ஒரு சராசரிக் குடிமகனாகவே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். அப்பொழுதுதான் எப்படிப்பட்ட இடர்கள் வந்தாலும் தாங்கிக்கொள்ள முடியும். சரிவு வந்தால் சீக்கிரம் நிமிர் முடியும்.’ தன்னுள்ளே எண்ணிக்கொண்டு, “நேரமாச்சு, கிளம்பு! இருட்டிவிடும். ரிஷ்ஷாவிலே போயிட்டு சீக்கிரம் திரும்பிடணும். சமையல் வேறே கொஞ்சம் பாக்கியிருக்கு. போறதுக்கு முன்னாடி, வாசலிலே உட்கார்ந்து இருக்கிற உன் அப்பாவிடம் விழுந்து கும்பிட்டு ஆசி வாங்கிக்கோ!” ஈரமாகிவிட்ட கண்களை மெல்லத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

இருமிக்கொண்டே எழுந்தான், சிவநேசன். ரஞ்சனியை மிரள மிரள பார்த்தான். “பிறந்த நாளா, பலே பலே! ஆத்தாளும் மகளும் கோயிலுக்கு கிளம்பிட்டிங்களாக்கும். உங்க ஆத்தா அங்கே வம்பு பேசிவிட்டு நித்காம சீக்கிரம் இழுத்திட்டிவா. எனக்கு இப்பவே பசிக்க ஆரம்பிச்சுடுத்து.”

காலில் விழுந்து கும்பிட்ட குழந்தையை ஆசிரி வதிக்கக் கூடத் தோணாது தன் வயிற்றுப் பசியைப் பற்றிப் பேசும் இவன் எத்தனை பெரிய சுயநலக்காரன்!

கணவன் என்று கை பிடித்தவனும், சுயநலத்தின் உருவம். காதலன் என்று எண்ணி மனதை பறிகொடுத்தாளே, அவனும் சுயநலத்தின் சின்னம்.

அவன் வாழ்க்கையில் சந்தித்த, இந்த இரண்டு ஆண்களிடமும் ஏன் இப்படி பொறுப்பில்லாத, கடமை உணர்ச்சியில்லாத விட்டேத்தியான சுபாவம்.

“பெண் என்று பூமிதளில் பிறந்து விட்டால் மிகப் பீழை இருக்குடி தங்கமே தங்கம்”

என்ற பாரதியாரின் பாடல் அவன் நினைவில் வந்தது. பெரு முச்சுடன், அருகில் இருந்த ரிக்ஷாவில், மகளை ஏற்றிவிட்டுத் தானும் அமர்ந்து, கோயிலுக்குப் புறப்பட்டான்.

கோயில் வாயிலில் செருப்புகளை விட்டு விட்டு அர்ச்சனைத் தட்டுகளோடு உள்ளே நுழைந்தவன், அதிர்ந்துபோய் நின்றுவிட்டான்.

கோபுர வாயிற்படி அருகே உட்கார்ந்திருந்தவனை மீண்டும் உற்றுப் பார்த்தான்.

‘நிச்சயமாக இவன் அவளாக இருக்க முடியாது...’ நன்றாக நிதானமாக அவனை மீண்டும் கவனித்தபோது மரகதத்தின் நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. கால்கள் உணர்ச்சி வசத்தால் தள்ளாடின.

இதென்ன கொடுமை? இவன் அவளேதான்! இந்தக் காட்சியைப் பார்க்கவா கோயிலுக்கு வந்தான்?

குழந்தை ரஞ்சனியின் பிறந்த நாளை அமைதியாகக் கொஞ்ச நேரம் கோயிலிலாவது கழித்துவிட்டுப் போகலாம் என்று புறப்பட்டவளுக்கு இப்படி ஒரு அதிர்ச்சியா? மன வேதனையும் சூழப்படுமா?

அமைதி கோயிலில் இல்லை. அதைத் தேடிக்கொண்டு நீ எங்கேயும் போகவேண்டாம். உன் உள்ளத்திலேயே முதலில் அதைத் தேடு என்று சொல்லத்தான், தேவி அவளுக்கு இப்படி ஒரு காட்சியை தந்து அருளினாளோ?

துயரப் பெருமுச்சுடன் அவள் மகள் பின் தொடர. மேலே நகர்ந்தாள்.

வேகமாக உள்ளே சென்றதுமே, கற்பகாம்பாளின் சந்நிதி முன் வந்ததும், அவளது பதைபதைப்பு அடங்கவில்லை.

வாழ்க்கை என்பது நிலையானது அல்ல என்று வலியுறுத்தவா, தாயே எனக்கு இப்படி ஒரு காட்சியைக் காட்டித் தந்தாய்? இந்த உடம்பு நிலையானது இல்லை என்று உணர்த்தவா, இந்த சோதனை! மனதில் பயபக்தியுடன் எண்ணியபடி அர்ச்சனைத் தட்டை குருக்களிடம் நீட்டினாள்.

“அம்பாள் பேருக்கே செய்திடுங்கோ” கற்பக வல்லியின் திருவுருவத்தைப் பார்த்தபடியே பரவசத்துடன் கண்களை மெல்ல முடிக்கொண்டாள், மரகதம்.

அன்று யாரோ ஒரு பக்தரின் உபயம். ரோஜாப் பூக்களால் பாவாடையும்— மேல் ஆடையும் தரித்தவளாய். அருள் பொலிந்த முகத்துடன் அன்னை காட்சியளித்தாள். பூவும், பொட்டுமாக எத்தனை அற்புதமாகத் தெரிகிறாள்!

மேனியெல்லாம் புல்லரிக்க, கண்கள் பனிக்க, உதடுகள் துடிக்க, உணர்ச்சி மிக்கவளாக அவள் வேண்டினாள்.

“தாயே! எனது வாழ்க்கைதான் அதிகமான எதிர் பார்ப்புகளால் ஏமாற்றமாகிவிட்டது. என்னை மன்னித்துக்கொள். என் குழந்தைக்கு நல்வாழ்வு கொடம்மா. சிறந்த புத்திசாலியாக அறிவும், ஆற்றலும், தன்னம்பிக்கையும் கொண்ட பெண்ணாக, மற்றவர் ஆதரவை

எதிர்பார்க்காத புதுமைப் பெண்ணாக, நல்லபடியாக வாழ்வையம்மா!"

அவளது தாயுள்ளம் பாசத்தால் புலம்பியது.

"நான் பட்ட கஷ்டம் என் குழந்தை படக்கூடா தும்மா... கருணை காட்டம்மா கற்பகாம்பிகை!"

திடீரென்று அருகில் பேச்சுக் குரல்! பக்தி சிந்தனை அறுபட, கண்களைத் திறந்தாள், அவள்.

"பார்த்துக்க, இவதான் அந்த மோகினிங்கிற நடிகை. நடிகர் நந்தகுமாரோட பல படங்களில் ஜோடியா நடிச்சவ்!"

"இவளா...? என்ன இது... இப்படி உடம்பு ஊதி... கிழவியாகி..." அடிக்குரலில் யாரோ மெல்ல பேசுவது துல்லியமாகக் கேட்டது.

"பின்ன என்ன, வயசாகலையா? இன்னும் சின்னப் பொண்ணா! அந்த சில படங்களோட ஆட்டம் குளோஸ்!" கிசுகிசுத்தது இன்னொரு குரல்.

கோயிலுக்குள் வந்தும் இந்த பேச்சுதானா? சிறிது கோபத்துடன் திரும்பினாள். நடுத்தர வயதுடைய பெண்மணிகள் அவளை கடைக்கண்ணால் பார்த்தும் பார்த்தாவார்கள் போல கற்பகாம்பாளனை எட்டிப் பார்க்கும் பாவனையில் நின்றனாடிருந்தனர்.

வயது! வயது! அவளுக்கு மட்டும்தான் உலகில் வயது ஏறிக்கொண்டு போகிறதா? அவள் ஒருத்திதான் காலப்போக்கில் இளமை குலைந்து கிழவியாகிக் கொண்டு வருகிறாளா? மற்ற ஆண்-பெண் யாருமே காலத்தினால் பாதிக்கப்படுவதில்லையா?

குடும்ப அரவணைப்பில் இருந்துகொண்டு வாழ் கிறோம் என்கிற அகம்பாவத்திலே... நிர்க்கதியாக நிற்கும் நடிகையைப் பார்த்தால் இப்படி ஒரு ஏளனமா?

இந்த மாதிரி நிலைமை, இவர்களில் ஒருத்திக்கு ஏற்பட்டால், "ஐயோ பாவம்! நம் மீனாவைத் தெரியுமா,

உனக்கு? குழந்தையுடன் அவள் நிர்க்கதியாகிவிட்டாளே!" என்று அனுதாபத்தை வழியவிடுவார்கள்.

ஆனால், ஒரு நடிகைக்கு சரிவு ஏற்பட்டுவிட்டாலோ அவளைக் கண்டு ஏளனம்?

உருக்கமான நடிப்பாலும், பாட்டாலும், நகைச்சுவையாலும் பல ஆயிரக்கணக்கான மக்களைப் பரவசப் படுத்திய ஒரு நடிகைக்கு—பதிலுக்குக் கிடைக்கும் பரிசு—அவள் கை சோர்ந்துபோய் நிற்கையில் கிடைக்கும் பெரிய அன்பளிப்பு இகழ்ச்சி! அதாவும் ஒரு பெண் மற்றொரு பெண்ணுக்கு வழங்கும் பெரிய பரிசு! சுமாவா சொல்கிறார்கள்?

பெண்களுக்கு எதிர்ப் பெண்கள் தான் என்று!

குடும்பத்தின் அரவணைப்பில் வாழ்கின்ற திமிரில், அது கிட்டாது தன்னந்தனியே தத்தளிக்கும் அபாக்கிய வதிகளைக் கண்டு வேடிக்கை.

கண்ணாடி வீட்டுக்குள்ளிருந்தபடி மற்றவர்கள் மேல் கல்லெறிகிறார்கள்!

வினாடியில் பலவும் எண்ணிப் பொங்கிப்போனாள் மரகதம்.

என்ன வேதனை இது? இப்படி மனம் குமையவா அவள் குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு, கோயிலுக்கு வந்தாள்.

அர்ச்சனைத் தட்டையும், பிரசாதத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

"அம்மா! உங்கள் பக்கத்திலே ரெண்டு பேர் நின்னு கிட்டு இருந்தார்களே, அவங்க என்ன சொன்னாங்க தெரியுமா?" ரஞ்சனி பெருமையுடன் கேட்டாள்.

"கோவிலில்கூட வம்பு பேச்சு, விட்டுத் தள்ளு" எரிச்சலுடன் பதிலளித்துவிட்டு பிரகாரத்தைச் சுற்றி வந்தாள் மரகதம்.

“இன்னமும் உங்களை அவங்க நினைப்பு வச்சிச்சிட்டிருக்காங்கன்னா, நீங்க பெருமைப்பட வேண்டிய விஷயம் இல்லையா... அந்த வயதான அம்மா என்ன சொன்னாங்க தெரியுமா? மோகினி நடிச்சிருக்கிற படங்களை பார்த்திருக்கிறேன். இப்பல்லாம் பல பேர் நடிக்க வந்துட்டாங்க. ஆனால் இவளைப்போல உணர்ச்சிப் பொங்கும் முகபாவத்தோட நடிக்க, இன்னும் யாரும் வரலை. மோகினியின் நடிப்பே தனிதான், அப்படின்னாங்க” என்று மகள் பெருமையோடு கூறினாள்.

மரகதம் மௌனமாக மகளை முறைத்தாள்.

“கூட நிக்கறது அவள் மகளா? அப்படியே அவள் அச்சு. பிற்காலத்திலே இந்த பொண்ணும் பெரிய நடிக்கை ஆகலாம் அப்படின்னாங்க, இன்னொரு அம்மா” மகள் தொடர்ந்தாள்.

கீழ் உதட்டை அழுத்திக் கடித்துக்கொண்டாள் தாய்.

“உன்னை கோயிலுக்கு எதுக்குக் கூட்டிக்கிட்டு வந்தேன். இந்த சினிமா பேச்சு பேசுமா? நல்லபடியா படிச்சு முன்னுக்கு வரணும்னு சாமியைக் கும்பிட்டுக்கோ ரஞ்சினி. உருப்படாத பேச்சு எல்லாம் பேசிக்கிட்டிருக்காதே. அதுக்கெல்லாம் இது இடம் இல்லை” கோபத்துடன் மகளைக் கண்டித்தாள்.

வேறு திசையில் மகளது வாழ்க்கையைத் திருப்ப அவள் பாடுபட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, இந்தக் குழந்தைக்கு சதா சினிமா நினைப்பே வந்துகொண்டிருக்கிறதே! அட கடவுளே! வேதனையுடன் அவள் வேகமாக பிரகாரத்தை சுற்றி முடித்துவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

கோபுர வாயிலில் அமர்ந்திருந்த அந்த பெண்மணி, அவளைக் கண்டதும் சரேலென்று எழுந்து அருகில் ஓடி வந்தாள்.

“சௌக்கியமா? நீ!... நீ!... மோகினி இல்லை... நான் தான் ராஜி. என்னைத் தெரியுதா?” பதட்டமாக கேட்டாள் அவள்.

மரகதத்தின் முகம் வெளுத்துப் போயிற்று. ராஜியை மறுபடியும் மேலும் கீழும் இரக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

எண்ணெய் காணாத நரைத்துப்போன கூந்தலை அள்ளி முடித்துக்கொண்டிருந்தாள், ராஜி.

ஒரு காலத்தில் செக்கச் சிவந்த மேனி, இப்போது கருத்து, இளைத்து. வறுமையின் சின்னமாக, வறண்டு போய்விட்டிருந்தது.

“மீன் கண்ணாள்” என்று சுவரொட்டி விளம்பரங்கள் அறைகூவல் விடுத்த விழிகள், களையிழந்து, பைத்தியப் பார்வைபோல மிரட்சியில் அலை பாய்ந்தன.

அழுக்கடைந்ததொரு கிழிசல் புடவை, கழுத்தோரத்தில் எண்ணெயில் பிசுக்கேறிய ஒட்டுப்போட்ட ரவிக்கை, தெரு பிச்சைக்காரியிலும் கேவலமான தோற்றம். இதென்ன கொடுமை?

“என் கதையைப் பார்த்தீயா மோகினி!” ராஜியின் கண்தளில் நீர் புரண்டது.

மோகினி திரை உலகுக்கு வந்த புதிதில் இந்த ராஜி எப்படி இருந்தான்? நட்சத்திர நடிகைக்குள்ள சகல அந்தஸ்துகளுடன்... அப்பப்பா... அவள் செல்வாக்கு கொடிக்கட்டி பறந்துகொண்டு இருந்ததே?

“அம்மாவுக்கு ஆப்பிள் ஜூஸ்தான் வேணுமாம்!” ஒரு ஆள் ஒடோடி வந்து சொல்வான்.

படப்பிடிப்பின்போது அவளது பெயர் பொறித்த நாற்காலி கூடப் போகும். அந்த ஆசனத்தில் வேறு எவரும் உட்காரக்கூடாது.

அவளுக்குத் துணையாக வரும் அம்மா அண்ணன்மார்களுக்கும் ஸ்டூடியோ செலவில் டிபன், காப்பி வகையறா.

“இந்த மேக்கப் மேன் தான் எனக்கு வேணும்” என்று படப்பிடிப்பின்போது ஸ்டூடியோவை ஒரு கலக்கு கலக்கி விடுவான்.

அவள் கை ஒங்கியிருந்த சமயம் அது. அத்தனை பேரும் கைகட்டி, வாய் பொத்தி அம்மா பின்னால் ஓடிக்கொண்டிருந்த காலம் அது.

ஆனால், அந்த அட்டகாசம் எல்லாம் கொஞ்ச நாளைக்குத்தான் செல்லுபடியானது. மண்டை கர்வம் அதிகம், திமிர் பிடித்தவள், அவள் ஒரு ராட்சசி என்றெல்லாம் அடைமொழிகளுடன் பலரது விரோதத்தை விரைவில் சம்பாதித்துக்கொண்டாள்.

அவள் பங்களாவுக்கு வந்த பத்திரிகை நிருபரை விரட்ட அவள், தன் அல்சேஷியன் நாயை அவிழ்த்து விட, அவர் தலைதெறிக்க ஓட, அதைக் கண்டு தன் வயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு சிரித்தவள், இப்போது பலரது சிரிப்புக்கு பாத்திரமாக, கோயில் வாசல் படியில் தெரிந்தவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு பஞ்சப் பாட்டுப் பாடி, யாசிக்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டிருக்கிறாள்.

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறே? என்னை உனக்குத் தெரியலையா என்ன?” ராஜி மறுபடியும் பரிதாபமாகக் கேட்டபடி அவளது கரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

அந்த அழுக்குப் பிடித்த கரத்தை உதறிவிட்டு ஓட வேண்டும் போலத்தான் மரகதத்திற்கு மிக்க அருவெறுப்பாக இருந்தது.

“தெரியுது ராஜி. உனக்கு ஏன் இந்தக் கஷ்டம்னு புரியலை. மலைத்துப் போயிட்டேன்” என்றாள்.

அவள் மனதில் எல்லாமே நன்றாகப் பளிச்சென்று தெரிந்தன.

பவளமல்லி

நந்தகுமாருடன் நடிக்க மறுத்த ஒரே நடிகை இந்த ராஜிதான்!

பின்னணி தேவையில்லை என்று தன் சொந்தக் குரலில் பாடக்கூடிய அபார சங்கீத ஞானமுடையவளும் இந்த ராஜிதான்.

திரை உலகிற்காக தன் சொந்தப் பெயரை மாற்றிக் கொள்ள மறுத்த துணிச்சல் காரியும் இவள் ஒருத்திதான். சொந்தப் பெயர், சொந்தக் குரல்...என்று சொந்தத்தை ரொம்பவே பிடித்துக் கொண்டிருந்த ராஜிக்கு சொந்தக்காரர்கள் பலர் இருந்தனர். அவர்கள் எல்லாம் இப்போது எங்கே?

“நடிகர் நந்தகுமார் ரொம்பவே அதிகமாக தொட்டு நடிக்கிறார். புல் தரையீது அவரைக் கட்டிக்கொண்டு புரளும் காதல் காட்சிகளில் என்னால் நடிக்கமுடியாது” என்று மறுத்துவிட்டு, விரோதத்தை வாங்கிக் கட்டிக் கொண்ட பிறகுதான் அவளது நிரையுலக ஏணிப்படி தலைகுப்புற அவளைக் கீழே தள்ளி விட்டது.

இருப்பினும், அவள் சம்பாதித்த அத்தனையும் எங்கே போயிற்று?

காரும்—பங்களாவும்கூட மோகினியைவிட ஒரு படி கூட மின்னியவளாயிற்றே? அவையெல்லாம் இப்போது எங்கே?

“ராஜி! என்னம்மா இப்படி ஆயிட்டே? கை நிறைய சம்பாதிச்சியே!” வேதனையுடன் மரகதம் கேட்டாள்.

“ஊ கூம், சம்பாதிச்சதையெல்லாம் சுத்தி நின்னவங்க பிடுங்கிக்கிட்டாங்க. இப்ப நான் யாருமில்லாத அனாதை மோகினி! அந்தக் கதையை ஏன் கேட்கிறே,” திடீரென்று விசம்பி அழத் தொடங்கினாள்.

“ஸ்... ராஜி! அழாதே. இங்கே எல்லோரும் நம்மை வேடிக்கை பார்க்கத் தொடங்குவாங்க. அத்தோட பெரிய விமரிசனத்துக்கு இறங்கிடுவாங்க. கண்களை துடைச்சுக்கோ. ஆமாம், உன்கூட உன் அம்மா இருந்தாங்களே, அவங்க எங்கே?”

“அவங்க போய் எத்தனை காலமாச்சு? ஆமாம் அவங்களைக்கூட ஞாபகம் வச்சுருக்கியே?”

ராஜியின் அம்மாவை மரகதம் மறக்கவில்லை, நன்றாகவே ஞாபகத்தில் வைத்திருந்தாள்.

ராஜிதான் அவள் தாயின் கடைக்குட்டி. அண்ணன் மார்களுக்குக் கல்யாணமாகி ஆளுக்கு அரை டஜன் குழந்தைகள். பேரன், பேத்தி எடுத்து விட்டவள்தான் ராஜியின் தாயார். ஆனாலும் தன் நரைத்த கூந்தலுக்குச் சாயம் ஏற்றிக் கொண்டு, பட்டுப்புடவை, தங்க ஓட்டியாணம், வைர அட்டிகை இவை இல்லாது, யார் வீட்டு வைபவத்திற்கும் வரமாட்டாள். அப்படி ஒரு மினுக்கி.

12

ஒரு சமயம் ஒரு படப்பிடிப்பின்போது, ஒரு வாயாடி மனிதன் சொன்னதையும் மரகதம் மறக்கவேயில்லை.

நந்தகுமாருடன் அவளுக்கு படப்பிடிப்பு. சில டேக்குகளுக்குப் பின்னர், நாத் காலியில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

ஸ்டுடியோவின் வேறு ஒரு பகுதியில் நடித்துக் கொண்டு இருந்த ராஜி, தன் தாயுடன் அந்த செட்டுக்குள் வந்து எட்டிப் பார்த்தாள்.

அவளுக்குமுன் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள் பட உலகத்தைச் சேர்ந்த சிலர். நந்தகுமார் நடிப்பைப் பார்க்க வந்தவர்கள் போலும்.

அதில் கட்டுமஸ்தான சிலக் ஜிப்பாவில் தெரிந்த கருத்த மீசைக்காரன் பணக்காரன் போலத் தெரிந்தான்

வைர மோதிரங்களை விரல்களில் மின்னவிட்டபடி, கைகளை ஆட்டிப் பேசினான். அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஒல்லி மனிதன் சாதாரணமானவன் என்று சட்டையும் வேட்டியும் சொல்லின. ஆனால் சம அந்தஸ்துடன் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். தோழன் போலும். பட்டும் படாமலும் கேட்ட அவர்கள் பேச்சு கொஞ்சம் பச்சையாகவே இருந்தது.

ராஜியும், அவளது தாயும் உள்ளே நுழைந்ததைக் கண்டதும், முழங்கையால் நண்பனை இடித்தாள், அந்த மெலிந்த மனிதன்.

“அங்கே பார் குட்டி எப்படி லட்டு போல இருக்கா!”

“யாரைச் சொல்றே?”

“நந்தகுமாரோட நடிக்க முடியாதுன்னு புரட்சி பண்ணின ராஜியைச் சொல்றேன். பாவாடை— தாவணியிலே நிக்கிறவதான் ராஜி.”

“நான் உண்மையைச் சொல்லட்டுமா? ராஜியை விட அவள் பக்கத்திலே புடவையிலே தெரிகிறாளே, அவளை எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு.”

“கர்மம்! அவன் அவளுடைய அம்மாடா!”

“இருக்கட்டுமே. எனக்கு அந்த புதிய தலைமுறை மேலேதான் ஈர்ப்பு ஏற்படறது படு செக்ஸ் அப்பீல்!”

“உனக்கு ரொம்ப வக்கிரமான ஆசைகள் இருக்கு” செட்டே அதிரும் போல இருவரும் கடகடவென்று சிரிப்பில் குலுங்கினர்.

காதுமடல் சிவக்க அவமானத்தில் குன்றிப்போனாள். பின்னால் இருந்தபடி கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள் மரததம்.

ராஜியின் தாய் ஏன் இப்படி வயதுக்குமீறிய வேடத்தைப் போட்டுக் கொண்டு வரவேண்டும்? அவள் தாய் வடிவு வரீ வரியாக தலை நரைத்து விட்டதைக் கண்டு அஞ்சியதில்லையே! நடிப்பு உலகில் இருந்து விலகியாச்சு,

இனி வயதுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கணும்னு அடக்க ஒருக் கமா உடுத்திக் கொண்டுதானே அவள் பின்னால் நிழலாக ஸ்டடியோக்களுக்கு வருகிறாள்? ராஜி அம்மாவுக்கு ஏன் தான் இந்த அழகு மோகமோ?

அழகு மோகம் மட்டுமல்ல; ரொம்பவும் அகந்தை பிடித்தவள் என்பது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் புரிந்தது.

வடிவுக்கு பண்டிகைகளை விமரிசையாக கொண்டாட வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டு.

மகள் நிறைய சம்பாதிக்கத் தொடங்கியதும் அந்த ஆசையும் பெருகிக் கொண்டு போயிற்று.

மரகதம் மோகினியாக திரைவானில் திகழ்ந்த அந்தச் சில ஆண்டுகள் அவளது பங்களாவில் நவராத்திரி பண்டிகை தடபுடல்படும். பெரிய வரவேற்பறையில் இருக்கும் சாமான்களை அப்புறப்படுத்திவிட்டு, பன்னிரண்டு படிக்கட்டி, படிகளில் பல உயரத்தில் மனிதர், தேவர், மிருகங்கள், பறவை என்று மண் பொம்மைகளை வாங்கி நிரப்பிவிடுவாள்.

“அன்புடையீர், தாங்களும் குழந்தைகளும் எங்கள் வீட்டு கொலுவுக்கு, வரும் வெள்ளிக்கிழமை மாலை ஆறு மணியில் இருந்து ஒன்பது வரை) வந்து மஞ்சள் குங்குமம் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுகிறோம்” என்று ஒரு பெரிய அழைப்பிதழை அனுப்பி ஒரு கூட்டத்தை சேர்த்து விடுவாள்.

தேங்காய் மலிவாக விற்க காலம். காகிதப் பையில் பெரிய தேங்காய், குங்குமச்சிமிழ், கண்ணாடி, சீப்பு, ஒரு ரவிக்கைத் துண்டு, வெற்றிலைப் பாக்கு, மஞ்சள் என்று சாமான்களைப் போட்டு நிரப்பி, வந்தவர்களுக்கு எல்லாம் வாரி வழங்குவாள்.

வாசலில் வருகிறவர்களை வரவேற்று பன்னிர்தெளித்து, பூ கொடுத்து வரவேற்க சினிமா உலகைச் சேர்ந்த இரண்டு அழகான பெண்களைப் பிடித்து நிறுத்தி வைத்துவிட்டிருப்பாள்.

பிரபல நடிகை வீட்டு நவராத்திரி வைபவத்திற்கு குடும்பப் பெண்கள்கூட வருவார்கள். மஞ்சள் குங்குமம் வாங்கிக் கொள்ள அல்ல, மற்ற நட்சத்திரங்களை ஒட்டு மொத்தமாக தரிசிக்கலாமே என்ற ஆவலில்தான்!

ஒரு நவராத்திரியின்போது, ராஜியும் அவள் தாயும் அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்திருந்தனர்.

ராஜி முறைப்படி சங்கீதம் பயின்றவள், இனிமையான குரல் வடிவுக்கு அவள் பாட்டுகளைக் கேட்க ரொம்பவே பிடிக்கும். அத்தனை பேர் மத்தியில் அம்மா வெட்கத்தை விட்டு ராஜி அருகில் சென்று, “ராஜி, ராஜேஸ்வரி மேலே ஒரு பாட்டுப் பாடம்மா? எல்லோரும் சும்மா பேசிக்கிட்டிருந்தா எப்படி?” என்று பிரியமாகக் கேட்டாள்.

ராஜியின் தாயாருக்கு வந்ததே கோபம் புருவங்கள் நெற்றிமேல் ஏறிக்கொள்ள! கனல் தெறிக்கும் விழிகளால் வடிவை உறுத்துப் பார்த்தாள்.

“எம் பெண் நவராத்திரி மஞ்சள் குங்குமத்துக்கு பாடறவ இல்லே, மேடைக் கச்சேரி செய்கிறவள், நல்லா கேட்டிங்க போங்க” முகத்தை வலித்துக் கொண்டாள்.

வடிவுக்கு மிகவும் அவமானமாகிவிட்டது. அவளை விட மரகதம் ரொம்பவே மனம் புண்பட்டுப் போனாள்.

“அந்த தியிர்பிடித்த அம்மாளிடம் போய் ஏன் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டிங்க?” அவர்கள் போன பின்பு தாயிடம் சண்டை போட்டாள்.

“தெரியாமல் கேட்டுட்டேன் விடு...” என்றாள் வடிவு. ஆனாலும் அவள் மனதை அந்த சம்பவம் வெகுவாக உறுத்திக் கொண்டுதான் இருந்தது.

ராஜியின் நட்சத்திர வாழ்வு சரியத் தொடங்கிய போது அதை திரும்ப நிமிர்த்து வைக்க அவள் நந்தகுமாருடன் நடக்கத் தயாராகிவிட்டிருந்தாள்.

தனக்கு சிபாரிசு செய்யவேண்டுமென்று கேட்க, அவளும் அவள் தாயாகும் வடிவைப் பார்க்க பங்களா வீற்கு வந்திருந்தனர்.

அன்று வடிவு தாங்க முடியாத வயிற்றுவலியுடன் டாக்டர் கொடுத்துச் சென்ற ஊசி மருந்தின் மயக்க நிலையில் படுத்துக் கிடந்தாள்.

“உடம்புக்கு முடியலென்னு கேள்விப்பட்டோம். எனக்கு வீட்டிலே வேலையே ஓடலை. வடிவைப் பார்த்துட்டு வந்துதான் மத்ததுன்னு சினம்பிவிட்டோம்” பகட்டாகப் பேசத் தொடங்கினாள் ராஜியின் தாய்.

வந்தவர்களுக்கு வடிவு தன் நோயையும் மறந்து காப்பி டிபன் கொடுத்து உபசரிக்கச் செய்தாள்.

தாங்கள் வந்த நோக்கத்தை மெல்ல அவிழ்த்து விட்டாள் ராஜியின் தாய். பிறகு புன்னகையுடன் ஆரம்பித்தாள், “வடிவு! உனக்கு ராஜியின் பாட்டுகள் பிடிக்கும்னு தெரியும். ஒரு பாட்டு பாடச் சொல்றேன், கேள்” என்றாள்.

வடிவு பட்டென்று படுக்கையில் இருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

“வேண்டாம். எனக்கு இப்போ கேட்டு ரசிக்கிற அளவு உடம்பிலேயும் மனசிலேயும் தெம்பில்லை. பாவம், அந்தப் பெண்ணை ஏன் கஷ்டப்படுத்தறே...” பிடிவாதமாகக் கேட்க மறுத்துவிட்டாள்.

அம்மாக்கள் இருவரும் ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் சளைக்க தவர்கள் இல்லை போலும். மரகதம் சிரித்துக் கொண்டாள்.

அவர்கள் வீடைபெற்றுக்கொண்டு போன பின்பு அவள் தன் தாயைக் கேட்டாள், “ஏம்மா, ராஜி பாடறதைக் கேட்க உங்களுக்கு ரொம்பவே பிடிக்குமே. உடம்பு

புக்கு முடியாத சம்பம் நல்ல இனிமையான பாட்டைக் கேட்டால், மனதுக்கு இனிமையாக இருக்குமே?”

வடிவின் முகம் கடுமையாகியது, “வேண்டாம், ராஜ ராஜேஸ்வரிக்கு அன்றுபாட அனுமதிக்காது இன்று எனது தயவை வேண்டி, ஒரு சாதாரணப் பெண்ணான எனக்கு மகளைப் பாடச் சொல்லி தாஜா செய்கிறாளே, அது தான் எனக்கு வேதனையாக இருந்தது. சாமிக்கு பாட மறுத்த இந்த சங்கீதம் நமக்கேன்னு மறுத்திட்டேன்!” அம்மா கோபமாகவும், கண்டிப்பாகவும் சொன்னாள்.

“அம்மா இறந்து போயிட்டாங்களா? அண்ணன் மார்கள் இருந்தாங்களே?” விசாரித்தாள் மரகதம்.

“அம்மா போனதும், அண்ணன்கள் உஷாராயிட்டாங்க. எனது முனு படம் படுத்திருச்சி. அதனால் மார்க் கெட்டும் கீழே விழுந்திருச்சி. நந்தகுமாரை விரோதிச்சு கிட்டதாலே, அவர் பங்களாவுக்குப் போய் கெஞ்சியும் பயன் இல்லாமல் போயிட்டது. ஆள் முகங்கொடுத்து பேச மறுத்துட்டார்.”

“சினிமா உலகம் போயிட்டா இப்ப நான் செத்தாப் போயிட்டேன்? நாடகத்திலே இருந்துட்டு வரேன். உனக்குத்தான் நல்லா பாடத் தெரியுமே?”

“நான் ரொம்ப உச்சியிலே இருந்தேன். ஒரேயடியாக கவிழ்ந்து போனேன். சீராக நீ சரிஞ்சு விழுந்ததால் ஓரளவு நிமிர்ந்து நிக்கறே, உன் அம்மா புத்திசாலி. உனக்கு ஒரு பழைய வீட்டை முன்னதாக வாங்கிப் போட்டு வச்சிருந்தாங்க. நாடகத்திலே கிடைக்கிற பாகத் திலே நடிச்சுப் பிழைக்கிறே!”

“ஆனால், என் கதை முழுசும் வேறு. எங்கம்மா சம்பாதிச்சதை தாம் தூம்னு ஊதித் தள்ளினதோட வீடு, ரொக்கம், நகை எல்லாத்தையும் மகன்கள் பேரில் எழுதி வச்சுட்டாங்க. பணம்னா பிணமும் வாயைத் திறக்குமே.

அண்ணனாவது, தங்கையாவது ஆளுக்குக் கிடைச்சதை சுருட்டிக்கிட்டு மூலைக்கு ஒருத்தனா போயிட்டாங்க,"

"ரொம்ப அக்கிரமம். நீ உன் சங்கீத ஞானத்தி லாவது முன்னுக்கு வர முயற்சிக்கக்கூடாது!"

"எனது நட்சத்திர பதவி அஸ்தமிச்ச பிறகு, தேங்கா முடி கச்சேரிக்குக்கூட லாயக்கில்லாம போச்சு என் சங்கீதம். எதுக்குக்கூட துணைக்கு ஒரு ஆம்பிள்ளை இருக்கணும். ஓடியாடி சபாக்காரங்களை பாத்து ஏற்பாடு செய்ய."

"உன்கூட ராமசாமின்னு ஒருத்தர் இருந்தாரே, அவரை நீ கட்டிக்கப் போறதாக் கூட பேசினாங்களே!"

"போதும், அந்த மனுசனைப்பத்தி பேசாதே, அவனுக்கு ஏற்கெனவே ஒரு மனைவி முறைப்படி அக்கினியை சுத்தி வலம் வந்து, கட்டிக்கிட்டவள், அரை டஜன் பிள்ளைகளோட சிந்தாதிரிப்பேட்டையிலே இருந்தாள். ஆரம்பத்திலே எனக்குத் தெரியாது. என்கிட்ட இருந்த ஒண்ணுரெண்டு நகைகளையும் மனிதன் பிடுங்க ஆரம்பிச்ச பிறகுதான் அவரது முதல் மனைவி விவகாரம் தெரிஞ்சது."

"பிறகு என்ன ஆச்சு?"

"என்ன ஆகும். சட்டப்படி சமுதாயத்தின் முன் அந்தஸ்து உள்ளவராக மனைவி கூப்பிட்டதும், மனிதன் மாயமாயிட்டான். அதிலேகூட நீ கொடுத்து வச்சவ, உனக்குன்னு ஒரு துணையை தேடிக்கொண்டு விட்டே."

வயிற்றை குமட்டிய கசப்பு நெஞ்சில் வழிவதை உணர்ந்தாள் மரகதம். சிவநேசன் அவளுக்கு துணை வனா? கணவனா? அவள் உயிரைக் குடிக்க வந்த காதகன். தலையில் அவள் தானே தூக்கி வைத்துக் கொண்ட பாராங்கல்.

"இப்போது நீ என்னதான் செய்துகிட்டிருக்கே?"

"அதான் பாக்கிறியே கபாலீஸ்வரரே கதின்னு இங்கே வந்து உட்கார்ந்திருக்கேன். தெரிஞ்சவங்க வந்தா அஞ்சு பத்து கொடுத்திட்டு போறாங்க. பிச்சைக் காரின்னு நினைச்சுக்கொண்டு இரக்கப்பட்டவங்க பத்து இருபது பைசாவை போட்டுவிட்டு போறாங்க. அதையும் நான் விடாது பொறுக்கிக்கிறேன்."

மரகதத்தின் அடிவயிற்றை வேதனை முறுக்கியது. நெஞ்சை பல உணர்வுகள் இறுக்கின. சே! இது ஒரு நன்றிகெட்ட உலகம்! ஒரு பெண் பிள்ளை சம்பாதிக்க ஆரம்பிச்சா ஆண்கள், அவளைச் சேர்ந்த சொந்தங்கள், நன்றாக உட்கார்ந்து தின்றுவிட்டு கஷ்டம் வந்தபோது பந்தம், பாசம் எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டு ஓடிவிடு கிறதா? பாசத்தைப்பொழியும் அண்ணன்தான் சினிமாவில் தானா? உலகம் இப்படியா உணர்வு கெட்டு உருக்குலைந்து போயிட்டிடுது! பெருமூச்செறிந்தாள்.

"இப்போ நீ எங்கேதான் தங்கிட்டு இருக்கே!"

"இப்போ ஒரு தெரிஞ்சவங்க வீட்டு வாசல் திண்ணை யிலே ராத்திரி வேளையில் முடங்கிக்கிறேன். ஏதோ இரக்கப்பட்டுகிட்டு அவங்க என்னை அனுமதிக்கிறாங்க, திடீர்னு ஒரு நாளைக்கு இங்கு இருக்கப்படாதுன்னு தூரத்தினால் நடைபாதையிலேதான் படுத்துக்கணும்."

"நீ வேறே ஏதேனும் முயற்சி செய்யக்கூடாதா?"

"ஹும். சினிமாவைப்பத்தி நல்லாத் தெரிஞ்சவ. நீயே கேக்கிறியே. அப்படியே போய் பழைய டைரக்டர் களைப் பார்த்து கெஞ்சினால், பத்தோ—பதினைஞ்சோ கையில் கொடுத்து விரட்டிடுறாங்க. இப்ப புதுசா வந்தி ருக்கிற டைரக்டர்களுக்கு நம்மைப்பத்தி அதிகம் தெரி யாதே! மேலும் என்ன பாத்திரம் கொடுக்க முடியும்? இப்போ நானிருக்கிற கோலத்திலே பாட்டி வேடம் போடக்கூட லாயக்கில்லாம போயிட்டேன். ஆஸ்துமா

நோய் வேறே எங்கேயாவது வீட்டு வேலை செய்ய லாம்னு போய் கேட்டால் அதுக்குக்கூட பஞ்சம் வந்திருக்கு. உனக்கு உடம்பிலே. தெம்பில்லை. நீ என்ன வேலை செய்வேன்னு எடுத்த எடுப்பிலேயே கேட்டு துரத்திடறாங்க. இப்படி ஒரு வய்வால் பிழைப்பு எனக்கு" விரக்தியுடன் நிறுத்தினாள் ராஜி.

"நடிகர் சங்கத்திலே சொல்லிப் பார்க்கிறதுதானே!" மரகதம் அனுதாபத்தில் கரைந்தாள்.

"பார்க்கணும். அதுக்கு நடக்கக்கூட தெம்பில்லை. அதனாலே, இந்த கோயில் வாசலிலே வந்து நாள் முழுவும் உட்கார்ந்து கிடக்கேன். சினிமா சம்பந்தப்பட்ட அந்தக் காலத்து மனிதங்க பலர் இங்கே வரலாங்க. ஒரு சிலருக்குத்தான் என்னை அடையாளம் தெரியுது. அப்படி தெரிஞ்சு பத்து ரூபாய் கொடுத்துட்டு ஒட்டம் பிடிக்கிறாங்க. நம்ம கலை உலகைச் சேர்ந்த ஒரு நடிகை இப்படி மகா மட்டமாகப்போயிட்டாளேன்னு அனுதாபப் பட்டு. என்னைப் பத்தி நடிகர் சங்கத்துக்கு எடுத்து எழுதி உதவி வாங்கிக் கொடுக்க யாருக்கு நேரம் இருக்கு. அவங்க அவங்க ஆளா பறக்கிறாங்க."

மரகதத்தின் கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது.

ராஜி மமதைப் பிடித்து அலைந்தவள்தான். பிறரை மதிக்காமல் அகங்காரமாக நடந்தவள்தான். அதற்குத் தான் சினிமா உலகம் தண்டனை கொடுத்துவிட்டதே!

இன்னும் ஏன் இவளுக்கு இப்படி ஒரு தண்டனை? தவறுகளை நினைத்து வருத்தப்பட்டாலே, பிராயச்சித்தம் கிடைத்துவிடும் என்று சொல்வார்கள். ராஜி இப்படி பட்டினியாக ஏழ்மையின் சின்னமாக அலைவானேன்? இது கர்ம பலனோ, அல்லது அகம்பாவத்தின் முடிவோ?

குழப்பமான மனதுடன் ராஜியைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள், மரகதம்.

"ராஜி! என்னால் முடிஞ்சது இதுதாம்மா. இதை வச்சிக்கிட்டு ஏதாவது வாங்கி சாப்பிடு, உன் முகவரியைக் கொடு. நடிகர் சங்கம் மூலமா ஏதாச்சும் உதவித்தொகை கிடைக்குமானு பிரயாசைப்பட்டு பார்க்கிறேன்" மணி பர்சைத் திறந்து ஒரு ஐம்பது ரூபாய்த் தாளை உருவினாள்.

மகள் ரஞ்சனியின் கண்கள் விரிந்தன. அம்மாவின் நிலைக்கு அவ்வளவு பெரிய தர்மமா? அந்த ஐம்பது ரூபாய் எத்தனையோ செலவுகளுக்கு பயன்படுமே?

"அஞ்ச ரூபா இல்லையாம்மா?" மெல்லக் கேட்டாள் பயத்துடன்.

"தெரியும். என்னோட தகுதிக்கு இது ரொம்ப அளவுக்கு மீறின விஷயம்தான். ஆனால், ஒரு பழங் காலத்து நடிகையினுடைய துயரம். அதை அனுபவிச்ச என்னைப் போலவளுக்குத்தான் தெரியும் ரஞ்சி! தர்மம் குடுக்கிறதை தடுக்கிறது ரொம்ப பாவம்!"

ரஞ்சனி தன் தாயை அதிசயமாகப் பார்த்தாள்.

"நீ நல்லா இருப்பேமோகினி! உன் பேரைச் சொல்லி வயிறார சாப்பிடுவேன்..." தழதழத்த குரலில் கூறியபடி கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள் ராஜி.

"மோகினி என்கிற பேர், சினிமா உலகத்தோட போச்சு. என்னை மரகதம்தான் கூப்பிடு. அது அம்பா ளுடைய பேர். இந்தப் பேரோட நான் கடைசி மட்டும் இருந்தா போதும்" என்று சிரித்தாள் மரகதம்.

"உன் மகளா அழகா இருக்கா. ஆனால், இவளை யாச்சும் நல்லா படிக்க வை. நிலைச்ச நீடிச்ச வேலையா பார்த்து வச்சு, நல்லபடியா கல்யாணம் காட்சின்னு செய்து குடுத்திடும்மா. வரட்டுமா?" விடைபெற்றுக் கொண்டாள் ராஜி.

"உன் முகவரியைக் கேட்டேனே!" மரகதம் நினைவு படுத்தியதும், ராஜி வறட்சியாக சிரித்தாள். இன்னும் கொஞ்ச நாளில் கேர் ஆஃப் பிளாட்பாரம்தான் போட்ட கடிதங்கள் வந்து சேர்ந்தன. இப்பத்திய முகவரி: வாத விநாயகர் தெரு, ஆறாம் நம்பர், சென்னை-4" சொல்லி விட்டு நகர்ந்தாள்.

13

வந்ததும் மரகதத்திற்கு ராஜியின் நினைவு.

"ஏம்மா அந்தம்மா இப்படி பைத்தியமாட்டம் இருக்காங்க?" மகள் கேட்டாள்.

"வெறும் விளக்கு வெளிச்சத்தைக் கண்டு தூயின் காயுதுன்னு ஏமாந்துட்டா. இப்ப இருட்டுலே கண் தெரியாம தடுமாடறா!"

"என்ன சொல்றீங்க அம்மா?" மகள் சினுங்கினாள்.

"கேட்டுக்க, புகழ்ன்னு மயங்கிடாதே. நமக்குன்னு ஒரு நிச்சயமான, நிலையான வாழ்வு வேணும்னு சொல்றேன்."

"ஆமா! சினிமாவில் இருக்கிற எல்லாருமே மோசம்தான் சொல்றீங்களா? நல்லா படிச்சவங்கூட எத்தனை பேர் சினிமா தொழிலிலே ஈடுபட்டிருக்காங்க. பெரிய டைரக்டர்களாகவும், நடிகர், நடிகைகளாகவும், மின்னுகிராங்க. பணத்தை வாரிக் குவிக்கிறாங்க. உங்களுக்குத்தான் ஏனோ இந்த சினிமா உலகத்து மேலேயே ரொம்ப வெறுப்பு!" சிடுசிடுத்தபடி மகள் நடந்தாள்.

பவளமல்லி

133

தீரை உலகின் ஜொலிப்பு தன் மகளின் கண்களில் மின்னுவதைக் கண்டு மரகதம் திகைத்துப்போனாள்.

"நான் எல்லோரையும் மோசம்தான் சொல்ல வரலே, தொழில்லே எப்பவும் பக்தியும் பயமும் வேணும். அப்படி நம்மால் இருக்க முடியலைன்னா, அது கிட்டக்கவே போகக்கூடாது. ஏன்னா அந்த ஏணிப்படி உச்சியில் இருந்து கீழே விழுந்தா சட்டுனு நிமிர்ந்து உட்காருவது கஷ்டம்."

"சினிமாங்கிறது ஒரு ஏணிப்படியா அம்மா?" மகள் வரிசைப் பற்கள் தெரிய மெலிதாகச் சிரித்தாள்.

"மொத்தமாக புகழ் என்பதை ஒரு ஏணிப்படியின் உச்சிக்கு உதாரணமாக சொல்லுவாங்க. மற்ற தொழில்களில் கிடைக்கிறதைவிட சினிமா உலகில் ஒரு நடிகனோ நடிகையோ புகழையும் பொருளையும் சீக்கிரம் சம்பாதிக்க முடியும். ஏன்னா ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் பார்த்து பரவசப்பட்டு ரசிக்க முடிஞ்ச ஒரு கலை இது. புகழ் வரும்போது ஒகோன்னு வருது, தலை கணம் வந்து தடுமாறி விழுந்தா அதை பாதாளத்திலேவிழுந்திருவாங்க"

தனக்கு ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவந்தான் அம்மாவை அப்படி பேச வைக்கிறது என்பதை மகள் புரிந்து கொண்டாள். அவள் மேலே விவாதிக்கவில்லை.

தாயும் மகளும் மவுனமாக நடந்தே வீடு திரும்பினர்.

அதற்குப்பின் மரகதம் மீதமிருந்த சமையலை வேகமாக செய்து முடித்தாள். பயத்தம் பருப்பும், வெல்லமும் போட்டு ஒரு திடீர் பாயாசம் வைத்து, அப்பளங்களைப் பொரித்தெடுத்தாள்.

இலைக்கு முன் உட்கார்ந்த சிவநேசன், முணுமுணுத்துக் கொண்டே சாப்பிட்டான்.

"மகளுக்கு பிறந்த நாள் வந்ததும், பாயாசமும், அப்பளமும் தடபுடல் படுது. வரும்போது சுருட்டு

வாங்கிட்டு வந்தியா?" உறுமிக் கொண்டு எழுந்து கைகழுவச் சென்றான்.

பின்கட்டு அமிர்தம், எதிர் போர்ஷன் கனகவல்லி, மாதவி அம்மா இவர்களுக்கு சின்னங்களில்பாயாசத்தை நிரப்பி, மகளிடம் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தாள்.

"உங்கள் பொண்ணுக்கு நேரா பேசக்கூடாதுன்னு வாயை மூடிக்கிட்டு இருக்கேன். இது உங்களுக்கே நல்லா இருக்கா? சுருட்டு, பட்டைன்னு செலவழிக்க பணம் எங்கிட்ட ஏது?" அதட்டினாள் மரகதம்.

"இல்லையோ? பொண்ணுக்கு பிறந்த நாளுக்குப் புதுப்புடவை எடுத்து சிங்காரிச்சு அழைச்சுகிட்டு போனாயே! எல்லாம் வச்சிருப்பே."

"அந்த புடவை நான் பொண்ணுக்கு எடுக்கலை. நாடகம், ரேடியோ இதுகளுக்குப் போக நல்லதா ஒண்ணு கட்டிக்க இருக்கட்டும்னு எனக்கு வாங்கிக் கிட்டது. அதை குழந்தையை கட்டிக்கச் சொன்னேன்."

"வெட்டிப்பயல், வாசல் திண்ணையிலே அப்பன்னு உட்கார்ந்து இருக்கானே, இவன் ஏதாம் குழந்தைக்கு வாங்கித் தரலையேன்னு சொல்லிக் காட்றியா? மரியாதையா பணத்தை எடு. இல்லாட்டி!"

"என்ன பயமுறுத்தறாங்கனா?"

"உனக்கு இப்படி ஒரு குடும்ப வாழ்வு—மானம் மரியாதை எல்லாம் வந்தது யாராலே? எல்லாம் இந்த ஐயாவாலே, தெரிஞ்சுக்கோ!" இருமலுடன் திண்ணையை நோக்கி வாயிலுக்கு நடந்தாள்.

மரகதம் அறைக்குள் சென்று, பிரோவைத் திறந்து பரிசை எடுத்தாள்.

ஐம்பது ரூபாய் நோட்டை தர்மம் செய்தாகிவிட்டது. இப்போது இந்த மனிதனின் வாயை அடைப்பது எப்படி?

பத்து ரூபாய் நோட்டு ஒன்றும், ஐம்பது ரூபாய் ஒன்றும் உள்ளே ஒட்டிக்கொண்டிருந்தன.

நல்ல காலம். மாத ஆரம்பம். நாலுபேர் கொடுத்த வாடகையிலும், ரேடியோவில் வந்த பணத்திலும், நாடக மேடை தந்த சிறு தொகையிலும் விட்டுச் சாமான்கள் அத்யாதி செலவுகளை சமாளித்து விட்டிருந்தாள்.

ஐம்பது ரூபாயைத் தூக்கித் தாராளமாக கொடுத்து விட்டது அவளது நிலைக்கு அதிகந்தான். சே! சே! கொடுத்ததைப் பற்றி நினைக்கக்கூடாது. ஒரு பக்கம் கொடுத்தால் இன்னொரு பக்கம் கிடைக்காமலா போகும், திடீரென்று நாடக வாய்ப்புகள் ஒன்று மேல் ஒன்றாக வந்து குவிந்தால்? ஒரு ஏழையைப் பார்த்து, ஏழையே இரங்கவில்லை என்றால் பிறகு யார் இரங்குவார்கள். நலிந்துபோன ஒரு நடிகைக்கு நலிந்துபோன ஒரு நடிகை உதவ முன் வராவிட்டால்...?

தன்னையே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு வெளியே வந்தாள், மரகதம்.

"மாத ஆரம்பத்திலே என் செலவுக்கு பத்து ரூபாயாச்சும் குடுப்பே. இப்ப என்னடான்னா?" முணு முணுத்த கணவனிடம் பத்து ரூபாயைக் கொடுத்தாள்.

"இதை பத்திரமா இழுத்துப் பிடிச்சு மாசம் பூராவும் வச்சுக்கோங்க. இந்த மாதம் எனக்கு வரவுக்கு மேலே செலவு வந்து விட்டிருக்கு. ரஞ்சனிக்கு ஸ்கூல் பீஸ் கட்டியாகணும். இன்னும் என்னென்னவோ செலவு" கண்டிப்பாகப் பேசினாள்.

"அடிக்கடி தாகம் எடுக்குது. மாசம் ஒரு வாட்டி யாவது..." சிவநேசன் இருமிக்கொண்டே இழுத்தான்.

"என்ன நாடக மேடையில் வள்ளித் திருமணம் பாட்டு நினைப்புக்கு வருதோ? தாகத்தீர்த்தடி. அன்ன மேன்னு..." அதட்டினாள் அவள்.

"என்ன செய்யறது, கொஞ்ச நாள் பழக்கமா? "சின்" இழுத்து மேலெல்லாம் வலி எடுக்கும். அப்பப்ப

ஒரு டோஸ் போட்டா வலி மறைஞ்சுபோய்டும். ஆமாம், இப்பக்கூட அப்பா...இடுப்பே முறிஞ்சு போகுது வலி!"

"பாவம், வெட்டி முறிச்சிட்டு வந்திருங்கீங்க. சும்மா கிடங்க. மிரட்டற புத்திங்கிற உங்கள் வாழ்க்கையா போயிட்டு...நானும் வேணாம் வேணாமனு பார்க்கிறேன். தெரியாமத்தான் கேக்கிறேன். "ஒரு பொம்பளைக்கு புருஷனா இருக்கிறதை பெருமையா நினைக்காம, ஏதோ வேலை மாதிரி சம்பளம் எதிர் பார்க்கிறீங்களே, நீங்கள் அறிவுள்ள மனிதன்தானா?"

சலிப்பும் கோபமும் தாளாது உரத்த குரலில் கத்தி விட்டாள்.

"என்ன சொன்னே? என்னைப் பார்த்தா கேள்வி கேட்டே? கேட்பே! நீ திமிர்ப்பிடிச்சவ, அன்னைக்கு அனாதையாட்டம் அழுதுகிட்டு நின்னபோது வாழ்வு குடுத்தது யாரு?" கோபக் கனல் பறக்க, அந்த ஒல்லி மனிதன் குதியாகக் குதித்தான்.

"சும்மா நிறுத்துங்க. சதா பழைய பல்லவியைப் பாடி கிட்டு" அனுப்புடன் அவள் உள்ளே திருப்பினாள்.

உரத்த குரலில் பேசினால் சிவநேசனின் வார்த்தைகள் சட்டென்று எவருக்கும் விளங்காது. அத்துடன் இருமல் வேறு பக்கவாத்யம் வாசிக்கும். எனவே உச்ச தொனியில் வெறி பிடித்தவன்போல வாசல் திண்ணையில் இருந்தபடி கூச்சலிட்டுக் கொண்டு இருந்தான். அதை எவரும் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

மரகதத்திற்கு ஆத்திரமும்—அசதியும் தாங்க முடிய வில்லை. இரவு சாப்பாட்டிற்குப் பின்னர் சமையலறையை ஒழுங்கு செய்து விட்டு, படுப்பதற்காக பாயை எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள். உடம்பும் மனமும் புண்ணாக நொந்தன.

அப்போதுதான் அங்கே உள்ளே நுழைந்தார், காளமேகம்.

"தங்கச்சி, எங்கே சிவநேசனைத் திண்ணையிலே காணோம்?" வியப்புடன் கேட்டார்.

"கழுதை கெட்டால் குட்டிச் சுவர்!" என்று கத்த வேண்டும் போன்றதொரு துயரம் அவளை ஆட்டிக் குலுக்கியது.

சமாளித்துக்கொண்டு மெள்ள முறுவலித்தாள். "எங்கே போயிருப்பார்? எங்கேயாச்சும் சுருட்டு வாங்க போயிருப்பார். சொன்ன பேச்சை கேட்கிறதில்லை" அசட்டையாக சொல்லிவிட்டு வெற்றிலைப் பெட்டியையும் மோடாவையும் முன்னால் வைத்துவிட்டு, "உட்காருங்க, கொஞ்சம் வெத்தலை போட்டுக்கோங்க" உபசரித்தாள்.

சிவநேசன் மனைவியிடம் கோபித்துக்கொண்டு அடிக்கடி ஒருநாள் தலைமறைவாக சுற்றுவது வழக்கம். அதிலும் மாதத் துவக்கத்தில் கையில் கொஞ்சம் காசு சிடைத்துவிட்டால், "வாக்கிங்" போய் வரேன், என்று ஒரு நாள் முழுவதும் போய்விடுவான்.

கைக்காசெல்லாம் தொலைந்து ஆட்டபாட்டமெல்லாம் ஒய்ந்த பிறகு ஓசைப்படாமல் வாயில் திண்ணையே சுரணமாக வந்து சுருண்டுக்கொள்வதும் அவளுக்குத் தெரிந்த கதைதான்.

பல சமயங்களில் பட்டையடித்த வேகத்தில் நாடக மேடைப் பாடல்களைப் பாடியபடியே ராஜபார்ட் நடை போட்டபடி உள்ளே வந்து அசடு வழிவதும் உண்டு.

அவ்வது கோமாளிக் குணம் இதர குடித்தனக்காரர்களுக்குப் பழக்கமாகிவிட்டதினால், அவர்கள் தங்க னுக்குள் சிரித்துக்கொண்டாலும் வெளிப்படையாக காட்டிக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

சிவநேசன் பத்து ரூபாயைக் கண்ட உற்சாகத்தில் எங்கேயாவது மறைந்திருப்பான் என்ற நினைப்பில் அவன் அசட்டையாக துள் கொட்டினான்.

“உங்களுக்கு ரொம்ப அவசரமா பேச வந்தாப்பல தெரியுது” மறுபடியும் உபசரித்து மோடாவை இன்னும் சற்று அருகில் தள்ளினான். கொஞ்சம் பாக்கை அள்ளி வாயில் போட்டுக்கொண்டு வெற்றிலைக்கு சுண்ணாம்பு தடவியபடி எதிரே தரை மீது சுவர் ஓரமாக உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“இப்பத்தான் வந்தேன். இன்னும் சாப்பிடலை. நாளைக்கு காலையிலே விவரமா சொல்றேன். நமக்கு தெரிஞ்ச ஒரு பார்ட்டி பம்பாயிலே ஸ்பெஷல் நாடகங்களைத் தொடர்ந்து நாலஞ்ச நாள் நடத்தப் போராங்க. உனக்கு அதிலே வாய்ப்புவாங்கித்தர ஏற்பாடு செஞ்சிருக்கேன். நல்ல பணம் கிடைக்கும். என்ன சொல்றே?”

“ரொம்ப நல்லாயிருப்பீங்க அண்ணாச்சி. நீங்கள் மட்டும் இல்லாட்டி!” அவன் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது.

“என்னவோம்மா, எப்படியோ இருக்க வேண்டிய பொண்ணு நீ! இப்போ எப்படியோ இருந்திட்டிருக்கே. அதைப் பார்த்துதான் வேதனைப்படறேன்” வருத்தத்துடன் கூறிவிட்டு துண்டை உதறித் தோள்மீது போட்டுக் கொண்டு எழுந்து பின்பக்கம் சென்றுவிட்டார்.

14

மறுநாள் முழுவதும் சிவநேசனைக் காணவில்லை, அன்று இரவும் சாப்பிடக்கூட வரவில்லை.

“ஏம்மா! அப்பா இப்படி அடிக்கடி கோவிச்சகிட்டு போயிடறாரு?” ரஞ்சனியின் குரலில் ஆதங்கம் தொனித்தது.

“என்ன செய்யலாம்? அவருக்கு நாம படற கஷ்டம் தெரியவில்லை. உம் .. நீ சாப்பிடு.”

மகளுக்கு மட்டும் சோறு போட்டுவிட்டு மரகதம் வெறும் மோரைக் குடித்துவிட்டு படுத்துக்கொண்டான்.

அதற்கடுத்த நாள் மாலை வரை, சிவநேசன் வரவில்லை. மரகதத்தின் துணிவு சிறிது குறையத் தொடங்கியது.

“எந்தா இது? நிங்களோட பர்தாவினே கண்டுட்டில்லா? நாட்கலேக்கு போயோ?” மாதவியம்மாள் கேட்டாள். யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்ற நிலை அவர்களது வாழ்க்கை.

“ஊர் எங்கே இருக்கிறது?” மரகதம் வேதனையுடன் சிரித்தான். அமிர்தத்தைக் கூப்பிட்டனுப்பினான்.

“அவரைக் காணும் அக்கா! அண்ணாச்சிகிட்ட சொல்லிவையுங்க எனக்கு மனசே நல்லாயில்லை.”

“கலங்காதே தங்கச்சி. அவரு புதுசா ஒரு பார்ட்டி கூட அலையறாரு. நேத்துகூட சொல்லிக்கிட்டிருந்தார். என்னமோ பம்பாயில நாடகமாம். உன் அண்ணாச்சி வந்ததும் சிவநேசன் எங்கு இருந்தாலும் போய் இழுத்து கிட்டு வந்துடலாம்” ஆறுதலாகச் சொன்னாள்.

மாலை இருள் கவியும் நேரம் காளமேகம் தலை பரக்க, முகத்திலே உற்சாகம் பொங்க வீட்டுக்குள் ஒடி வந்தார்.

“அமிர்தம், இந்தா பூ! பலகாரம் எல்லாம், மரகதம் தங்கச்சிக்கு குடு. ரஞ்சனி குழந்தை எங்கே!” ஆர்ப்பரித்தார்.

மரகதம் அவரது குடியிருப்பு பகுதிக்குள் வந்து நின்றான். “என்ன அண்ணா, கூப்பிட்டனுப்பினீங்களாமே?”

தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டார் காளமேகம் “இதோ பார் தங்கச்சி. உனக்கு ஒரு நல்ல

வாய்ப்பு வந்திருக்கு. வெளியூர் பயணம். பத்து நாள் போல வீட்டையும் புருசனையும்— குழந்தையையும் மறந்திடணும். சாப்பாடு, தங்க வசதி, போக வர பயணச்சீட்டு எல்லாம் அவங்க தந்துடறாங்க. நாடகத் திலே வேடம் கட்டினா அதுக்குத் தனி. ரஞ்சனியை விட்டுவிட்டு இருக்கணும், சம்மதிக்கிறியா?"

"ரஞ்சனியை நான் பாத்துக்கிறேன். சிவநேசனுக்கு அப்பப்ப பார்த்து சோறு போட்டு கவனிச்சுக்கிறேன். மரகதம் வந்தவாய்ப்பை விடாதேயம்மா. அண்ணாச்சிக்கு சரின்னு சொல்லு" உற்சாகப்படுத்தினாள் அமிர்தம்.

"நிறைய பலகாரம் வாங்கிட்டு வந்திருக்கீங்களே மாமா!" என்று மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டபடி ஓடிவந்த ரஞ்சனி குழந்தைத்தனமாக ஒரு துண்டு அல்வாவை எடுத்து வாயில் போட்டுக்கொண்டாள்.

"என்ன சங்கதி மாமா? யாருக்காச்சும் கல்யாணமா?"

"உனக்குத்தான் நடத்திவச்சப் பாக்கணும்—அதுக்கு வேளையும் காலமும் வரவேண்டாமா" என்று சொல்ல எல்லோரும் சிரிக்க... வீடே கலகலத்துப் போனது.

அது சமயம், தனக்கு வாய்ப்புகள் வேகமாக இனி வரலாம் என்ற நம்பிக்கை துளிர் ஆரம்பித்திருந்த அந்த சமயத்தில் மரகதத்துக்கு ராஜியின் நினைப்பு வந்தது.

"உங்ககிட்ட ஒரு முக்கிய சங்கதி பேசணும் அண்ணாச்சி!" மெல்ல ஆரம்பித்து, அன்று கோயில் வாயிலில் அவள் கண்ட ராஜியைப் பற்றி விவரித்துவிட்டு வேதனைப் பெருமூச்செறிந்தாள்.

"நம்மைப்போல அவள் ஒரு நடிமை— அவளுக்கு இப்படி ஒரு கதி வரலாமா?"

"நடிகர் சங்கம் மூலமாக ஏதாவது ஒரு வழி செய்ய ணும். அண்ணாச்சிதான் மனசு வைக்கணும்" என்றாள் இருக்கத்துடன்.

"நிச்சயமா செய்யணும். நமது நாடக சங்கம் மூலம் முயற்சி செய்வோம். ஏதாவது ஒரு வழி பிறக்கும் அம்மா. இன்னும் ரெண்டு நாளிலே நாடக ஒப்பந்த நாள் கொடுப் பாங்க கையெழுத்து போட்டு கொடுத்துடு, மத்ததை உன் அண்ணி கவனிச்சுக்கும், சரிதானே."

"இன்னிக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை, வர ஞாயிறு கிளம் பணுமா?" ஒரு உத்தேசத்திற்கு கேட்டாள், மரகதம்.

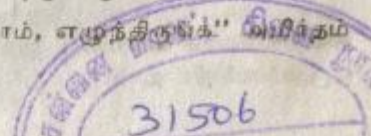
"அம்மா இன்னிக்கு டி. வி. யிலே நந்தகுமாரின் படம், "காதலா மோதலா" நான் பார்த்துட்டு வரேன்மா" ஒரு துள்ளலில் முகள் எதிர் சூடியிருப்பு பகுதிக்குள் ஓடி மறைந்து விட்டாள்.

"இப்ப என்ன? அந்த மனிதனின் படத்தைப் பார்க் காட்டி தலையா வெடிச்சுடும்" பற்களைக் கடித்தாள் மரகதம்.

"நல்லா சொன்னே போ, இந்த நந்தகுமாருக்கு மார்க்கெட் ரேட் என்ன தெரியுமா, இப்ப? பத்து லட்சம்! அவன் சிபாரிசு செய்கிற டைரக்டர், நடிமை—நடிகர்கள் பாட்டுக்காரன் எல்லாருக்குமே நல்ல துட்டு. பாவி மனுசன் பார்வை என்மேலே படமாட்டேங்குது. நானும் அவன் பங்களா வாசலிலே பலதடவை நின்று பார்த்துட் டேன். ஒரு தடவை அவன் என்னை கைதுக்கிவிட்டால் போதும் என் தரித்திரமே ஓடிப்போயிடும்!" கடகட வென்று சிரிந்தார் காளமேகம்.

மரகதத்தின் முகத்தில் துடு வேகமாக ஏறியது. நெஞ் சில் நெருப்புத்துண்டு வீழுந்துவிட்ட வேதனை, ஏன்? இப்பொழுதெல்லாம் அவளுக்கு அடிக்கடி நெஞ்சில் அப்படி ஒரு வலி. அதுவும் நந்தகுமாரைப்பற்றி யாராவது பேசுவதைக் கேட்டால்கூட வந்துவிடுகிறதே...ஏன்?

"நாமும் போய் பார்க்கலாம், எழுந்திருங்க" விவரித்த ஆணையிட்டாள்.

“வேண்டாம். நீயும்—மரகதமும் போய் பாருங்க. எனக்கு இந்த காதல், சண்டை இதுகளைப் பார்த்துப் பார்த்து அலுத்துப் போச்சு.”

“எனக்கும் பார்க்க இதுகள் எல்லாம் ரொம்ப அலுப்பாக இருக்கு...நீங்கள் போயிட்டு வாங்க அண்ணி” கூறி விட்டு மரகதம் தங்கள் பகுதி முன்னறைக்கு வந்தாள்.

அறை விளக்கைப் போட்டபோது வலது காலில் என்னவோ இடறியது, குனிந்தாள். சினிமா புத்தகம். அது, ரஞ்சனியின் வேலையாக இருக்கும், பள்ளித் தோழிகளிடமிருந்து கடன் வாங்கி வந்திருப்பாள். வீட்டில் அதுபோன்ற புத்தகங்களை இரவல் வாங்கிக் கூட அவள் சேர்ப்பதில்லை. மகள் கொண்டு வந்து படிப்பதை அனுமதிப்பதில்லை.

அட்டைப்படம் கண்களில் பளிச்சென்று பட்டது, சிவப்பு வண்ண பனியனில் “காதலும் நானும்” என்ற ஆங்கில வார்த்தைகளுடன் தொப்பை தெரிய நந்தகுமார் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

நெஞ்சில் கத்தியைச் சொருகிய வலி.

சுருண்ட கிராப்பு தலை நெற்றியில் புரள, வழக்கமாக அந்த ஓரக்கண் பார்வையில் நிற்கும் இடுப்பளவு படம் அது. ஆத்திரம் தாளமுடியாதபடி வந்தது அவளுக்கு.

வஞ்சகன், துரோகி, அவள் ஏறவிறந்த புகழேணியைத் தட்டிவிட்ட அநியாயக்காரன். அவளை ஊமையாக்கி வேடிக்கை பார்க்கும் அநியாயக்காரன்.

அந்த படத்தை சுக்குநூறாகக் கிழித்துபோடத் துடித்தாள். ரஞ்சனியின் தோழியுடைய உடமை அது என்ற உணர்வு உறுத்தவே கோபத்துடன் அதை எடுத்து அப்பால் விசிறிப்போட்டாள். கண்களில் நீர் புரள, நெஞ்சை வேதனை இறுக்க, அழமாட்டாது துயரத்தில் தவித்தவளாக கவற்றை ஆதாரமாகப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு கணம் நின்றாள்.

சே! என்ன பலவீனம் இது. எதற்காக அழ வேண்டும்? கன்னத்தில் கோடிட்ட கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டபோது ரஞ்சனி உள்ளே ஓடிவந்தாள்.

“படம் ரொம்ப நல்லா இருக்கும்மா—நீங்களும் வந்து பாருங்கம்மா. நந்தகுமார் எப்படியிருக்கார் தெரியுமா? ரொம்ப அழகாக!”

“ரஞ்சனி! நிறுத்து!” அம்மா கத்தினாள்.

திடுக்கிட்டுப்போன மகள் தாயின் முகத்தை வியப்புடன் பார்த்தாள்.

கண்கள் சிவந்து அழுது விட்டிருங்காங்களே? ஏன்?

“அம்மா! என்ன நடந்தது?” மகள் ஆதங்கத்துடன் தாயின் அருகே ஓடிவந்து அவளை அணைத்துக் கொண்டாள்.

உணர்ச்சி வசத்தில் பொங்கிப்போன மரகதத்தின் கண்களில் மீண்டும் முத்துக்களாக கண்ணீர்துளிகள், நெஞ்சு பிளந்துவிடும் போன்ற வேதனை.

மகளை இறுக்கமாக அணைத்துக்கொண்டாள். இந்த ஒரு பிடிப்பும் அவளை விட்டு நழுவி விடுமோ? ஒரு நடுக்கத்தில் அவள் உடல் சிலிர்த்தது.

“அப்பா! இன்னும் வரலே, எங்கே போனாரோ. கவலையாக இருக்கும்மா!” தாய் விசித்தாள்

“அம்மா! காளமேக மாமாகிட்ட சொல்லி, தேடச் சொல்லலாம் முதலிலே அதைக் கவனிப்போம் அம்மா. எனக்கு இப்போ படம் பார்க்கக்கூட மனசில்லை. நீங்கள் அழுகிறதைப் பார்த்தா எனக்கும்” மகள் விம்மிய போது திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள் மரகதம்.

குழந்தை ரஞ்சனி அவளை உண்மையாகவே நேசிக்கிறாள். அந்த பிஞ்சு உள்ளம் தாயின் கண்ணீரைக் கண்டு கரைகிறது. துயரமும் பெருமையுமாக அவள் தன்

மகளின் முகத்தைத் தடவினாள். இரவு முழுவதும் தாயும் மகளும் தூங்காமல் சுவரில் சாய்ந்தபடி உட்கார்ந்திருந்தனர்.

ரஞ்சனி இளவயது சிறுமி பொறுக்கமுடியாது முடிவில் தாயின் மடிமீது தலையை சாய்த்துக்கொண்டு உறங்கிப் போனாள்.

மறுநாள் காலை — மாதவியம்மாளின் கணவன் குட்டன் நாயர் கொண்டுவந்த செய்தியில் வீடே இரண்டு பட்டது.

குட்டன் நாயர்—குடிசைவாசிப் பகுதியில் உள்ள தேவீர் கடையின் முதலாளி, இரவு பந்து மணிக்குத்தான் வீடு திரும்புவது வழக்கம். காலை ஆறு மணிக்கு முன்பே கடைக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விடுவார். உழைப்பு ஒன்றுதான் அவரது குறிக்கோள். மற்றபடி உறவாடல், உரையாடல் எல்லாம் அவருக்கு ஒத்து வராது. அப்படி தனியாக ஒதுங்கிக்கொள்ளும் அவர் கூட அன்று ஆடிப்போய்விட்டார்.

அவரது தேவீர் கடை அருகே இருந்த துதாட்டக் கிடங்கில்...கள்ளச் சாராயம் அருந்தும் வாடிக்கைகாரர்களில் அப்போதைக்கப்போது சிவநேசனையும் அவர் பார்ப்பதுண்டு. நமக்கேன் வம்பு என்று கண்டுகொள்ளாமல் இருந்தவருக்கு இப்போது சும்மா இருக்க முடியவில்லை.

விஷ சாராயம் அருந்தி இறந்தவர்களில் சிவநேசனும் ஒருவன் என்பதை கூட்டத்தை விலக்கிப் பார்த்தவர் புரிந்து கொண்டு நடுங்கிப்போனார்.

மனைவியிடம் ஓடிவந்தார். “வேகம் போய்க் கொள்ளு ஈ அம்மையோட பந்தாவினை ஞான் கண்டு விஷசாராயம் குடிச்சிட்டு மரிச்சிபோயி. போலீசும் மந்ததும் ஒரே பகளம்!” விளக்கிவிட்டார்.

மாதவியம்மாள் பதறிப்போய்க் கூறியதைக் கேட்ட மரகதம் வீடே அதிரும்படி கதறினாள். துவண்டாள். துடித்தாள். இதர ஒண்டுக்குடித்தனக்காரர்கள் அவளுக்கு உதவமுன் ஓடிவந்தனர்.

பித்துப்பிடித்தவள் போல இருந்த மரகதத்தைத் தேற்றி தங்களாலான உதவிகளை அவரவர்கள் செய்தனர். காளமேகத்திற்கு ஒரு பெரிய வருத்தம்.

“பாவிப்பயல் — மண்டையைப் போட்டதும் தான் போட்டானே ஒரு பதினைந்து நாள் கழித்து போட்டிருக்கக்கூடாதா? தங்கச்சி கையில் கொஞ்சம் காசு சேர்ந்திருக்குமே!”

நாடகத்தில் நடிக்கமுடியாது போனது மட்டுமல்ல. மரகதத்திற்கு காவல்துறை, ஆஸ்பத்திரி என்று அலைச்சலும் பணவிரயமும் ஏற்பட்டன.

15

சிவநேசன் மறைவுக்குப்பின், ஒரு மாத காலம் மரகதம் எதிலும் பங்குகொள்ள முடியாது ஒதுங்கி நிற்க நேர்ந்தது.

வீட்டில் ஏகச்செலவு. வாடகையைத் தவிர வரவு என்று ஒன்றுமேயில்லை. பற்றாக்குறையில் தவித்துப் போனாள். எத்தனை நாளைக்கு அவள் இப்படி ஒதுங்கி யிருந்து விதவை என்று வெளியில் போகாதிருக்கமுடியும்?

அன்று மாலை பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து வந்த ரஞ்சனி மிகவும் சோர்ந்த முகத்துடன் காணப்பட்டாள்.

“என்னம்மா ரஞ்சி, என்ன நடந்துச்சு?” தாய் பதறினாள்.

“பீஸ் கட்டணம், மறந்துட்டங்க. நாளையிலிருந்து அபராதமும் சேர்த்துக் கட்டணமனு முஞ்சியில அடிச்சாப்பல கணக்கர் சொல்லிட்டாங்க.”

மரகதம் திருக்கிட்டுப் போனான். ஆமாம், அவன் ரஞ்சனியின் பள்ளிக்கூட சம்பளத்தைப் பற்றி மறந்து தான் போய்விட்டிருந்தான். சிவநேசனின் அந்திமச் சடங்கிற்கு, அவளிடம் இருந்த பணமெல்லாம் கரைத்து போய் விட்டிருந்தது. ஏற்கனவே சூடியிருந்தவர்களிடம் வேறு கொஞ்சம் கடன் வாங்கி விட்டிருந்தான், கான் வென்ட் படிப்பு மகளுக்கு வேண்டும் என்று ஆசைப் பட்டு, அந்த பள்ளியில் சேர்த்தான். மகளின் படிப்புச் செலவு அவளது நிலமைக்கு மீறியது தான். இப்போ என்ன செய்வது? பத்தாவது வகுப்பை மகள் தாண்ட வேண்டும். அதே பள்ளியில் பிளஸ் டிவுக்கு வசதி இருந்தது. மேற்கொண்டு படிக்க வைத்து பின்னர் வைத்திய கல்லூரியில் மகளை சேர்க்கவேண்டும் என்ற அவளது கனவு என்னாவது?

“நாளைக்கே சம்பளம் கட்டணுமா, ரஞ்சி?”
நடுக்கத்துடன் கேட்டான்.

“இன்னும் ஒரு வாரம் சலுகை கொடுத்திருக்காங்க. அபராதமும் கட்டணும்.”

“சரி...சரி...கவலைப்படாதே, ஏற்பாடு பண்ணேன்” என்றான். எப்படி ஏற்பாடு செய்வான்? கவலை இரவு முழுவதும் தூங்காது மனதைக் குடைந்தது.

மரகதம் சில நாட்களாக மனம் வெறுத்துவிட்டிருந்தான். சிவநேசன் அவளைப் பொறுத்தவரை வெறும் பொம்மைக் கணவன் இருப்பினும், வாயில் திண்ணையில் நானும் இருக்கிறேன் என்று மற்றவர் கண்களில் படும்படி படுத்திக் கிடப்பான்.

வெறுமையான திண்ணை—அவளது வெறுமையான கோலத்தைவிடப் பாழடைந்து கிடந்தது.

ஒரு துரும்புக்கும் மட்டமானவன், சிவநேசன் என்றாலும் பெயரளவில் துணைவனாக வாயிலில் கிடந்தவன் போன பின்பு, அவன் முற்றிலும் அனாதையாகிவிட்டது போன்றதொரு அதிர்ச்சியில் இடிந்து போய்விட்டான்.

யாரிடம் இனி கடன் கேட்க முடியும். மனச்சோர்வுடன் தன் அறை பீரோவைத் திறந்து நோட்டம் விட்டான். சிறு தந்தப்பேழையில் முதல் முதலாக அவன் திரைவானில் சுடர் விட்டபோது வாங்கிய தங்கச் சங்கிலி இருப்பது நினைவுக்கு வந்தது.

பத்து பவுன்... இரண்டு சரங்கள்... எத்தனை நெருக்கடி வந்தாலும் எடுப்பதில்லை என்று ஒரே பிடிவாதமாக இருந்தான். பிற்காலத்தில் ரஞ்சனியின் கல்யாணத்திற்கு உதவாட்டும் என்று பூதம் புதையலைக் காப்பது போல காத்து வந்தான். இப்போது அதை எடுக்க வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டதா?

கண்களில் நீர்பெருகியது. பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு ஏமாற்றத்தை விழுங்கியபடி, கணிசமாக அந்த நகையை வெளியில் எடுத்தான். இந்நாள் விலைக்கு பத்தாயிரம் தேறும்... ரஞ்சனியின் படிப்பிற்கு அது மிகவும் உதவும் ஒரு பெண்ணுக்கு முதலில் தேவை கல்வி. பின்னர் திருமணம். தன் சுயதேவையை பூர்த்தி செய்துகொண்டு பிறர் கையை எதிர்பாராமல் ரஞ்சனி வாழவேண்டும். படிப்பில் கவனமாக இருக்கும் பெண்ணை, அரை குறையாகப் படிக்காமல் நிறுத்துவதா? உடலே கூடாது. தனக்குள் ஒரு முடிவுடன் தங்கச் சங்கிலியை எடுத்து கைப் பையில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான்.

மறுநாள் பள்ளிக்கூட விடுமுறை நாள். ரஞ்சனி அம்மாவிடம் கெஞ்சிக் கேட்டு, தோழியின் வீட்டில் நடக்கும் படப்பிடிப்பைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தான்.

மரகதம் மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு தனக்குத் தெரிந்த ஒரு நகைக் கடையில் சங்கிலியை விற்பனை

மாக்கிக்கொண்டு வீடு திரும்பினாள். அதை பத்திரமாக பீரோவுக்குள் வைத்துப் பூட்டிய பின்தான் அவளுக்குத் தெம்பே வந்தது.

இரண்டு தினங்கள் சென்றன.

அன்று பிற்பகல் காள்மேகம் மேல்முச்சு வாங்க ஓட்டமும் நடையுமாக வந்தார்.

“தங்கச்சி? உனக்கு நல்லகாலம் பிறந்துடுத்து. உன் தொல்லையெல்லாம் விரைவில் விலகிப் போகப் போகுது!” கூவியபடி மோடா மீது தாமே திம் என்று உட்கார்ந்து கொண்டார்.

அவரது குரலைக் கேட்டு, அயிர்தழும் மாதவியம் மாளும் வியப்புடன் அங்கே ஓடி வந்துவிட்டனர்.

“என்ன அண்ணாச்சி! ஒரே சந்தோஷமா வந்திருக்கீங்க?” மரகதம் அதிசயமாகக் கேட்டாள்.

“நம்ப ரஞ்சனி அவ சிநேகிதி வீட்டுக்கு படப்பிடிப்பு பார்க்கப் போயிருந்தது இல்லையா?”

“ஆமாம்? குழந்தை சும்மா கெஞ்சுதேன்னு அரை மனசோட அனுப்பி வச்சேன்.”

“அங்கே இளைய தலைமுறை டைரக்டர் இளங்கோ வுடைய படம் ஷூட்டிங் நடந்திட்டு இருந்திச்சு. அவரு புதுமுகங்களுக்கு வாய்ப்பு கொடுக்கிறவர் தெரியுமில்லை?”

மரகதத்திற்கு ஏதோ ஒன்று மனதை நெருடியது. என்ன சொல்கிறார் இவர்? ரஞ்சனியின் வாழ்வை திசை திருப்பிவிடப் பார்க்கிறாரா?

“நம்ப ரஞ்சனியை இளங்கோ பார்த்திருக்கிறார், அந்த வீட்டில். அவருக்கு அவளுடைய முகவெட்டு ரொம்ப பிடிச்சிட்டுதாம். அடுத்த படத்திலே கதா நாயகியா போடலாம்னு தீர்மானிச்சுட்டாராம்.”

“உங்களுக்கு இதெல்லாம் எப்படித் தெரியும்?” சிறிது எரிச்சலோடு கேட்டான், மரகதம்.

“வீட்டு முகவரி கேட்டிருக்காரு. என்னைப் பத்தி அவருக்குத் தெரியுமே. உடனே, என்னை விசாரிச்சாரு.”

“அண்ணாச்சி! ரஞ்சனிக்கு இந்த சங்கதி பூராவும் தெரியுமா?”

“தெரிஞ்சா என்ன மகிழ்ச்சிபட வேண்டிய சங்கதி. வீடு தேடி வர லட்சுமி இல்லையா?”

“அண்ணாச்சி! இதை இப்பவே மறந்திருங்க.”

“ஏன் இப்படி பேசுறே? அவ யாரோட நடிக்கப் போறா தெரியுமா?”

“அது சமயம், ரஞ்சனி உற்சாகமாக உள்ளே வந்தாள்.”

மாதவியம்மாள் ஓடிச்சென்று அவளைக் கட்டி யணைத்துக்கொண்டாள். “குட்டிக்கு வளரே அதிர்ட்டம் பொங்கிப் பொழியட்டே? சினிமாவுக்கு போயி பெரிய ஸ்டார் ஆகும்னு தோணுது” என்றாள்.

திகைப்புடன் நின்றுவிட்டாள், ரஞ்சனி. “நான், கதாநாயகியா?” மகிழ்ச்சியில் பூரித்துப் போய்விட்டாள் அவள்.

“ஆமாம்! இந்த காலத்திலே வயசு பொருத்தம் பாத்து சினிமாவிலே வேடம் கட்டறதில்லை. இருக்கிற பிஞ்சு, பொடிசு எல்லாத்தையும் எடுத்து பெரிய வங்களாட்டம் ஆட்டம் போடவைக்கிறது. காதல்... சண்டை... இதுதான் சினிமான்னு போயிட்டது. சே இந்த கண்ணராவியில் நீ வேறே நடிக்கணுமாம். நான் சம்மதிக்க மாட்டேன்... மாட்டவே மாட்டேன்” வெறி பிடித்தவள் போல மரகதம் கத்தினாள்.

“தங்கச்சி! உன் மகளை அந்த நந்தகுமாரோட சேர்த்து நடிக்க வைக்கப்போறாங்களாம். லட்சத்துக்கு மேலே கிடைக்கும் தெரியுமா.”

மரகதத்தின் உடல் திடுகிடுவென நடுங்கியது. “என்ன சொன்னீங்க. அந்த பாவிப்பயலோட என் மகளை நடிக்கவிட மாட்டேன். மாட்டவே மாட்டேன்” மெல்ல மெல்ல அவள் குரல் உயர்ந்துகொண்டே போயிற்று. பித்தம் பிடித்தவள் போன்று அவள் இரைந்து கத்தியதைக் கேட்டு பயந்து அவர்கள் அனைவரும் அப்பால் போய்விட்டனர்.

ரஞ்சனி சிறிய பெண். உலக அனுபவமில்லாத இளவயது. வெளிப் பகட்டில் அவள் மனம் மயங்கியதில் என்ன தவறு?

வலுவில் தன்னைத்தேடி வரும் புகழுக்குத் தடை விதிக்கிறாள் தாய் என்று கோபம் அவள் தலைக்கேறிக் கொண்டது. அன்று இரவு சாப்பிட மறுத்து அவள் கோபத்துடன் இருட்டில் பாயின் மேல் சுருண்டுகொண்டு விட்டாள்.

மரகதத்தின் பெற்ற மனம் குமுறியது.

“ரஞ்சி! உனக்கு எப்படி விளங்க வைக்கிறதுன்னு புரியலம்மா, சதா மனசு அலைபாஞ்சுகிட்டு... எதிலும் பிடிப்பு இல்லாம... நெஞ்சலே குழறும் கசப்பை உதற முடியாம சித்திரவதை பட்டுகிட்டு தத்தளிக்கிற என் நிலை உனக்கு கனலில்கூட வரக்கூடாதுன்னு உன்னை நான் காப்பாத்த பாடுபடறேன். உன் மன உணர்வுகள் ஒரு புத்தம்புது மலர் போல ரொம்ப நுட்பமானதும்மா. ஏமாற்றத்தைத் தாளாது நீ நிம்மதியில்லாம தத்தளிக்க கூடாதுன்னு தடுக்கப் பார்க்கிறேன். என்னை நம்பு. மகளே! உன் ஒளிமயமான வருங்காலத்துக்கு நான் முட்டுக்கட்டையில்லை. அது ஒழுங்கா அமையணும்னு பாடுபடற உன் தாய் பத்து மாதம் உன்னை சுமந்தவள்.

சத்தியமா சொல்றேன். எல்லாம் உன் நன்மைக்குத்தான் புரிஞ்சுக்கோ!” ஒவென்று மனம் புலம்பி அழ கண்ணீரை ரகசியமாக வடித்தபடி விளக்கைப்போட்டாள்.

ரஞ்சனி வெகு நேரம் அழுதிருக்க வேண்டும். கன்னங்களில் கோடிட்ட கண்ணீரின் ஈரம் விளக் கொளியில் மின்னியது.

பெற்றவள் பதைத்துப் போனாள்.

“ரஞ்சி! அழாதேயம்மா!” மெல்ல கண்ணீரைத் தன் முந்தானையால் ஒத்தியபோது, தாயின் கரத்தை வெடுக் கென்று தட்டிவிட்டு மகள் கோபத்துடன் நிமிர்ந்து எழுந்து உட்கார்ந்தாள். பெற்றவளை வெறித்துப் பார்த்தாள்.

“நான் நல்லா முன்னுக்கு வரது உங்களுக்கு பிடிக்கலை” சிங்கக் குட்டியாக சீறினாள்.

“பைத்தியக்காரி. நீ நல்லா இருக்கணும்னுதானே இத்தனை பாடுபடறேன். உனக்கு விளங்கலையே.”

“நல்லா விளங்குது லட்ச லட்சமா சம்பாதிக்கப் போறா—புகழோட வாழப் போறா, நம் மகள்ளு நீங்க நினைக்கலை. ஏன் தெரியுமா, உங்களுக்கு அந்த நந்த குமாரைக் கண்டாலே பிடிக்காது. ஏன்னா அவரு உங்க ளோட நடிச்சுகிட்டிருந்தார்— இன்னமும் பெரிய நடிகர ளோட நடிச்சுகிட்டிருந்தார்— உங்களுக்கு?”

பலே! ரஞ்சனிக்கு இவ்வளவு பேச வருமா? இப்படி கூட நினைக்கவும் வருமா? ஒண்ணும் தெரியாத பேதைன்னு நினைத்துக்கொண்டிருந்தேனே? குழந்தை போல காணப்பட்ட சிறுமிக்குள் இத்தனை ஒருவேகமா?

“நான் சின்னபொண்ணு— சட்டப்படி மைனர். என்னை வச்சப் படம் எடுக்கணும்னா உங்கள் சம்மத மும் வேணும்?”

“பரவாயில்லையே. இளங்கோ, இவ மண் டையிலே நன்றாக எல்லாத்தையும் ஏத்திவிட்டுத்தான் அனுப்பிச்

சிருக்கான். சட்டதிட்டங்களைப் பத்தி இந்த வயதில் இவளுக்கு என்ன தெரியும்." மரகதத்திற்கு வியப்பும் கோபமும் ஒருங்கே ஏற்பட்டன.

"அதுக்காக மட்டுமில்லே ரஞ்சி! ஒரு காலத்திலே அந்த நந்தகுமாரோட நான் நடிச்சிருக்கேன்."

"அண்ணன் தங்கையா நடிச்சவங்க, காதலர்களாக நடிக்கிறதும், அப்பா மகளா நடிச்சவங்க, புருஷன் மனைவியா நடிக்கிறதும் சினிமாவிலே அதிசயமில்லே. நிறைய பார்க்கிறோமே" ரஞ்சனி கோபத்துடன் தாயைப் பார்த்தான்.

"ஒத்துக்கிறேன். அதுக்கா... அதுக்காக..." அவள் உதடுகள் துடித்தன. நெஞ்சில் நெருப்பு விழுந்து விட்டது. போன்ற அந்த வலி மீண்டும் வந்தது. தன் இடது கரத்தால் மார்பை அழுத்திக்கொண்டாள். திடீரென்று முச்சடைக்கும் ஒரு உணர்வில் பேச முடியாது ஒருகணம் தவித்துப் போனாள்.

"ரஞ்சி! திரைப்பட வாழ்க்கை நிலையில்லாததும்மா, சொன்னதைக் கேளு" கெஞ்சினாள் தாய்.

"உங்கள் மனதிலே நான் இப்படித்தான் வாழணும்னு ஒருமுடிவு பிடிவாதமா செய்துவச்சுக்கிட்டிருக்கீங்க, எனக்கு மட்டும் பிடிவாதம் இருக்காதா என்ன? என்னோட வாழ்க்கையிலே ஏன் இப்படி குறுக்கே நிக்கிறீங்க?"

திடுக்கிட்டுப் போனாள் மரகதம். வளர்த்த கடா மார்பில் பாய்ந்தால் இப்படித்தான் வலிக்குமோ. ஐயோ நெஞ்சு இரண்டு ஆகிவிடும் போல வலிக்குதே

சில நாளைக்கு முன் இந்த மாதிரி நெஞ்சுவலி வந்த போது அவள் வைத்தியரிடம் சென்றிருந்தாள். வலி வரும் போதெல்லாம் நாக்கடியில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் ஒரு சிறு மாத்திரை எழுதித்

கொடுத்திருந்தார். அலமாரியில் இருந்த அந்த சிறு— பாட்டிலை எடுத்துத் திறந்து, ஒரு— மாத்திரையை எடுத்து வாயில் போட்டுக்கொண்டாள் மரகதம்.

"ரஞ்சி! இதையும் கொஞ்சம் கேட்டுக்கோ, கொஞ்ச நாளா எனக்கு நெஞ்சிலே ஒரு வலி வந்துகிட்டே இருக்கு. இது ஒருவிதமான இதய நோய்ன்னு டாக்டர் சொல்லி விட்டார். வலி வரும்போது கவனிச்சுகிட்டு, மருந்து சாப்பிட்டு ஒழுங்கா இருந்தா இருபது இருபத்தஞ்சு வருடத்துக்கு மேலே கூட உயிர் வாழலாமாம். இல்லாட்டா அபாயம் எப்பவேணாலும் ஏற்படலாமாம். எனக்கு ஏதாச்சும் நேர்ந்துட்டா நீ அனாதையாயிடுவே. அப்படி உன்னை தவிக்கவிட்டுட்டு போகக்கூடாதுன்னு நான் என்னை கவனிச்சுட்டு வரேன். அதையும் மீறி ஏதாவது நேர்ந்துட்டா நீ தன்னந்தனியா தவிக்கக் கூடாது...உனது கல்வி அறிவாலே உன்னை காப்பாத்திக்க தெரிஞ்சுக்கணும்னுதான் பாடுபட்டு உன்னைப் படிக்க வைக்கிறேன்" மரகதத்தின் குரல் தழதழத்தது.

மகள் மவுனமாக இருந்தாள்.

'பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு' என்று இதுக்குத்தான் சொல்கிறாங்களோ?

அதற்கு மேல் மரகதத்தால் கட்டுக்கொள்ள வில்லை.

"ரஞ்சி! நீ சொன்னது அத்தனையும் சரி, ஒரே ஒரு சங்கதியைத் தவிர. இதையும் விவரமா நீ கேட்டுக்கோ. பிறகு, நீ நீட்டிய பத்திரத்திலே நான் கையெழுத்துப் போடறேன்."

மகளின் அருகே வந்து அமர்ந்து அவளது கூந்தலை மெல்ல வருடினாள். மரகதத்தின் விரல்கள் நடுங்கின. உடல் முழுவதும் உணர்ச்சி கொந்தளிப்பில் ஆடியது. தொண்டையை என்னவோ அடைத்தது. செருமிக் கொண்டாள்.

“ரஞ்சி! சினிமா உலகத்தைப் பற்றி நீ சொன்ன தெல்லாம் சரி. நேத்து ஒரு படத்தில் அண்ணன், தங்கச்சியா நடிச்சவங்க, இன்னிக்கு இன்னொரு படத்திலே காதல் ட்யூட் பாடுவாங்க, அது தொழில். ஆனால்...” பேச முடியாது அவளது உதடுகள் மீண்டும் துடித்தன. தாயின் கண்களில் இருந்து வழிந்த கண்ணீர் துளிகள் தன் முன்கரத்தின்மீது துடாக விழுவதை ரஞ்சனி உணர்ந்தாள். ஆனாலும் மவுனமாக தலையைக் குனிந்து கொண்டு உட்கார்ந்து இருந்தாள்.

“ரஞ்சி, நமக்கு தேவைகள் இருக்கு, அதையும் ஒப்புக்கிறேன். ஆனால், ஒரு வேளையாச்சும் ஒழுங்கா சாப்பிடவும்...மானம் கெடாம உடுத்தவும்...வசிக்க ஒரு ஓட்டு வீடும் இருக்கு. உன் படிப்புக்கும் கொஞ்சம் பணம் வச்சிருக்கேன்.”

“இப்படியெல்லாம் ஏன் சுத்தி வளைக்கிறீங்க? சுருக்கமா சொன்னால் என்னவாம்?”

“சினிமாவிலே நடிக்கிறதே தப்புன்னு நான் சொல்லலை. ஆனால், அதிலேயும் சில நியாய வரம்புகள் இருக்கு.”

ரஞ்சனி தாயின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“லட்சம் பெரிசல்ல ரஞ்சனி லட்சியம் பெரிசுன்னு, நினைக்கிற மன உறுதி வேணும். உன்னோட அம்மா நீ வயத்திலே இருக்கும்போது எப்படி மதிப்புக்காகவும் மானத்துக்காகவும் அஞ்சி இருந்தாள்னு, எப்படி தவிச்சிருக்காள்னு புரியுமா?”

அம்மா என்ன சொல்றாங்க? ரஞ்சனி கவனமாகக் கேட்கத் தொடங்கினாள்.

“ரஞ்சி! உன் வாழ்க்கையிலே நான் குறுக்கிட விரும்பலை. ஆனால் நான் உன்னைப் பெத்தவன். அந்த பாசத்தாலே சொல்றேன். எந்த மகளும் அவளைப்

பெத்த அப்பனோட காதல் ட்யூட் பாடமாட்டா? பிறகு மிருகங்களுக்கும் நமக்கும் வித்தியாசம் இல்லாது போயிடும்.”

“அம்மா!” வீரிட்டாள் ரஞ்சனி.

“நந்தகுமாரோட நான் நடிச்சேன். அது மட்டுமல்ல, அவரை ரொம்பவும் விரும்பினேன். கல்யாணம் செய்து கொள்வார்கு நம்பி ரொம்ப நெருங்கிப் பழகிட்டேன். அவர் உன் அப்பா, போதுமா! அவரோட நீ காதல் காட்சிகளில் நடிப்பதை நான் எப்படி சகிப்பேன், ரஞ்சி? உன் அம்மா, ஏமாற்றப்பட்டவள்தான். ஆனால் நியாயத்துக்கு கட்டுப்பட்டவள் தெரிஞ்சுக்கோ” தாங்க முடியாது மரகதம் அழுகையில் குலுங்கினாள்.

ரஞ்சனி சட்டென்று எழுந்து, தன் கரங்களை நீட்டி அம்மாவை இறுகக் கட்டிக் கொண்டாள்.

ஐயோ! உன்மை இதுவா? நந்தகுமார் அவளது தந்தையா? அவளையும் அவள் தாயையும் நிராதரவாக உதறிவிட்ட கல்நெஞ்சு படைத்த மனிதன். சே! அவன் மனிதன் அல்ல; மிருகம்! சமூகத்திலே அவளுக்கு ஒரு மதிப்பு கொடுக்க, அவள் தாய் பாவம் குடிகார சிவநேசனை கணவனாக ஏற்றுக்கொண்டு.. ஐயோ... எப்படி வேதனையில் வெந்துபோனாள்.

இனி அவள் வானத்து நட்சத்திரங்களைத்தான் பார்ப்பாள். இந்த வையத்து நட்சத்திரங்களின் மின்மினி ஒளியைக் கண்டு மயங்கமாட்டாள்.

“நீ ரொம்ப அழகி, சினிமாவுக்கேத்த முகவெட்டுன்னு என் தோழிகள் சொல்லி என் தலையில் அழகு போதையை ஏத்தி விட்டிருந்தாங்க. அழகு நிலை யில்லாதது. அறிவுதான் அழியாததுன்னு நீங்கள் சொன்னதை ஏத்துக்க மறுத்தேன். ஆனால், இப்ப புரியுது அம்மா! என் அழகு ஒண்ணையே நம்பி சினிமா

உலகில் புகுந்து உச்சிக்குப் போய்... அழகு அழிஞ்சதும் தடால்னு விழுந்துட்டா, என்னால் நிமிர முடியாது. ஆனால், அறிவை கல்வியினால் பெற்றுவிட்டிருந்தால், காலமுச்சுடும் ஒரே நிதானமாக வாழமுடியும். சரிவு ஏற்பட்டாக்கூட அது சிறிது இடரலாக இருக்கும்... சட்டுனு நிமிர்ந்துக்க முடியும்.

"அம்மா! எனக்கு நட்சத்திர பதவி வேண்டாம் உங்களது அன்பான மகளாக நீண்டகாலம் உங்களோட வாழும்படியான சாதாரண வாழ்வு போதும். படிக்கிறேன் நீங்கள் விரும்பறபடி. நல்லா அறிவாளியாக முன்னுக்கு வர முயலுவேன். கவலைப்படாதீங்க. அழாதீங்க அம்மா. உங்களை நான் ரொம்பவே நேசிக்கிறேன் அம்மா. கொஞ்சம் சிரியுங்கோ." கொஞ்சலும்... கெஞ்சலுமாக நெஞ்சருகித் தன் தாயை மகள் இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டு விம்மி விட்டாள். -சு-

"என்னை சொல்லிட்டு நீ அழுதால்..." தாய் மகளை செல்லமாகக் கண்டித்தபோது இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு குபீர் என்று சிரித்தனர். இத்தனை நாளும் இல்லாத ஒரு அமைதி ழரகதத்திற்குள்.

அடுத்த வீட்டு பையன் இரைந்து பாடம் வாசிப்பது கேட்டது.

"குஞ்சியழகும் கொடுத்தானை கோட்டழகும் மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல; நெஞ்சத்து நல்லம் யாம் என்னும் நடுவு நிலமையில் கல்வி அழகே அழகு..."

உண்மைதான்! கல்விதான் அழகு...தாயும் மகளும் ஒருங்கே நினைத்துக் கொள்கின்றனர்.

